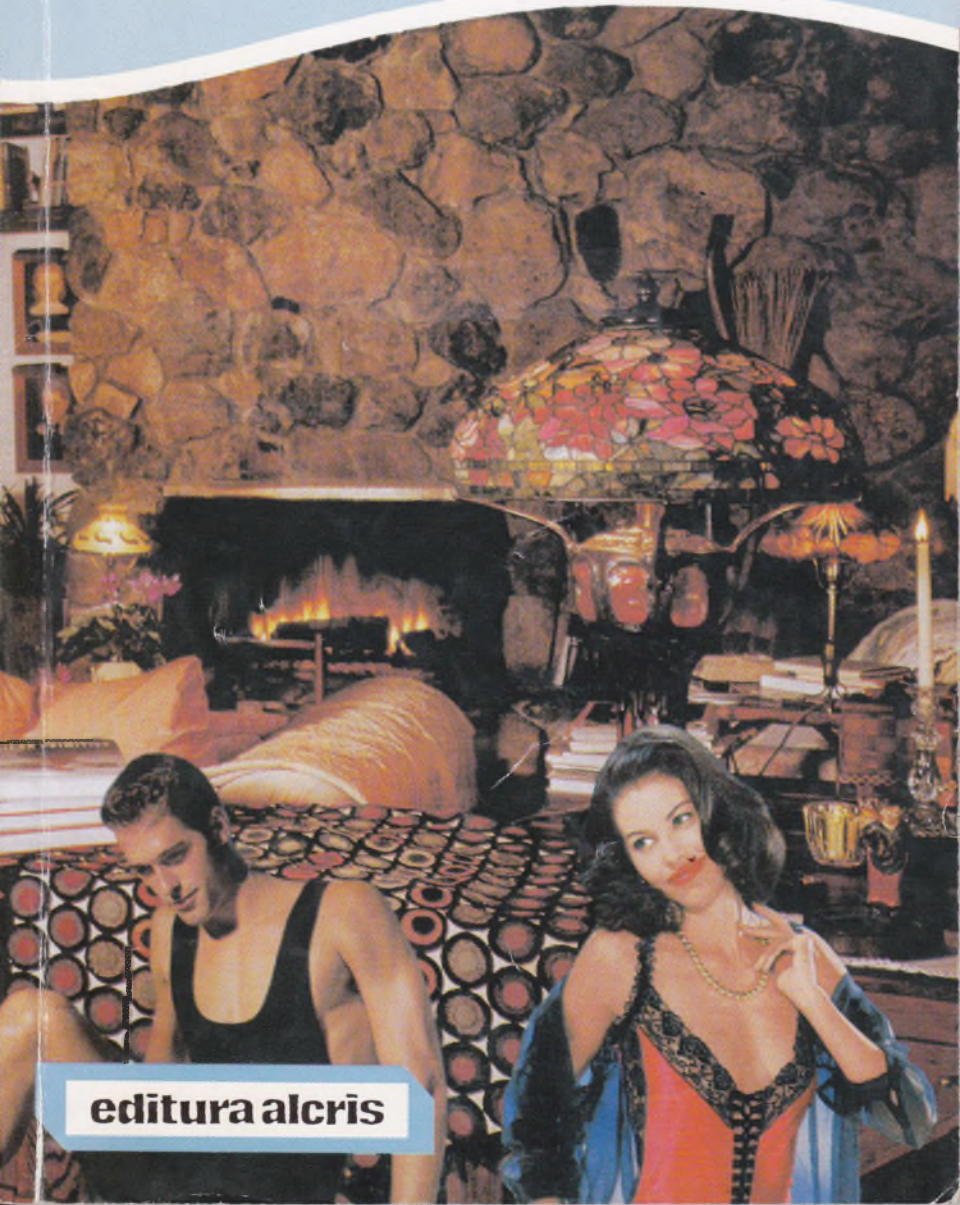

R COLECȚIA
ROMANTIC

Madeline Harper 270

Seducție totală

editura alcris

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Coperta: Andy

© by 1987, Madeline Harper
THE ULTIMATE SEDUCTION
Traducere și adaptare în limba română de
IRINA BRATEȘ
Toate drepturile rezervate Editurii ALCRIS

ISBN 973-9405-16-9

Colecția „ROMANTIC“

MADELINE HARPER

**SEDUCTIE
'
TOTALĂ**

ALCRIS

De aceeași autoare în colecția „ROMANTIC“ a mai apărut:
Afacerea statuetei de jad – nr. 262

AFACEREA STATUETEI DE JAD – Madeline Harper
(Colecția ROMANTIC“ nr. 262)

Reeve Holden îl scăpase de necazuri pe fratele Cleei Moore de prea multe ori. Și-ar fi dorit ca cel mai bun prieten al lui să se maturizeze odată.

Cât despre Clea, ea mereu fusese fetița tatei.

De fapt, Reeve nu voia să mai aibă nimic de-a face cu familia Moore. Mereu îl considerase un om de doi bani. Firea lui rebelă, manierele lui cam grosolane au constituit „prea mult“ pentru părinții bogați ai Cleei. Dar îi datora mult fratelui ei. Acum avea șansa să se revanșeze... poate să-i arate Cleei ce fel de om era el de fapt...

CAPITOLUL I

Liza Bradley încerca să se concentreze asupra proiectului întins pe biroul său. Era noua reclamă pentru „Seducție totală“, și ceva nu se potrivea.

Reclama înfățișa o femeie frumoasă, cu buzele întredeschise atât cât să primească bomboana pe care i-o oferea un bărbat, la fel de arătos pe cât era ea de frumoasă. Sub imagine era scris: „Ciocolată... Seducția finală“. Iar sub slogan, cu litere mai mici: „Oferită vouă de magazinul de ciocolată Seducție totală din Atlanta“.

Sloganul era bine formulat, aprecie Liza. Nu cuvintele erau problema. Modelele erau amândouă atrăgătoare, dar atitudinea... Privi încă o dată. Expresia femeii era prea sexy, prea seducătoare. Data viitoare, decise, o să încerce ceva mai subtil.

Liza puse proiectul deoparte, iar când își privi partenera, deja nu se mai gândea la reclame.

– Știi care sunt cele mai supraapreciate trei evenimente din lume? întrebă, aparent din senin.

Merrill Morgan, coproprietară a magazinului, medită la ciudata întrebare o secundă și apoi spuse:

– Nu-ndrăznesc să mă hazardez.

Liza nu se aștepta ca partenera ei să fie surprinsă de întrebare. Știa că Merrill era obișnuită cu stilul ei de conversație oarecum excentric. Era de altfel singura trăsătură mai deosebită, își spuse Liza, a unui caracter considerat altfel înfiorător de banal și practic. Își formulă răspunsul la propria întrebare fără grabă, privind în jos pentru a-și ascunde expresia și știind dinainte ce reacție va avea romantica Merrill.

– Circul, spuse Liza cu emfază, paradele și ajunul Anului Nou, dar nu neapărat în ordinea asta. Ochii ei gri și limpezi străluceau.

– Mă așteptam să spui asta despre Anul Nou. Merrill clătină din cap într-un fel care-i spunea clar Lizei că era exasperată. Se aflau în birou, o încăpere în spatele magazinului, în care abia încăpea biroul Lizei și masa de lucru, în fața căreia Merrill era adâncită în bomboanele ei de ciocolată. Mută o bomboană o zecime de centimetru pe tava de cristal, se îndepărtă puțin cu ochii îngustați de concentrare și privi aranjamentul o secundă, după care luă bomboana de pe tavă și o mănăcă cu poftă. Apoi, cu un gest elegant, alege alta și o așază în locul rămas gol.

– Așa da, spuse Merrill, mai mult sau mai puțin pentru sine. Arăta prea bine ca s-o las acolo. Puse platoul la o parte, își șterse mâinile pe șorț și, fără tragere de inimă, își îndreptă din nou atenția către afirmația Lizei. Presupun asta înseamnă că nu vei petrece ajunul Anului Nou cu mine și Chuck, 'la Peachtree Plaza.

– O petrecere ca la carte? Întrebă Liz cu nevinovăție. Cu animatori, măști și pălărioare nostime?

Merrill dădu din cap cu entuziasm.

– Prefer să merg la circ, declară Liza.

– Sau la o paradă, îi aminti Merrill, împăcată de-acum cu micul joc al Lizei.

– Dar fiindcă alternativa mea este o seară liniștită acasă...

– Știu. Merrill termină fraza: Focul de acasă câștigă întrecerea. Desigur, tu ești cea care hotărăști. Făcu o pauză în speranța că Liza o va contrazice, apoi oftă resemnată. Nici una dintre ele nu pomenea Anul Nou anterior sau întâlnirea cu partenerul necunoscut pe care Merrill și soțul său o pusese la cale pentru Liza. Seara s-a dovedit un dezastru total, și s-a încheiat cu avertismentul Lizei, dat amândurora, de a nu se mai amesteca în viața ei socială – niciodată.

– Ai dreptate, Merrill. Acest An Nou este alegerea mea.

Liza luă posterul și-l puse în servietă, făcând în agendă o notă referitoare la expresia modelului. După aceea, privi în tihnă platourile pe care Merrill le umpluse cu delicatese din cutiile mari de carton pe care le adusese în magazin.

– Prăjituricile? arată minunat. Te-ai întrecut pe tine din nou.

Merrill zâmbi, acceptând lauda cu aparentă modestie.

– Mă aflu într-o altă etapă experimentală. Praline, plăcintă umplută cu cremă de ciocolată, prăjituri...

Liza dădu din cap.

– Tu fă-le; eu le vând.

Chiar de la începutul parteneriatului lor, cu trei ani în urmă, diviziunea muncii fusese clar stabilită. Liza se ocupa de partea financiară, de promovare, reclamă și marketing – organizate atent, cu evidența fiecărei tranzacții. Merrill, a cărei creativitate înflorea în bucătărie, era specialistul în ciocolată, gusta, experimenta, gusta din nou, și crea capodopere.

Au găsit și locul perfect pentru magazin – un cartier din centrul orașului Atlanta, cu restaurante elegante, librării și anticariate. Magazinul lor era flancat de o florărie și de un magazin de băuturi. Dat fiind faptul că spațiul era restrâns – cu un birou minuscul în spate, nu era loc pentru depozitare și desigur nici pentru producție – Merrill a creat primele capodopere în bucătăria de la ea de acasă. Dar, după un prim an nesigur, magazinul a început să ia avânt și a devenit una dintre primele atracții ale cartierului care era atât de mândru de farmecul său, iar Merrill a transferat producția de la ea de acasă, într-un spațiu anume destinat. Acum se gândea să se extindă, dar Liza nu era încă sigură dacă era o idee bună.

Merrill luă ultima pralină – puțin turtită – din cutie.

– Uite, asta chiar e un rebut. Vrei să guști?

Liza, scutură din cap, o privi pe Merrill înfulecând-o și se întrebă, pentru a mia oară, cum reușea prietena ei să consume cantități uriașe de ciocolată în fiecare zi și totuși să-și păstreze silueta zveltă. Liza făcea gimnastică și ținea regim, luptându-se să-și mențină cele 56 de kilograme bine distribuite pe înălțimea de un metru șaptezeci și șase, în timp ce Merrill înfuleca trufe ca și cum acestea n-ar fi conținut nici o calorie și își păstra o siluetă pe lângă care un model de lux ar fi arătat de două ori pe-atât.

– Metabolismul, murmură Liza. Nu există altă explicație.

– Hmm? Merrill își lîngea degetele lipicioase și ridică o sprânceană amuzată.

– Mă gândeam ce duo extraordinar suntem. Liza zâmbi, un zâmbet nu foarte obișnuit, care-i lumină fața, prea adesea foarte serioasă.

– Suntem nemaipomenite, spuse Merrill, cu ochii negri strălucind. Reginele ciocolatei... printesele pralinelor. Apoi adăugă într-un suflet: Majestăți ale spumei de ciocolată!

Liza mormăi și se lasă pe spate în scaun, dându-și părul lung, roșcat, la o parte.

– Bine, spuse Merrill. O să las sloganele publicitare în seama ta. Dar a fost o asociere bună – de la mâncatul bomboanelor de ciocolată în liceu, la fabricarea lor.

Liza o aprobă. Trecuse multă vreme de când fuseseră colege la liceu, au rămas prietene după absolvire, s-au mutat împreună la Atlanta și au rămas mereu în legătură. Fără insistențele repetate ale lui Merrill, Liza nu și-ar fi părăsit slujba sigură la firma de marketing pentru a-și porni propria afacere, dar până la urmă a meritat riscul. „Seduție Totală“ era bine cotate și echipa Bradley și Morgan devenea cunoscută în cercurile de afaceri din Atlanta.

– Dacă suntem atât de grozave, sugerează Merrill, de ce nu ne-am gândi la un alt loc?

Liza deschise agenda din nou, ca și cum ar fi putut găsi acolo ceva care să-i confirme ezitățile.

– Știu și eu, Merrill... Avem nevoie de mai mult spațiu, dar n-aș fi pregătită să renunț la locul acesta, spuse cu hotărâre, când jumătate din comercianții din oraș ar uide pentru a-l avea. Dar două magazine...

Am putea face asta. Încă un magazin... și apoi încă unul... și încă unul!

– Hai să ne oprim la primul „încă unul“ deocamdată, spuse Liza cu seriozitate. Se uită pe inventarul din lunile trecute, totul notat cu grijă în agendă. Crezi că am putea produce suficient?

– Sigur. Rețetele rămân la fel, numai că dublez cantitățile. Simplu.

Liza începu să mâzgălească ceva în agendă.

– Liza! spuse Merrill cu un ton supărat.

– Încerc doar să văd cum stăm. Cred că putem folosi un procent din profit pentru a cumpăra echipament. S-ar putea să

fie nevoie să angajăm încă o persoană care să lucreze în laborator. În cazul acesta, trebuie să avem în vedere plata salariului. Dacă fiecare dintre noi ar renunța la o mică parte din venit, timp de câteva luni... Se juca gânditoare cu creionul. Dacă mintea lui Merrill adesea sărea etape, Liza era mai prudentă și uneori știa că prevederea ei o înnebunea pe Merrill. Trebuie să ne mai gândim la asta, să ne consultăm cu contabilul. Poate după primul trimestru, anul viitor... Mai dădu câteva pagini și mai notă ceva.

– Lasă, nu-i nimic, spuse Merrill suspinând. O să mai vorbim despre asta altă dată. Închide agenda aia, pentru numele lui Dumnezeu, până nu te sonezi! Între timp – se uită la ceas – mă duc la laborator să mă joc cu niște ciocolată albă și alune. Nu poți să știi ce idei îmi vine pentru Ziua Îndrăgostiților. Își încheie haina și se pregătea să-și pună mănușile, mintea ei pendulând între extinderea magazinului și crearea următoarei capodopere din ciocolată. Știi la ce mă gândeam? Nu e niciodată prea devreme ca să începi să te pregătești pentru... Sau ai ceva și împotriva Zilei Îndrăgostiților?

– O, nu, adooor Ziua Îndrăgostiților, zise Liza lungind cuvântul.

– Adevărat? întrebă Merrill.

– Sigur. E atât de profitabilă!

– Liza Bradley, n-ai nici un pic de romantism. Sigur că ai dreptate în privința vânzărilor. Ce bine ar fi dacă fiecare lună ar avea câte o zi de 15 februarie, atunci am putea deschide douăzeci de magazine. Își luă geanta și grămada de cutii goale de carton. Ce-ar fi să închidem mai devreme mâine, pentru că e Ajunul Anului Nou?

– Nu, nu vreau să ratez cumpărătorii întârziați. Dar am dat liber angajaților.

– Și tu? întrebă Merrill din ușă.

– Eu sunt la datorie.

– Ești sigură că nu vrei să te răzgândești și să vii cu noi mâine? mai încercă Merrill o dată.

– Nici o lege a Congresului nu m-ar putea face să merg la o petrecere de Anul Nou, Merrill, așa că păstrează-ți energia pentru mâine seară. Eu o să fiu ghemuită în fața focului, cu o carte bună, și o să mă simt grozav.

Merrill plecă. Liza spera să o fi convins pe prietena sa, așa cum a încercat să se convingă pe sine.

*

* *

Mackenzie Davidson nu avusese de gând să se afle în Atlanta cu o seară înaintea ajunului Anului Nou, dar iată-l aici, blestemând schimbarea planului care l-a aruncat în ploaia înghețată în loc să se afle la soare, pe plajă, în insulele Bahamas.

Când l-a sunat pe prietenul său, Chuck Morgan, Mac a sperat să fie invitat la masă. Merrill era o bucătăreasă grozavă, iar o seară petrecută la familia Morgan ar fi aproape – dar nu întocmai – o recompensă pentru ratarea plajei în Bahamas. În cele din urmă s-a autoinvitat și chiar a trebuit să-l convingă pe Chuck să renunțe la cina într-un bar unde se servește sushi.

Mac parcă mașina închiriată în fața casei familiei Morgan din Druid Hills și cuprinse cu privirea pajiștea întinsă până la ușa principală. În lumina care se revărsa de pe verandă, iarba părea veștejită și uscată, iar azaleele întunecate și fusiforme, pe fundalul casei de piatră gri. Îi trecu prin minte o imagine a casei sale din Miami – o clădire răcoroasă, albă, cu un acoperiș de țiglă roșie, înconjurată de o pajiște verde dar – cel puțin în cazul grădinii sale – era iarbă adevărată, cu șiruri de oleandru viu colorate. Miami era o imagine atrăgătoare, irezistibilă, așa că hotărî ca după cină să plece direct la Miami. Oricât de frumoasă ar fi Atlanta primăvara, iarna nu putea oferi decât frig, umezeală și o atmosferă cenușie.

O dată ajuns la Miami, putea să facă săpături ca să obțină un bilet pentru Orange Bowl. Faptul că jocul urma să aibă loc peste numai două zile și că biletele erau practic toate vândute nu-l demobiliza de loc. De fapt, chiar îl incita. A face rost de bilet era aproape la fel de incitant ca jocul în sine. Mac opri motorul, își puse cheile în buzunar și ieși din mașină, gândindu-se că lucrurile nu stăteau chiar așa de rău. O porni pe alee, netezindu-și distrat părul și încheindu-se la jachetă.

Merrill îl întâmpină la ușă.

– Ce te aduce la Atlanta, Mac? Nu că nu m-aș bucura să te văd, adăugă, îmbrățișându-l și sărutându-l pe obraz. Dar credeam că ești în Bahamas, să închei o afacere de milioane, în perioada sărbătorilor. Luându-l de braț îl conduse în sufrageria spațioasă unde Chuck întetea focul în cămin.

– Și închizând cazinourile cu blonda aceea superbă, pe care am cunoscut-o în Miami, adăugă Chuck ridicându-se să-și întâmpine prietenul.

– Afacerea s-a anulat, iar blonda este bolnavă. Probleme de construcție și pneumonie, în ordinea asta.

– Sărăcuțul de tine, singurel chiar când se apropie Anul Nou, îl tachină Merrill, invitându-l să se așeze pe canapea lângă ea. Eu și Chuck mergem la cea mai grozavă petrecere.

– Nu, nici măcar nu mă invita, spuse el, întrerupând-o. Dacă tot nu pot să fiu în Bahamas, mă întorc la Miami să mă distrez puțin.

– Chuck, poate din cauza mea nu vrea să vină, spuse Merrill prefăcându-se îmbufnată. Se pare că nu reușesc să conving pe nimeni să vină cu noi la petrecerea de la Plaza.

– Nu e din cauza ta, Subțirico, o asigură Mac, folosind porecla pentru care de-a lungul anilor au avut exclusivitate Chuck și el. Dar ajunul Anului Nou petrecut la Peachtree Plaza nu mă prea încântă. Totuși, într-o seară liniștită ca aceasta, prefer să fiu aici, mai ales pentru că o să gătești tu și n-o să trebuiască să mănânc sushi, adăugă făcând o grimasă.

Mac se așează pe canapeaua comodă, gândindu-se că ceea ce spusese era adevărat. Era unul dintre puținele locuri din lume, dintre numeroasele popasuri pe care le făcuse în călătoriile sale în jurul lumii, unde se simțea într-adevăr acasă. Luă băutura pe care i-o întinse Chuck și ridică paharul ca să toasteze.

– Pentru Subțirica și Chuck și pentru finul meu, Andy. Mac se uită împrejur. Dacă ar fi pe aici, în mod sigur aș ști deja, spuse zâmbind. Unde este puștiul meu favorit de cinci ani?

– Este la niște prieteni, dar se întoarce pe la opt. Pregătește-te să-l auzi plângându-se că nu stai mai mult. Spera să vă jucați cu trenulețul electric până dimineata. Apropos, acesta a fost marea surpriză a Crăciunului, dar e un cadou prea extravagant, spuse Merrill.

– A fost un an bun, răspuse Mac, și e minunat să ai cu cine împărtși o bucurie. Investițiile firmei mele au mers bine – cu excepția încurcăturii din Bahamas, și chiar și asta o să meargă, după ce rezolvăm problemele cu construcțiile. Luând o înghițitură lungă din minunatul whisky, Mac nu putu să nu arunce un apropo referitor la următoarea afacere pe care avea s-o încheie. M-am întâlnit azi cu un grup, aici, în Atlanta, care se asociază cu mine într-o afacere cu adevărat interesantă.

– Dar nu ai de gând să ne spui și nouă despre ce este vorba, i-o luă Merrill înainte.

Mac râse.

– Mă cunoști prea bine, Subțirico. După ce totul este semnat și parafat, iar proiectul a demarat, o să știi totul. Până atunci, tot ce vă pot spune este că se va întâmpla în America de Sud și va fi foarte profitabil.

– Sunt sigură că putem scoate mai mult de la el dacă-l ademenim cu mâncare și băutură, nu-i așa, Chuck?

– Sigur că da, mai ales dacă adaugi și unul dintre deserturile tale care dau dependență.

– Ciocolată? Întrebă Mac.

– Ai ghicit, prietene, răspuse Chuck.

– Ei, Chuck, spuse Mac, adâncindu-se și mai mult în canapeaua atât de moale, sper că știi ce îți oferă Subțirica – deșteaptă și frumoasă, și o gospodină desăvârșită. Nici nu mă mir că arăți atât de mulțumit, și așa de rotunjour!

Fața rotundă a lui Chuck rămase indiferentă.

– Gândește-te numai cât timp și energie economisesc nefăcând eforturi să mă mențin suplu. Câte ore câștig, în timp ce tu faci sport. Jogging și tenis...

– Și squash și scufundări, interveni Merrill.

Mac nu putu să nu zâmbescă. Mai avuseseră acest dialog și în alteități.

– Să nu uităm schiul de performanță, spuse Chuck, punându-și o grămadă de brânză pe un biscuit și umplându-și gura.

– Și sărituri cu schiurile, adăugă Mac nonșalant.

– Cum? Întrebară deodată soții Morgan.

– Bineînțeles. Este cel mai incitant sport pe care l-am practicat.

– Și cel mai periculos, îi aminti Merrill.

Chuck clătină din cap cu tristețe. Toată nebunia asta cu atletismul de performanță și căutarea senzațiilor tari e un semn de depravare morală.

Mac dădu capul pe spate și începu să râdă, arătându-și dinții albi, care ieșeau în evidență pe fața bronzată.

– Păi nici n-am pretins vreodată altceva, bătrâne.

După ce s-au așezat la masă, conversația a revenit la seara de ajun a Anului Nou.

– Nu-mi place să mă gândesc că ai să fii singur mâine seară, începu Merrill.

– Mac Davidson, singur? Chuck se uită întrebător la soția sa. Poate doar la duș.

– Și, uneori, nici atunci, îl contrazise Mac. Totuși, trebuie să recunosc că aventurile mele cu sexul frumos sunt în mare măsură exagerate.

– Sigur, mai ales de către tine, remarcă Chuck.

Merrill tăcea, jucându-se cu furculița în salată, așteptând ca schimbul de replici dintre cei doi să înceteze, astfel încât să poată lansa întrebarea.

– Chiar nu ai nici o parteneră pentru seara de Anul Nou?

– E perfect adevărat, aprobă Mac, solemn.

– Nici Liza nu are, comentă Merrill, ca din întâmplare. Liza Bradely, partenera mea de afaceri. O ții minte?

Mac se gândi o clipă.

– Da, sigur. A fost la botezul lui Andy. Roșcata cu picioare superbe. Îmi amintesc o rochie scurtă, deschisă la culoare și niște picioare lungi și sexi. Făcu o pauză înainte să întrebe cu uimire: Oare de ce nu m-am gândit niciodată să-i fac curte?

Chuck îi aduse aminte:

– Pentru că atunci erai preocupat de alpinism. Nu ții minte? Ai venit cu blonda amazoană și amândoi urma să mergeți în Munții Blue Ridge.

Mac își aminti. Blonda dispăruse de mult din viața sa, iar alpinismul nu-l mai interesa.

– Oricum, continuă Chuck, lăsând la o parte picioarele superbe, hai să renunțăm la ideea de a-i combina pe Mac și Liza. Se uită la soția sa cu atât de multă asprime cât îi permitea figura de îngeraș bucălat. Nu e cazul să-ți amintesc faptul că a spus

clar că nu mai dorește să meargă la întâlniri cu parteneri necunoscuți și, în afară de asta, urăște seara de Anul Nou.

– Și circul și paradele, mi-a amintit azi, dar nu mă gândeam la o astfel de întâlnire, cel puțin nu la un aranjament de genul celui în care eu aș telefona și aș aranja să se întâlnească cu Mac. Mă gândeam la altceva... la ceva mai puțin formal. Îi aruncă o privire lui Mac.

Sclipirea din ochii lui arăta nu numai că înțelesese despre ce era vorba, dar că deja se gândea la următoarea etapă.

– Vrei să spui, o întâlnire întâmplătoare?

Merrill zâmbi.

– Ai putea să treci din întâmplare pe la magazin; ai putea eventual s-o inviți la cină.

– Nu că aș fi laș sau ceva de genul acesta, dar ești sigură că nu există vreun iubit musculos, ascuns undeva în umbră? întrebă Mac.

Merrill clătină din cap.

– Liza se află în momentul ăsta între două relații. De fapt, nu prea are timp pentru o viață intimă. Mă tem că latura ei romantică este copleșită de cea pragmatică.

– Sună interesant, se gândi Mac. O adevărată provocare.

Chuck, care ascultase în liniște, mormăi:

– Credeam că pleci astă-seară. Credeam că vrei să petreci Anul Nou la Miami.

– Asta a fost înainte să vorbim despre Liza.

Chuck clătină din cap.

– Nici vorbă, spuse hotărât. N-o să-i întindem Lizei o cursă.

Merrill întoarse capul cu bucle negre către soțul ei.

– Chuck, știi foarte bine că nu i-aș face niciodată rău Lizei.

– Știe asta, Subțirico. Cred că Chuck se teme puțin de reacția doamnei, interveni Mac.

– Ai perfectă dreptate, răspunse Chuck. M-ar omorî dacă ar ști că sunt implicat în aranjamentul ăsta, mai ales după ce s-a întâmplat data trecută.

– Chuck, insistă Merrill. Hai să privim lucrurile în mod logic. N-are nici un rost ca Liza și Mac să fie amândoi singuri în noaptea de Anul Nou, nu-i așa?

Chuck își încrucișă brațele deasupra abdomenului rotunjour, se lăsă pe spate în scaun și refuză să-i răspundă la întrebare.

– Știi prea bine ce faci, Subțirico: te amesteci unde nu-ți fierbe oala; și, bineînțeles, Mac face un lucru care îl definește. Nu poate trăi dacă nu răspunde unei provocări. Dar Liza e o fată foarte isteată și știe cum să se apere. Fac pariu că n-o să reușești, Mac.

Mac observă că prietenul său ar fi vrut să-și înghită vorba, dar era prea târziu. Cuvântul pariu era exact ceea ce Mac dorea să audă. Fie că era vorba de afaceri, fie că o făcea numai pentru amuzament, Mac nu refuza niciodată o provocare, niciodată nu ignora o situație incitantă, și absolut niciodată nu refuza un pariu. Perspectiva întoarcerii la Miami i-a dispărut din minte.

– Și care este miza, bătrâne? Puse jos furculița și privi provocator către Chuck care, fără să vrea, pusese în mișcare mașinăria.

– Miza? Cine a spus... începu Chuck.

– Îmi pare rău, amice, dar pariu s-a făcut, și a fost acceptat. Acum trebuie să stabilim miza. Mac aștepta.

Chuck oftă.

– Bine, spuse, două bilete la meciurile Hawks – Celtics, dacă nu o convingi pe frumoasa Liza cu picioare sexi să ia masa cu tine în noaptea de Anul Nou.

Mac clătină din cap.

– Nu te cunosc, Chuck. E un premiu prea banal pentru o încercare de asemenea amplexare. Nu, mai bine stabilesc eu miza. Se gândi puțin, apoi pocni din degete.

– Știi ce facem!

– Sper să fie ceva ca lumea, spuse Chuck, umplând paharele cu vin.

– Chiar este. Un alt fel de pariu. Dat fiind faptul că această mică aventură a fost pusă la cale de Merrill și de mine, ea va primi beneficiul când am să câștig. Desigur, eu mă aleg cu fata, așa că totul este corect.

– Și în ce va consta? întrebă Merrill.

– Ce-ai zice de un weekend de vis – într-un loc în care ai vrut dintotdeauna să mergi, dar n-ai putut niciodată să-l

convingi pe soțul tău cel grăsuț să te ducă. O să gădesc o bonă pentru Andy, și bineînțeles, poți să-l iei și pe Chuck.

– Îmi place la nebunie, oftă încântată Merrill.

– Și dacă pierzi? interveni Chuck.

– În situația improbabilă – nu, imposibilă – că nu reușesc, continuă Mac, nebăgându-l în seamă pe Chuck, soțul tău va alege un weekend, iar tu va trebui să mergi cu el, Subțirico.

– Splendid, spuse Chuck, pe deplin mulțumit. Cred că afacerile îți merg de minune.

– Tu ai zis-o, prietene. Acum, Subțirico, unde vrei să mergi? Locul visurilor tale.

– Birmingham.

– Anglia, aprobă Mac, dând din cap.

– Nu, fraierule, Alabama. Acolo locuiește o doamnă care încă mai știe să glazureze manual bomboanele de ciocolată. Este o artă pe cale de dispariție.

– Of, Subțirico, ce Dumnezeu! o alintă el. E prea aproape de casă. Operația asta nu se face manual și în Elveția sau în Franța?

– De fapt, mai există un astfel de cofetar și în San Francisco. Și apoi, n-am fost niciodată în California.

– S-a făcut, spuse Mac mulțumit.

– Doamne, Dumnezeule! se vaită Chuck. Și trebuie să merg și eu, și probabil voi sfârși prin a mânca toate bomboanele glazurate manual. Se uită la Mac ridicând sprânceană. Bun, și cu mine cum rămâne?

– Spune tu, îl invită Mac. Unde ți-ai dori să mergi?

Chuck se gândi un răstimp înainte de a răspunde entuziasmat:

– Știi croazierele acelea în care pasagerii joacă rolul echipajului! Dintotdeauna m-am visat un lup de mare.

Merrill dădu ochii peste cap exasperată.

– Cu minunata mea soție alături, adăugă Chuck.

Acum era rândul lui Merrill să ofteze.

– Atunci n-ai decât să speri că farmecul lui Mac o să aibă efect când va încerca s-o convingă pe neînduplecata Liza să petreacă seara cu el. Altfel, vom petrece un weekend minunat pe apele sărate ale oceanului.

– Ai făcut o alegere extrem de bună, Chuck. Pentru tine, e chiar o aventură. Totuși eu aș cumpăra încă o vestă de salvare, spuse Mac zâmbind malițios în timp ce ducea paharul de vin la gură.

– N-ai decât să jubilezi cât vrei, Mac, Liza nu se va prinde în joc. Îți garantez. Și, apropo, Liza cu ce se alege din toată povestea asta?

– Dar e foarte simplu, amice. Eu voi fi premiul pe care-l primește.

Când puțin mai târziu a sosit Andy, seara s-a transformat în haos și șine de trenuleț, Mac făcând pe conducătorul trenului, până când băiatul a adormit lângă macaz și a fost dus la culcare în brațe, de un naș grijuliu.

Apoi adulții au revenit la locurile lor – Mac în locul său preferat de pe canapea – cu pahare de coniac în mână. Dar, din vorbele lui Merrill și din expresia îngrijorată de pe figura ei, Mac și-a dat seama că simțea o oarecare neliniște în legătură cu situația la crearea căreia contribuise.

– Mă întreb dacă nu e o greșală... spuse aproape ca pentru sine.

– Dumnezeu, în nici un caz, e cel mai bun coniac pe care-l avem și este exact ce ne trebuie după două ore de joacă cu trenulețul electric, răspunse Chuck.

Mac și Merrill izbucniră în râs.

– Chuck, trezește-te, îl invită Mac. Subțirica se referea la Liza.

– A, da, spuse Chuck, cred că e din cauza coniacului. Păi, chiar nu te învinuiesc pentru că îți faci probleme, Subțirico. Ai de ce să fii îngrijorată.

– Te rog să joci cinstit, Mac, îi atrase atenția Merrill. Liza e o persoană foarte deosebită, iar tu poți fi uneori un... un derbedeu, spuse, în lipsa unei definiții mai bune.

Mac zâmbi și încercă să-i înlăture temerile.

– O invit doar la masă. Nu-i mare lucru. Și, te asigur, se va simți bine, în ciuda seriozității sale exagerate, spuse el, cu încredere totală.

*
* *

Liza era singură în magazin. Nu intrase nici un client, de mai bine de o oră, deși la florăria de alături vânzările erau în toi, iar pentru magazinul de băuturi era cea mai profitabilă zi a anului. În mod evident, ciocolata nu era cadoul preferat pentru Anul Nou, gândi Liza, în timp ce privea clienții intrând și ieșind din magazinele din dreapta și stânga, îndreptându-se veseli către parcare, cu prețioasele lor pachete. Liza murmură câteva cuvinte despre cât de fraieri erau cu toții și se întoarse în biroul ei.

Auzi clopoțelul de la intrare chiar când se gândea să închidă, deși nu era nici cinci și jumătate. Întorcându-se în magazin, avu impresia că îl recunoaște pe bărbatul care stătea în fața teighelei. Se gândi că i se pare, că era din cauza oboselii. Clientul făcu un pas și ieși din conul de lumină. Liza observă doar că era înalt și brunet, când farurile unei mașini care întorcea în fața magazinului lumină magazinul și fața acestuia.

Părul îi era tuns perfect. Avea un corp suplu și musculos, iar hainele, evident făcute la comandă, scumpe. I se păru că are ochii verzi, dar se putea să fie doar efectul luminii.

Liza își dădu seama că nu se mișcase din ușa biroului, fixându-l. Se grăbi către teighea ca să-l întâmpine.

– Ei, până la urmă a venit, totuși, cineva, spuse el zâmbind. Tocmai mă gândeam să jefuiesc magazinul.

– S-ar fi putut să fie greu să găsești un tăinuitor pentru cincizeci de kilograme de ciocolată.

Râse. Fata asta avea simțul umorului. Avea să fie plăcut, se gândi Mac.

– Dar câteva kilograme n-ar fi o problemă. Vă rog să mi le ambalați într-o cutie frumoasă. Sunt pentru mama mea. Își afișă zâmbetul cuceritor.

– E ziua ei de naștere? Liza îi observă ochii verzi. Chiar erau verzi, culoarea jadului, în contrast cu fața bronzată.

– Nu, nu e nici o ocazie specială. Vreau doar să-i ofer ceva și să o văd.

Liza făcu un efort ca să nu se mai uite țință la el, dar nu era ușor. Adusese în magazin o undă a ceva ce nu putea descrie, ci numai intui. O senzație de deschidere, de hotărâre. Și obținuse efectul cu o ușurință naturală. Chiar și în acest moment, se sprijinea de tejghea, cu haina aruncată pe un umăr, și fața întoarsă, pentru a o privi.

– Avem niște bomboane minunate, cu cremă de zmeură, spuse Liza repede, pentru a rupe vraja nedefinită care o învăluise. Sunt foarte potrivite pentru a fi oferite mamei.

– Aș prefera ceva mai deosebit. Arată spre o bombonieră de sticlă din vitrină. Cât costă bomboanele acelea?

– Da, sunt într-adevăr deosebite, spuse Liza. Sunt scumpe însă. Costă douăzeci și cinci de dolari cinci sute de grame.

– Dați-mi, vă rog, un kilogram... nu, unul și jumătate, spuse el.

Liza ieși din spatele tejghelei și se îndreptă către vitrină. După ce trecu de el, Mac se întoarse pentru a o privi. Acestea erau picioarele pe care și le amintea. Cu glezne fine, aproape atât de subțiri încât le-ar fi putut cuprinde cu o mână: gamba se arcuia ușor, lăsând să se întrevadă conturul mușchilor. Niște picioare lungi și sexi, strânse în ciorapi fini de mătase. Purta tocuri înalte, ceea ce îi plăcu, și o fustă până sub genunchi, ceea ce era un ghinion.

Deodată Mac simți o dorință inexplicabilă de a explora nu numai aceste picioare superbe, dar și restul – acele șolduri, pe care abia dacă și le putea imagina sub fusta asta blestemată, mijlocul, pe care îl bănuia zvelt, având în vedere restul trupului; și sânii – bluza îi era suficient de decoltată pentru a putea oferi o scurtă imagine provocatoare a formelor.

Întoarsă în spatele tejghelei, Liza începu să scrie chitanța. Mac scoase cartea de credit și i-o întinse.

– Probabil nu-ți amintești de mine, spuse degajat. Ne-am întâlnit acum câțiva ani, la familia Morgan.

Liza îl privi, pe față citindu-i-se concentrarea.

– Sunt Mac Davidson, o ajută el. Nașul lui Andy. Mi-am amintit... ochii tăi. Îi privi ochii și observă că sunt extraordinari, de un gri deschis, cu un contur gri mai închis, aproape negru, iar în centru, o splendidă floare exotică. Erau ochi misterioși,

indescifrabili, în care un bărbat se putea pierde dacă nu era foarte atent.

Fața Lizei se deschise într-un zâmbet larg, cu atât mai fermecător cu cât era neașteptat.

– Desigur, spuse. Mi s-a părut că te recunosc... Îl privi din nou, și își aminti dintr-o dată totul... botezul, bărbatul splendid de care soții Morgan vorbeau atât de des, și frumoasa femeie care îl însoțea. Îți petreci Anul Nou cu Merrill și Chuck? întrebă ea, cum era de așteptat.

Mac semnă chitanța pe care i-o întinsese și își puse cartea de credit înapoi, în portofel.

– M-au invitat să merg cu ei, dar am refuzat. Nu mă prea dau în vânt după petrecerile astea supradimensionate.

Liza aprobă din cap cu seriozitate.

– Atâta gălăgie și muzică dată la maximum, și strigăte...

– Exact. Festivitățile astea false mi se par foarte deprimante.

Chiar în timp ce vorbea, Mac simți o împunsătură de părere de rău, gândindu-se la seara de Anul Nou de la Cazinoul Paradise Island, pe care o rata, la orchestra care cânta colinde, la baloanele care cădeau în cascadă din tavan, la hoardele de invitați îmbrăcați elegant și decisi să se distreze nebunește. Ei, nu-i nimic, se gândi, să ne întoarcem la treburile serioase.

– Ție nu ți se par deprimante? întrebă.

– Cât se poate de deprimante, aprobă Liza.

– Probabil că o să iau masa singur astă-seară și o să citesc ceva sau o să mă uit la televizor. Mac își dădu seama, chiar înainte de a termina fraza, că exagera puțin. Tu ce faci astă-seară, Liza? întrebă repede, ca să nu-i dea timp să se gândească la ce spusese despre privitul la televizor. Cred că ai planuri mari, nu-i așa?

Ochii Lizei se îngustaseră a neîncredere, în momentul în care Mac supralicitase scena seriei retrase. Bărbatul care se afla în fața ei, cu jacheta scumpă sport, cu tunsoarea de patruzeci de dolari, nu era genul care să stea singur în seara de Anul Nou, uitându-se la televizor.

– Nu chiar, planurile mele sunt oarecum asemănătoare cu ale tale, spuse cu intenție, privindu-l în timp ce vorbea. O seară liniștită, în fața televizorului.

El dădu din cap, întrebându-se dacă îl ia peste picior.

– Bănuiesc că nu te-ar interesa să iei masa cu mine?

Se așteptase la ceva de genul acesta.

– Nu, spuse ea apăsător. Nu prea cred.

– Nici dacă va fi ceva nepretențios, discret?

În momentul acela Liza făcu un lucru care nu-i stătea în fire. S-a gândit un moment la propunerea care i se făcuse. Indiferent din ce motiv venise la magazin și cumpărase bomboanele, era ajunul Anului Nou și era singur, și la fel și ea. În timp ce se gândea, Mac continuă ofensiva.

– Nu se poate spune că sunt un necunoscut pentru tine, insistă. Îi privi ochii, știind că aceștia se luminau atunci când zâmbea. Simți deodată dorința de a-i vedea zâmbetul. Dacă stăm să ne gândim, tu ești nașa lui Andy, iar eu sunt nașul lui. Suntem aproape rude.

Zâmbetul așteptat veni și meritase efortul.

– Ce zici de cină? insistă el. Fără animatori, fără aglomerație...

– Fără pălărioare nostime? întrebă Liza.

– Fără nici un fel de pălărioare.

– Știu și eu... Liza privi peste umărul lui Mac, nehotărâtă.

– Ce-ai zice dacă ți-aș propune să ne îmbrăcăm în blue jeans și pantofi sport și nici să nu pomenim de faptul că este Anul Nou?

Îl privi, și încă o dată, Mac fu răsplătit cu zâmbetul ei incomparabil.

– Sigur, spuse ea, dintr-un motiv pe care nu va putea niciodată să-l explice. De ce nu? Cred că ar putea fi amuzant.

CAPITOLUL II

Liza notă întâlnirea cu grijă în agendă și apoi se întrebă de ce a trebuit s-o facă. Era puțin probabil să uite, dat fiind faptul că urma să aibă loc în mai puțin de o oră. Obişnuința, se gândi, punând agenda în geanta uriașă. Așa era ea, își nota totul, făcea liste, planuri. Tot ceea ce planificase vreodată se găsea scris în agendă, inclusiv această ultimă, necaracteristică aventură – cina cu Mac Davidson, în singura seară din an când jurase să stea acasă.

Stinse luminile, încuie magazinul, și se îndreptă în grabă către apartamentul său din Rosedale, ca și cum graba picioarelor putea în oarecare măsură anula inevitabilul, permițându-i astfel să-l ignore.

Când ajunse acasă și începu să se schimbe pentru seara care urma, încetini puțin ritmul, ca să se poată gândi serios la ceea ce făcuse. Mac Davidson nu era ceea ce s-ar putea numi un străin, dat fiind faptul că el și soții Morgan erau prieteni. Evident, nu risca nimic petrecându-și seara cu el; în mod cert nu era un nebun, sau un criminal, un evadat, și probabil nici nu lucra sub acoperire și nu era un travestit. Dar...

Stătea în chiloți și sutien, gata să-și îmbrace jeansii, gândindu-se că nouăzeci și nouă la sută dintre bărbați se încadrau în această așa-zisă categorie de normalitate. Sigur că nu era vorba numai de normalitate.

Liza își aminti ultimele dați când ieșise cu bărbați pe care nu-i cunoștea. Unul dintre ei fusese ofițerul de credite, care se ocupa de contul magazinului la banca lor. O invitasă la cină și-i propusese imediat să locuiască împreună – el păstrându-și, bineînțeles, libertatea de a se vedea și cu alte femei. Dar nici chiar el nu se putea compara cu partenerul pe care i-l alesese

Merrill, care era chinuit de o serie întreagă de alergii ciudate, și-și petrecuse seara cu Liza descriindu-i acesteia sursa fiecăreia dintre ele. Unele dintre acestea, îi spusese Liza cu ușurare, când o condusesse cu mașina acasă, se aflau și în apartamentul ei – o canapea plină de perne de puf și o mulțime de ghivece cu begonii. Liza își scoase blugii pe care îi trăsesese numai pe jumătate și se așeză pe marginea patului. La fel ca și în cazul lui Mac, ceilalți doi parteneri de întâlnire păruseră deștepți, plăcuți și în mod sigur normali – la prima vedere. De atunci, motto-ul său fusese „Să nu ieși niciodată cu bărbați pe care nu-i cunoști“. Și l-a respectat cu hotărâre. Desigur, nici experiențele cu bărbații care nu-i erau străini nu fuseseră cu mult mai fericite, recunosc Liza.

Iar acum, era pe punctul de a face un lucru pe care jurase să nu-l mai repete, dar, într-un fel, nu credea că va fi o repetare a experiențelor anterioare; simțea, oarecum, că Mac Davidson era genul de bărbat alături de care se putea întâmpla orice. Gândul acesta o făcuse să-și scoată blugii și să se așeze pe marginea patului. Se putea întâmpla orice. Cuprinsă aproape de panică, Liza se hotărî să anuleze întâlnirea.

Dar cum? Nu putea să-l sune, pentru că nu știa la ce hotel stă, și nu putea să afle de la soții Morgan, pentru că aceștia plecaseră deja la petrecere. Ar fi putut să se ducă la un film și să nu fie acasă când venea s-o ia, se gândi Liza, și apoi își dădu seama că ar fost ridicol. Era o femeie în toată firea; acceptase o invitație, iar acum trebuia să facă un efort ca să iasă totul bine, bazându-se pe judecata sa.

Nu avea cum să fie mai neinteresant decât celelalte două eșecuri, și, în mod sigur, arăta mai bine. Până la urmă, nu se putea întâmpla nimic ieșit din comun în decursul a câteva ore petrecute într-un restaurant din Atlanta.

Resemnată, Liza se ridică, își trase din nou blugii și își puse o pereche de pantofi sport. Apoi își puse un bluzon în dungi, un pulovăr turcoaz, și își perie părul lung. Își scutură capul, văzu că stricase ce făcuse cu peria, și ridică din umeri. Mac spusese că nu va fi o petrecere cu etichetă. Stând în fața dulapului, alege o jachetă tricotată albastră, cu buzunare mari. Peste bluzon și pulovăr, îi va ține cald. Tocmai trăsesese fermoarul jachetei, când auzi soneria.

Era îmbrăcat la fel de lipsit de etichetă ca și Liza – iar ceea ce își amintea ea despre felul cum arăta nu era deloc exagerat. Îmbrăcat cu o pereche de blugi uzați care i se mulau pe șolduri ca și cum ar fi fost croiți pentru el, și o vestă peste cămașa în carouri, care-i scotea în evidență torsul și umerii, arăta chiar mai bine decât își amintea Liz. De aceea își controlă reacția și speră că trecuse neobservată.

Se sprijinea de cadrul ușii, cu un zâmbet ștrengăresc pe față.

– Am uitat să-mi iau tenișii. Ridică un picior. În condițiile astea, mai ești de acord să cinăm împreună? Era încălțat cu cizme de cowboy.

Liza se relaxă. Așa cum promisese el, avea să fie o seară relaxantă.

– De fapt, continuă Mac, ăștia sunt pantofii mei de dans. Ce-ar fi să mergem totuși la o petrecere dansantă de Anul Nou?

– Imposibil, îl contrazise Liza. Dispoziția lui era molipsitoare. Ți-am urmat recomandările și m-am încălțat cu pantofi sport.

– Bine. Hai atunci să ne petrecem seara așa cum am stabilit.

Luându-l de braț și zâmbindu-i în timp ce ieșeau în noaptea înghețată, Liza avu sentimentul clar că urma să fie distractiv.

Și Mac simțea același lucru. O privi și se bucură că Merrill și Chuck îl conduseseră la Liza Bradley, al cărei zâmbet îi lumina fața ca o rază de soare pe suprafața netedă a unei întinderi de zăpadă, cald și reconfortant. Ochii ei erau mai mari și mai expresivi decât i se păruseră când s-au întâlnit la magazin, iar gura era mai fragedă, mai vulnerabilă. Genul ei de figură trebuia studiat cu atenție, pentru că la fiecare privire, aflai mai multe despre ea. Lui Mac îi plăcea acest lucru. Da, aștepta seara cu nerăbdare, și simțea că Liza gândea același lucru.

Sub felinar, în noaptea limpede, rece, Liza îi zâmbi din nou, înainte de a intra în mașină, iar el clătină din cap, de data asta exprimându-și cu voce tare gândurile.

– Ai un zâmbet grozav, doamnă, spuse. Pentru zâmbetul ăsta merită să ratezi toate petrecerile din oraș.

În timp ce rula spre nord în mașina închiriată a lui Mac, pe Liza o învinse curiozitatea, și întrebă unde mergeau.

Răspunsul lui fu evaziv, dar interesant.

– Într-un loc unde nu contează cum ești îmbrăcat. Un loc nepretențios, neaglomerat, fără festivități în cinstea Anului Nou.

Liza se rezemă de spătarul scaunului.

– Sună perfect, spuse, chiar dacă pare aproape imposibil.

– Ai puțină răbdare și ai să te convingi. Zece minute mai târziu, opreau într-o parcare la aeroportul Peachtree-Dekalb.

– Luăm masa la bufetul aeroportului? întrebă Liza în glumă dar cu oarecare îngrijorare. O senzație de strângere a stomacului o avertiză că n-o să-i placă ce se va întâmpla.

– Nu, nu, spuse el.

Încercă din nou, cu ezitare:

– Un picnic pe pista de decolare?

–Nu, nu. Mac opri motorul și o privi. M-am gândit că ți-ar face plăcere să iei cina cu mine, în munții din nordul Georgiei.

Liza începu să clatine din cap, când înțelese cum își propusese Mac să ajungă acolo.

– O, nu, spuse. O, nu!

– Ai ghicit. Mergem cu avionul.

Liza spunea întruna „O, nu“.

– Ai încredere în mine, Liza. Am licență de pilot. Pentru toate tipurile de avion, de la cele cu un singur motor, până la cele cu reacție. Ești în siguranță cu mine.

Ochii gri ai Lizei deveneau din ce în ce mai mari.

– N-o să dai înapoi tocmai acum, nu-i așa? Uite. Mac se aplecă și-i deschise portiera. E o noapte ideală; nu-i nici un nor. Avionul este verificat, iar eu sunt un pilot foarte bun. Ce poți dori mai mult? Și nu mai spune încă o dată, „O, nu“.

– O... începu ea, iar apoi încercă să explice: Avioanele particulare sunt atât de ...mici. Parcă ireale, adăugă repede.

– Sunt de fapt foarte reale. Iar zborul în avionul meu este o experiență care îți va face plăcere, dacă îți oferi această șansă.

Liza era încă speriată, și ochii îi erau la fel de mari ca înainte.

– Mi-am promis o dată să nu zbor niciodată cu ceva mai mic decât un avion comercial, ceea ce îmi dă oarecare emoții.

– Liza, spuse Mac, luându-i mâna, tu nu-ți încalci niciodată promisiunile?

Nu putu să nu zâmbească, pentru că încălcase una chiar acum, dat fiind că jurase să nu iasă cu un bărbat necunoscut.

Mac o strânse și mai tare de mână. Strânsoarea lui era caldă și sigură, dar nu ajuta prea mult.

– Dacă ți-e într-adevăr teamă de zbor, putem face doar un tur pe autostradă, unde șansele de a avea un accident sunt mult mai mari.

– Știu, recunosc eu. Am auzit toate statisticile, și cu toate acestea nu pot să mă hotărâsc să zbor. Poate dacă m-ai fi prevenit... dar asta a venit ca o surpriză totală.

– N-a fost premeditată – cel puțin, nu atunci când te-am invitat la cină. Abia când mă îndreptam către hotel m-am gândit cât de liniștită și plăcută ar fi o cină de Anul Nou, la munte. Și cum avionul meu se afla aici... Totuși, cred că ai dreptate. A fost o idee nebunească.

– Da, așa e. Hai să ne întoarcem în oraș, răspuse Liza.

– Bine. Îi eliberă mâna și porni motorul.

– Stai puțin, spuse ea cu un impuls de curaj, urmat imediat de revenirea temerii. Ce se întâmplă dacă cobor și, când ajung în fața avionului, nu mă pot hotărî să urc?

– Te ajut eu.

– Și dacă am rău de avion?

– Hmm, nu-ți poate fi rău. Nu într-o noapte ca asta.

– Nu mă cunoști.

Mac râse.

– Îți promit un zbor lin, fără evenimente. Nimic altceva decât cerul și stelele.

Liza privi cerul. Era plin de stele care străluceau parcă pe un fond de catifea neagră.

– Totuși, nu e catifea, își spuse cu voce tare.

– O să ți se pară că e, o dată ajunsă acolo, sus.

– Bine, spuse Liza brusc și apăsător, în timp ce cobora din mașină. E o idee cu totul minunată – să cinezi în munți, de Anul Nou. Până la urmă, încercă să se autoconvingă, dacă tot ieșea cu o persoană care-i era practic complet străină, n-o mai împiedica nimic să aibă o adevărată aventură. Unde merge mia, merge și suta, se gândi, ieșind din mașină și punând picioarele pe pământ. Haide, Mac. Sunt gata să înfrunt albastrul infinit.

Mac, privind-o cu admirație, n-a mai stat să pună întrebări, ci a înșfăcat pachetul din spatele mașinii, a luat-o de mână și au pornit către avion. Ținea pasul cu el, și încerca să nu se gândească în ce se băgase.

Nu era așa rău cum își imaginase Liza. „Dar nu e tocmai ceea ce aş numi eu distracție,” îi spuse lui Mac, în timp ce avionul se ridica în noapte iar apoi el îl aduse la orizontală. Liza ținea încă ochii închiși și, deși nu-i mai tremurau genunchii și începuse să-și simtă din nou picioarele, tot se mai ținea de brațele scaunului și încerca să ignore zgomotul motorului.

– N-aș putea să mă uit în jos. Chiar și blocurile înalte îmi dau amețeli.

– Noaptea, când nu vezi pământul, e altceva, o asigură el, dar fără să mai insiste.

În cele din urmă, Liza deschise un ochi, apoi pe celălalt și, după numai câteva minute de la decolare, începu să se relaxeze. Când se apropiau de aterizare, Liza deja începuse să aprecieze plăcerea zborului, și emoția de a se ști suspendată în noaptea întunecată, luminată de stele.

Au aterizat lin, iar ochii Lizei au rămas larg deschiși, cât timp au rulat pe singura pistă a micului aeroport. Era mai frig în munți, iar stelele păreau mai strălucitoare, luna mai maiestuoasă, printre coroanele pinilor.

– Bun-venit la Clayburn, spuse Mac, explicând imediat: Și, nu, nu vom lua cina nici în acest aeroport. Am o mașină aici. Vino.

Câteva minute mai târziu se aflau în jeepul care, îi spuse el, aparținea firmei.

– Avem investiții în terenuri în zona din jurul lacului, și călătoresc periodic cu avionul până aici, în interes de serviciu. La Clayburn nu prea ai de unde închiria o mașină, așa că mi-am asigurat transportul propriu. Merge pe orice fel de vreme. Pentru a-i demonstra, porni mașina și ieși în șosea.

Privirea Lizei deveni mirată, ca și cum s-ar fi întrebat ce l-a determinat pe Mac să vină cu avionul până într-un un orașel de munte pentru a lua cina, când erau atâtea restaurante bune în Atlanta.

El răspunse întrebării ei nerostite:

– Cât privește cina – ai să știi totul, în mai puțin de cinci-sprezece minute. Trebuie doar să mai ai puțină răbdare.

– Asta e una dintre calitățile mele, răspunse Liza.

Mac râse.

– Nu mă surprinde să aud lucrul acesta. Astă-seară ai dovedit răbdare din plin – în situații extrem de neobișnuite. Ești de bază, și un partener de zbor neînfricat. Privirea lui exprima aprobarea.

Liza nu răspunse. Puse curajul pe seama faptului că Mac Davidson era în mod evident un magician, sau poate înnebunise ea de tot. În primul rând, faptul că acceptase întâlnirea cu el fusese un impuls care nu o caracteriza, zborul cu avionul lui era un lucru de-a dreptul ridicol. Și, cu toate acestea, le făcuse pe amândouă. Așa că, dacă el nu era un magician, atunci ea era bună de internat la balamuc, cu atât mai mult cu cât rula pe un drum de munte, alături de un bărbat pe care-l cunoștea de mai puțin de trei ore. Desigur, își reaminti, putea spune că sunt cinci ani, dacă punea la socoteală întâlnirea lor la biserică, atunci când fusese botezul lui Andy. Dar nici aceasta nu era o explicație suficient de bună. Liza Bradley nu era genul de om care să se suie într-un avion particular – chiar alături de un prieten de o viață.

Un lucru era sigur, totuși. I-a făcut plăcere. Acum, mergând cu mașina printre dealuri alături de Mac, necunoscând destinația și, recunosc, nepăsându-i care urma să fie, Liza se simțea minunat, în mod absolut surprinzător. Simți un impuls de a se întoarce și a-l studia pe omul care, în mod clar, o fascinasese chiar din momentul în care intrase în magazin în după-amiaza aceea. Fața lui avea trăsături pronunțate dar, în loc să se întoarcă și să-l privească, încercă să-și imagineze fruntea înaltă, nasul drept, buzele ca cizelate. Ochii minții s-au oprit aici, la nivelul gurii, pe care și-o amintea foarte frumoasă, cu buza de jos puțin mai plină, cu o umbră de gropiță în fiecare colț.

Liza întoarse capul o fracțiune de secundă, pentru a vedea dacă a avut dreptate și fu încântată să descopere exact fața pe care și-o imaginase. Întoarse repede privirea către noaptea întunecată din spatele geamului, jenată de romantismul vizibil

al privirii sale. Era intrigată de Mac Davidson – un alt lucru care i se întâmpla Lizei pentru prima dată, pentru că nu avusese până acum obiceiul de a studia atât de atent trăsăturile unui bărbat. Merrill ar fi fost mai nimerită să guste un astfel de moment romantic, dar Liza era sigură că nu-i va povesti cum și-a petrecut seara.

Mac ieși din drumul principal, intră pe o alee și opri mașina cu un scrâșnet de pneuri pe pietriș. În fața lor, printre pini, se vedea silueta unei cabane de lemn.

– Iată. Am ajuns, spuse el. Chez Mac.

– Locuiești într-un restaurant? întrebă ea, amuzată deja, intrând în jocul lui și simțindu-se bine.

– Hai să spunem că în seara asta este un restaurant – și locuiesc aici rareori, numai când pot să fug câte o zi. De fapt, am construit cabana ca pe un sanctuar în care mă izolez de lumea reală – și de seara de Anul Nou. Hai să mergem, o îndemnă. Mor de foame. Scoase bagajul din spatele mașinii și ocoli pentru a deschide portiera Lizei.

Mergea alături de el către cabană, gândindu-se că nu o va mai surprinde nimic din ce avea să-i mai ofere seara. Mac scoase cheia, deschise ușa, aprinse câteva lumini și apoi dispăru.

– Mă bucur să-ți aduc la cunoștință faptul că țevile nu sunt înghețate, așa că vom avea apă, și, dacă mai ai puțină răbdare, vom avea chiar și un foc. Se aplecă în fața căminului de piatră, aprinse cu chibritul hârtia și surcelele și începu să se ocupe de foc, în timp ce Liza se uita de jur-împrejur. Se aflau într-o cameră mare, rustică, cu un tavan înălțându-se ca cel al unei catedrale. La etaj, pe ambele părți, se aflau dormitoare mansardate – camere mari, cu paturi cu pilote de puf, acoperite cu cuverturi colorate. La parter erau două camere cu ușile date de perete, iar în fața lor, o alta, cu ușa închisă.

– Bucătăria și baia se află la capătul culoarului, spuse Mac, observându-i privirea și dorind să-i vină în ajutor. Ușa încuiată de pe partea cealaltă este dormitorul meu. Nu avea rost să mai fac foc acolo, astă-seară. Ei, m-am gândit să mâncăm în fața focului. Sau preferi ceva mai civilizat – arată spre o masă lungă, lipită de peretele din față – și să folosim sufrageria?

Liza se ghemui confortabil pe canapeaua generoasă din fața focului, aranjă câteva perne colorate în jurul ei și își întinse picioarele.

– Hai să facem un picnic. Apoi, puse întrebarea de bază: Cine gătește?

– Credeam că n-o să mai întrebi. Mac începu să deschidă cutia de care avusese atâta grijă în timpul călătoriei. N-ai simțit aroma discretă a celor mai deosebite delicatese din Atlanta?

Liza râse.

– Chiar n-am simțit nimic. Eram probabil prea preocupată să supraviețuiesc.

Mac începu să deschidă ambalajele.

– Rață friptă! strigă ca la licitație, scoțând o bucată de carne și oferindu-i-o Lizei. Ea gustă puțin și dădu ochii peste cap de plăcere. Anghinare cu sos de vinegretă, declară în continuare, tăind o bucată din anghinare. De data asta, Liza s-a aplecat către el, iar Mac îi dădu o bucatică din care picura sosul. Întinse mâna să ia un șervețel, dar Mac i-o luă înainte și îi șterse ușor colțurile gurii.

O clipă după aceea, continuă s-o privească, fără o vorbă. Liza simțea intensitatea privirii lui în întreg corpul, încercă să-și desprindă privirea din ochii lui, dar nu reuși. Abia după aceea el continuă enumerarea felurilor din care se compunea picnicul lor.

– Pate de ficat, la un preț care nu e la îndemâna oricui, dar pariez că o să-ți placă. Întinse pateul pe un biscuit sărat subțire, luă o mușcătură și apoi îi întinse Lizei restul. Au continuat degustarea – salată cu paste, pâine franțuzească – ignorând farfuriile de picnic și mâncând la întâmplare, tot ce le atrăgea atenția, direct din ambalaj, oprindu-se din când în când să bea apă minerală, pe care Mac o turna în pahare de hârtie cerată.

Au încheiat cu fructe – căpșuni mari, roșii, o pară galbenă, pe care au împărțit-o, și bucăți de ananas proaspăt. În timpul mesei, s-au lăsat să alunece de pe canapea pe podea, și s-au rezemat cu spatele de perne. În momentul acela Liza începu să regrete că nu au mâncat la masă, mai civilizat. Întreaga cină avea ceva foarte intim, faptul că au mâncat din aceleași cutii, gustând împreună fiecare fel. Când i-a șters buzele cu șervețel

de pânză și apoi a privit-o ca și cum ar fi dorit s-o sărute, Liza a simțit profund intimitatea, dar momentul a trecut fără un sărut, iar acum, în timp ce strângeau farfuriile și paharele de hârtie, și cutiile, începu să se relaxeze.

– N-aș putea să rezist șampaniei, spuse Mac, chiar dacă amintește de perioada sărbătorilor.

– Ador șampania, în orice perioadă, spuse Liza voioasă.

– Așa mai zic și eu, zise el zâmbind, în timp ce se ridica să meargă la bucătărie ca să aducă sticla de șampanie, pe care o pusese la rece. Cu ajutorul acestora, vom elimina aerul festiv, spuse, arătând două pahare mari de apă.

– Șampania rămâne tot șampanie, indiferent din ce o bei, răspunse Liza, când Mac se așează lângă ea și umplu paharele.

– Un toast, spuse Mac, pentru...

– Surprize, încheie Liza, ciocnind paharul de al lui Mac. Luă o înghițitură înainte de a adăuga: Iar aceasta a fost o surpriză. Cea mai mare dintre toate este faptul că mă aflu aici.

Mac se rezemă de spătarul canapelei, lângă ea.

– Da, în mod sigur, am înțeles că nu ești genul aventuros.

– Mă sperie de moarte orice lucru pe care nu-l pot analiza și clasifica într-un dosar. Merrill poate depune mărturie că nu obișnuiesc să-mi asum riscuri.

– Deschiderea magazinului a fost un risc, o contrazise el.

– A fost nevoie să se lupte cu mine, să mă târască cu forța. Acum mă bucur, desigur, că s-a întâmplat așa, dar retragerea banilor din contul de la bancă a fost lucrul cel mai înspăimântător pe care l-am făcut vreodată. Tremuram ca o frunză.

Mac se întinse către foc, sprijinit în cot pe podea, cu obrazul în palmă, și o contemplă pe tână femeie din fața sa. Liza se relaxă sub privirea lui, ceea ce nu era deloc intimidant. Nu o judeca, ci numai se compara cu ea, decise – corect, așa cum dovediră cuvintele lui:

– Suntem foarte diferiți, spuse el. Riscul, de orice fel, mai ales financiar, face să-mi crească nivelul adrenalinei în sânge. Mă ametește emoția unei noi afaceri, a unei noi investiții. Desigur, asta e meseria mea.

– Faci investiții? În ochii ei gri se citea curiozitatea.

El dădu din cap.

– Firma Davidson Unlimited intermediază tranzacții pentru clienții săi – cumpără terenuri și case, derulează prin bancă noi afaceri, investește în surse de energie... Orice este interesant – și lucrativ – în momentul respectiv.

– Iar oamenii au încredere să vă pună la dispoziție banii lor? Neîncrederea din vocea ei îl făcu pe Mac să zâmbească.

– Îmi dau seama în momentul acesta că tu n-o să-ți aduci economiile la Davidson Unlimited.

– N-am vrut să spun... Căută cuvintele pentru a contrazice remarca lui, dar Mac o întrerupse.

– Ba nu, cred că asta ai vrut să spui, și îți respect punctul de vedere. Unii oameni simt nevoia să meargă pe un drum îngust și drept, iar alții trebuie să se extindă în mai multe domenii. Să urce panta muntelui, să meargă pe drumul necunoscut. Cunoști deja clișeele astea. Cred că mie mi se potrivesc toate.

– Ceea ce mă face să par extrem de plicticoasă, se plânse Liza.

Mac se ridică și se așează lângă Liza și o învălui în privirea care o făcuse mai devreme să se emoționeze.

– Nu ești de loc plictisitoare, Liza, spuse el cu o voce scăzută și serioasă. Din contră. Ai o reticență, o profunzime fascinantă. În schimb, eu sunt exact așa cum mă vezi, dar tu ești misterioasă, ești genul de femeie care-l face pe un bărbat să se întrebe ce se ascunde sub privirea aceasta frumoasă, inteligentă. Îi atinse mâna ușor.

Liza simți că pielea îi arde, încercă să-și spună că e din cauza focului și apoi își desprinsе ochii din privirea intensă a lui Mac.

– Mă tem că nu se află nimic misterios ascuns sub această suprafață, spuse ea repede.

– Mă îndoiesc. Mac își retrase mâna, și Liza înțelese că și-a dat seama că nu se simțea în largul ei. Deodată, simți recunoștință pentru faptul că el nu continuase discuția, ca s-o facă să se simtă și mai jenată.

El îi mai puse puțină șampanie în pahar.

– De fapt, mă îndoiesc că ți-ai putea imagina ce înseamnă într-adevăr o viață plicticoasă. Zâmbi. Ascultă un specialist în domeniu. Familia mea era atât de stabilă încât ar fi putut poza

pentru coperta revistei „Familia Americană”. Tatăl meu a lucrat în același loc timp de treizeci și cinci de ani; mama a stat acasă – fericită – și a avut grijă de copii. O privi cu seriozitate. Casa noastră avea chiar și un gârduleț alb.

– Cum se explică faptul că ești atât de... de...

– Rebel? În nici un fel. Nu există nici o traumă. Nici un fel de neînțelegeri în familie. Pur și simplu mi-am propus să-mi trăiesc viața altfel, cu bune și rele. O privi mai adânc în ochi, și Liza simți că Mac ar fi dorit să-i împărtășească unele dintre sentimentele sale. Îi făcea plăcere. Lucrul acesta crea un sentiment de camaraderie între ei și o ajuta să-l înțeleagă pe Mac Davidson. Ascultă cu interes ceea ce-i spunea.

– Am crescut știind că nu are rost să trăiești fără să cunoști tot ce-ți poate oferi viața. După colegiu, am lucrat pentru o firmă de investiții și am învățat tot ceea ce aveam nevoie să știu, în câțiva ani. După aceea, m-am desprins și mi-am creat propria afacere. A fost deosebit de interesant. O privi pe Liza cu o ridicare de sprâncene, aproape provocator.

Ea aprobă dând din cap. Viața fusese generoasă cu Mac, din câte își putea da seama – o cabană la munte, o vilă în Florida unde, după cum îi spusese, trăia câteva luni pe an; un avion particular și, bănuia, o serie de alte „jucării” care să-l distreze; călătorii, relaxare și multă muncă stresantă, ceea ce, în mod sigur, îi plăcea.

– Viețile noastre sunt foarte diferite, spuse ea gânditoare, chiar și în ceea ce privește modul în care au început.

– Mi-ar plăcea să aud cum a început viața ta – dacă tot te-am plictisit cu povestea „primilor ani din viața lui Mac Davidson”, spuse el. Își schimbă poziția, apropiindu-se de ea, umerii lor aproape atingându-se. Liza îi simțea atingerea. Și, cu toate acestea, se simțea foarte în largul său; simțea nevoia să vorbească.

– Sunt sigură că există multe familii ca a mea în Sud, dar, la vârsta adolescenței, aceasta nu era o consolare. Făceam parte din categoria celor scăpați din Sud, încă foarte mândri, luptându-se să întrețină o casă care era prea mare, prea greu de încălzit, și prea veche pentru a mai putea fi reparată. Tatăl

meu era adesea șomer, deși nimeni din familie nu pomenea acest lucru, sau se confrunta cu cealaltă problemă a sa – alcoolismul. A murit când aveam doisprezece ani, iar mama a reușit cumva să ne crească pe mine și pe fratele meu și să ne țină în școli.

Liza făcu o pauză, iar buzele îi erau strânse. Nu pomeni de durerea de a fi crescut fără nici una dintre micile bucurii care păreau la îndemâna tuturor prietenilor ei, nici de faptul că nu puteau niciodată face cumpărăturile la cele mai bune magazine din oraș, că mergea la solduri împreună cu mama sa pentru a cumpăra orice, de la vase de bucătărie până la haine pentru școală. Nu a pomenit nici una dintre toate aceste suferințe, dar probabil Mac i le-a citit pe figură. N-a mai întrebat-o nimic despre copilăria ei.

– După aceea ai devenit independentă...

– Da, și mi-am jurat că nu voi mai fi niciodată săracă.

– Întocmai ca Scarlett O'Hara, spuse el, iar Liza își dădu seama că încerca să destindă atmosfera.

Și reuși.

– Da, dar, spuse ea zâmbind, nu am fost chiar atât de abilă și calculată ca Scarlett. Am ales altă soluție, mi-am luat o slujbă sigură în domeniul marketing-ului, la unul dintre cele mai mari magazine din Atlanta. M-am gândit că dacă un astfel de magazin dădea faliment, atunci întregul oraș se va prăbuși o dată cu el. Zâmbi din nou.

– Ce-ai face dacă magazinul „Seducție totală” ar deveni brusc insolubil? Întrebă Mac.

Liza nu avu nici un moment de ezitare.

– M-aș întoarce la vechea mea slujbă și aș sta lipită acolo vreo treizeci și cinci de ani, întocmai ca tatăl tău.

– Oricum, n-o să am niciodată ocazia să constat acest lucru. Tu și Merrill sunteți prea bune pentru a lăsa lucrurile să vă scape de sub control.

– Înțeleg că faci aprecierea această pentru că o cunoști pe Merrill...

– Deloc, spuse el, punându-și brațul în spatele ei, pe canapea. O fac pe baza a ceea ce știu despre amândouă. Astă-seară am aflat o mulțime de lucruri despre Liza Bradley.

– Știu, spuse ea încet, și sunt surprinsă. De obicei nu vorbesc atât de deschis despre mine. Dar, așa cum am hotărât amândoi, aceasta este o seară a surprizelor.

Mac râse.

– Iar ceea ce nu mi-ai spus, am senzația că știu deja.

Afară noaptea era rece, dar focul care ardea în cămin crea o atmosferă luminoasă și călduroasă. Erau aproape unul de altul, atingându-se încă, și își auzeau respirația ușoară, regulată. În frapiera improvizată de lângă ei mai era o jumătate de sticlă cu șampanie. Mac a turnat-o și au ciocnit paharele, într-un toast mut. Între ei rămăsese intimitatea care începuse cu masa luată împreună și continuase cu împărtășirea povestirilor despre trecutul lor, iar acum liniștea era la fel de intimă cum fuseseră masa și conversația de până atunci.

Lumina focului arunca umbre pe fața lui Mac, subliniind pomeții proeminenți și gura desenată ferm. Liza își stăpâni un impuls necaracteristic de a întinde mâna și a-i atinge linia extraordinară a buzei.

Apoi, din fericire, Mac s-a întors să pună la loc sticla de șampanie și a întrebat:

– De ce ciocolată?

– Poftim? Ieșind brusc din reverie, Liza respiră adânc și-i mulțumi în gând pentru că n-a lăsat-o să se facă de râs.

– Cum de te-ai hotărât asupra unui magazin de ciocolată? Am întrebat-o pe Merrill, dar nu m-am ales decât cu o lecție de istorie, care începea de la azteci.

Liza clătină din cap.

– Și sunt sigură că a romanțat până și povestea asta. Adevărul este că în timpul liceului și Merrill și eu eram dependente de ciocolată. De câte ori una dintre noi se certa cu prietenul, devoram câte o cutie întreagă. Mai târziu, am înțeles de ce. Ciocolata conține o substanță care produce aceleași senzații ca acelea pe care le ai atunci când te îndrăgostești.

Mac întoarse capul și o privi cu o ușoară încruntare.

– Cred că glumești.

– Nu, se cheamă fenilalanină. Dar nu acesta este motivul pentru care am deschis magazinul. Liza zâmbi. Merrill gătește extraordinar și avea o reală pasiune pentru dulciuri. Așa că,

atunci când s-a hotărât să înceapă o afacere pe cont propriu, răspunsul logic s-a dovedit a fi ciocolata.

— Încă mai crezi că ciocolata este un înlocuitor pentru dragoste? În timp ce puneă întrebarea, Mac își puse mâna peste a ei. Dacă nu ar fi fost însoțită de cuvintele despre dragoste, întrebarea nu i s-ar fi părut poate atât de provocatoare Lizei.

— Ciocolata este pentru mine o experiență bogată, intensă, și o adevărată mană cerească pentru contul meu în bancă, răspunse ea cu umor, pentru a contracara atingerea mâinii lui.

Mac râse admirativ.

— Ai întotdeauna un răspuns la îndemână, Liza. Dar care este răspunsul în ceea ce te privește? Îi luă mâna și o apropié de buzele sale. Ce se află în spatele ochilor acestora mari și gri? Îi sărută palma și apoi încheietura. Care este răspunsul pentru Liza?

Liza știa că el îi observase schimbarea discretă a ritmului respirației. Respirația scurtă, sacadată, o înlocui pe cea profundă atunci când înțelese că întrebarea lui de fapt se referea la ceea ce simțea ea pentru el. Nu răspunse, dar nici nu-și retrase mâna.

— Cred că e trecut de miezul nopții, spuse el încet.

— Poate ar trebui să terminăm măcar șampania, în cinstea ocaziei, spuse Liza, făcându-l să-i elibereze mâna și să umple paharele din sticla rece. Mulțumesc pentru că n-ai făcut un mare eveniment din ajunul Anului Nou.

— Am avut grijă să evit o sărbătoare, răspunse el, dar dacă Anul Nou a sosit, hai să vedem cum arată. Se ridică și întinse mâna către ea. Își puseră hainele și ieșiră pe terasă.

Mii de stele străluceau pe cerul rece al nopții, și un vânt ușor cânta printre pini.

— Am uitat de șampanie, spuse Mac.

— Nu-i nimic. Luna plutea ca un uriaș balon argintiu deasupra creștelor munților.

Mac o privi, cu niște ochi care o țintuiau locului. Știa că dacă el ar fi făcut un pas, ar fi fost lângă ea, învăluind-o în brațele sale.

Făcu acel pas. Erau la fel de nemișcați ca și noaptea din jurul lor. Brațele îi alunecară ușor de la mijloc către spate, o

traseră mai aproape. Avea s-o sărute; Liza simțea lucrul acesta cu fiecare bătaie a inimii, cu fiecare respirație. Și părea firesc să o sărute. Foarte firesc, o continuare a aventurii care începuse doar cu câteva ore mai devreme, în magazin. Înclină capul spre spate și închise ochii.

Gura lui Mac îi atinse buzele, la început cald și ușor. Apoi buzele ei se desfăcură și îi simți gustul dulce, cu iz de șampanie.

Nu mai erau niște străini acum. Într-un anume fel, nu fuseseră niciodată. Din momentul în care s-au întâlnit și în timpul întregii lungi discuții din seara aceea, fuseseră prieteni apropiați, intimi, nici o clipă străini.

Sărutul care începuse blând, ușor, se adânci, transformându-se în pasiune pe măsură ce el strângea brațele în jurul ei și o trăgea mai aproape.

Mâinile lui Mac se plimbau fără grabă prin părul ei moale, în timp ce-i întoarse capul și își dezlipi buzele de gura ei, pentru a-i explora linia bărbiei și pielea mătăsoasă de pe gât. Apoi buzele lui alunecară către urechea Lizei și îi șopti:

– Mă bucur că nu ai stabilit nici un fel de restricții pentru sărutările de Anul Nou.

– Șampania e de vină, murmură ea. Sunt sigură că...

– Nu este vorba de șampanie, Liza. Buzele lui îi acoperiră din nou gura, pentru a-i sorbi cuvintele, și unele dintre întrebările pe care și le pusese în legătură cu Liza, își primiră acum răspunsul. Știuse că era frumoasă, inteligentă și spontană; acum știa și că era caldă, dulce în brațele lui și, mai mult decât atât, știa că exista o scânteie de foc înăuntrul ei. Dorea să aprindă focul acela și s-o scoată la iveală pe adevărata Liza. Ea se mișcă ușor, dar Mac nu-i dădu drumul, simțind că sub hainele groase se afla un trup moale, neted, gata să primească mângâierile lui. Îi simțea sânii lipiți de pieptul lui și coapsele, de-a lungul coapselor sale și blestemă hainele de iarnă care-i despărteau.

Dar Liz era recunoscătoare pulovărului voluminos și jachetei groase, care ascundeau reacțiile trupului ei. Își simțea sfârcurile tari, împingând dantela sutienului în așteptarea atingerii pielii pieptului gol al lui Mac. Încearca să tempereze aceste sentimente, care însă, paradoxal, deveneau și mai puternice și

Liza își dădu seama că dacă n-ar fi fost hainele groase de iarnă pe care le purtau amândoi, Mac i-ar fi simțit dorința. Observă că el simțea răspunsul ei la îmbrățișări. Înăuntrul ei, o căldură dogoritoare îi trimitea semnale de dorință și dor prin tot trupul.

O voce interioară o avertiză că o dată ajunși în cabana caldă, acele haine ar putea fi scoase, iar dorința nu va mai întâmpina bariere; înțelegând lucrul acesta, știa că trebuie să înceteze sărutările – chiar atunci, pe loc, până lucrurile nu ieșeau de sub control. Chiar știind acest lucru, își ridică fața spre el, pentru încă un sărut, care, cu tot frigul de afară, o făcu să simtă cum arde.

Mac își dezlipi în cele din urmă buzele de gura Lizei, dar nu pentru a pune capăt pasiunii, ci numai pentru a o prelungi, îngropându-și fața în părul ei strălucitor și spunându-i cu o voce sacadată, răgușită:

– Liza, fă dragoste cu mine. Hai să intrăm și să facem dragoste. Nu mi-am dorit un lucru atât de mult niciodată, în toată viața mea.

CAPITOLUL III

Liza simți că inima îi stă pe loc aproape, înainte de a începe să bată și mai nebunește. Cuvintele lui îi mai răsunau încă în minte, cuvinte care exprimau dorința, cuvinte care reflectau propriile-i sentimente. Dar nu-i putea răspunde pentru că nu putea articula cuvintele.

În îmbrățișarea lui Mac era acum mai mult decât dorință. Îi simțise ezitarea. Brațele sale încercau s-o liniștească, dar nu o privi, de teamă ca ezitarea să nu se transforme în respingere. Propria dorință îl făcuse să fie prea îndrăzneț și direct. Va încerca să-și înfrâneze pasiunea. Dar nu va putea să-și țină sentimentele în frâu la nesfârșit. Curând aveau să-l copleșească. Înainte ca acest lucru să se întâmple, trebuia să-i explice și să spere că Liza va înțelege.

– Liza, îi spuse încet, strângând-o și mai aproape, respirația sa atingându-i caldă fruntea, ce se întâmplă cu noi acum e adevărat. Nu trebuie să măsurăm timpul de când ne cunoaștem. Ar fi putut fi o săptămână sau un an, sau o oră, și sentimentele noastre ar fi aceleași. Făcu o pauză și în cele din urmă îndrăzni, cu speranță în ochi, să o privească. Liza îi întâlni privirea, și Mac începu să spere că și ea dorea același lucru ca și el. Înțelege ce vreau să spun... Era o afirmație, nu o întrebare.

Liza aprobă cu o înclinare a capului.

– Știu că uneori... Vocea îi tremura, și nu putea să o controleze. Uneori, între anumiți oameni, o scânteie...

– Ca acum... Mac îi sărută buzele, întredeschise în pauza dintre două cuvinte ezitante. Îi sărută gura pentru a le sorbi, iar ea se dăruie cu totul sărutului.

– Da, spuse ea când buzele lui se îndepărtară suficient – doar un milimetru, aproape atingându-se, gata pentru un nou

sărut. Da, ca acum... Și uneori există o noapte specială, o noapte magică...

– O noapte cum nu mai este alta în toată lumea, continuă Mac, crezând propriile cuvinte, cuvintele ei, crezând, ca și Liza, în magia momentului. Privește numai noaptea noastră. Amândoi se întoarseră și priviră în sus către cerul întunecat. Părea atât de aproape, încât dacă ai fi întins mâna l-ai fi putut atinge, iar o lună imensă se odihnea pe vârfurile ascuțit ale unor pini.

De jur-împrejur stelele clipeau neconținut.

– E noaptea noastră, spuse Mac în momentul în care se întoarseră din nou unul către celălalt.

Aerul înghețat îi colora și mai tare obraji, care erau deja îmbujorați de căldura interioară. Liza strălucea și Mac simțea că ceea ce urma să se întâmple avea să fie reciproc, dorința ei puternică reflectând ca într-o oglindă dorința lui. Mac alungă din minte gândul fugitiv care-i spunea că totul se petrece prea repede. Ar fi fost așa numai dacă relația lor n-ar fi avut nici un sens. Aceasta nu va fi o relație întâmplătoare... nu cu Liza. Într-un anume fel, Mac era conștient de lucrul acesta.

Liza îi surâse, și el îi răspunse cu un zâmbet recunoscător. Mac simți cum îl cuprinde un sentiment de tandrețe, care-l surprinse, pentru că era amestecat cu pasiunea care amenința să copleșească toate celelalte sentimente. Pentru un moment, tandrețea fu sentimentul predominant. Făcu un pas înapoi, îi luă mâna și o conduse în cabană.

– Ai mâinile reci, spuse Mac. Împinse ușa. Dar înăuntru e cald, cel puțin în camera asta.

Intrară, și Mac închise repede ușa în spatele lor. Focul ardea cu putere, și în întreaga cameră se simțea căldura răspândită cu generozitate. Pe tavan, lumina dansa formând desene ciudate.

Mac privi ochii Lizei, acei ochi fabuloși, hipnotici, cum nu mai văzuse niciodată. Lumina focului dăduse și alte nuanțe dulci camerei – portocaliu, roșu și galben – care acum se reflectau în ochii ei neobișnuiți pentru a crea o culoare nouă, cu totul aparte. Lumina aceasta dansa nu numai în ochii Lizei ci peste tot în jurul părului ei bogat, care-i cădea în cascadă pe umeri.

– Ești frumoasă, îi spuse el încet. Erai frumoasă în magazin astăzi după-amiază, dar acum... Nu-și putea exprima sentimentele pentru Liza în cuvinte.

– E lumina, murmură Liza, odihnindu-și capul pe umărul lui. Totul arată mai frumos în lumina asta.

Mac clătină din cap.

– Tu faci ca focul să pară mai frumos, și nu invers. Era convins de ceea ce spunea. Camera arăta altfel numai pentru că ea se afla acolo. O duse în fața căminului.

– Am închis celelalte camere. O să fie cald aici. Stai cu mine lângă foc, Liza. Vreau să facem dragoste aici.

Dacă avea de gând să se desprindă de Mac, acum era momentul. Își simți trupul străbătut de un tremur ușor la auzul intensității cuvintelor lui, dar îl urmă. În ciuda tuturor argumentelor logice care i se învâneau în minte, știa că nu poate spune nu, în nici un caz nu în seara asta, nu lui Mac.

Nedându-i drumul, Mac reuși să întindă mâna și să arunce pe podea, una câte una, pernele de pe canapea. Formau acum un fel de saltea în fața căminului, un pat multicolor cu o formă ciudată.

– Patul nostru, spuse Mac și o sărută din nou. Era un sărut lent, întrebător și, cu toate sărutările dinainte, le dădu sentimentul că era primul lor sărut.

Mac reuși să-și arunce din picioare cizmele și Liza făcu același lucru. În ciorapi, se urcară pe patul de perne, unde Mac își deschise fermoarul de la jachetă și și-o scoase. Din nou, Liza făcu la fel, surâzându-i, copiindu-i mișcările, așa cum voia el.

– Lasă-mă să te ajut eu, spuse. Dar fără grabă, încet, adăugă el cu o voce care abia se auzea. Erau în genunchi pe perne, cu coapsele și abdomenele lipite, sânii ei striviți de pieptul lui. Sărutările devoratoare erau din ce în ce mai intense.

Liza gemu ușor simțind dorința crescând ca o flăcără luminoasă, ca aceea care dansa pe grătarul căminului. Măinile ei rătăceau pe spatele lui Mac; îi simțea mușchii întinși sub cămașa subțire și degetele îi ardeau de dorința de a-i mângâia spatele gol. Voia să dea cămașa la o parte și să-i atingă pielea. Știa că pielea lui avea să fie elastică și netedă și că îi va simți mușchii încordându-se la fiecare mișcare. Dar mâinile ezitau.

Mac nu era la fel de timid. Îi trase pulovărul din pantaloni și-și strecură mâinile sub el pentru a mângâia pielea satinată a spatelui. Degetele îi erau calde dar nerăbdătoare; Mac își dezlipi buzele de gura ei și-i șopti la ureche:

– Am să-ți scot pulovărul, acum, dar încet, așa cum ți-am spus mai devreme. În timp ce vorbea, îi scoase pulovărul peste cap și brațe, apoi îi scoase repede bluza. Sutienule de dantelă se închidea în față și, umezindu-și buzele, cu fruntea încruntată de concentrare, Mac îl deschise și-i eliberă sânii cu uimire, în timp ce un suspin adânc îi scăpă de pe buze. Superb, spuse cuprinzându-i cu palmele.

Puțin intimidată, Liza îi acoperi palmele cu mâinile ei. Pe buzele lui trecu un ușor zâmbet, o fracțiune de secundă. Era un surâs de plăcere și de fericire, pentru că deși în gestul Lizei era ezitare, era în același timp și provocator. Însemna că timiditatea avea să fie curând depășită.

Zâmbetul se pierdu când îi privi fața, și ochii lor se îmbrățișară – plini de dorință, în ei dansând lumina focului. Era un moment de intimitate, care se prelungi până când Mac lăasă mâinile să alunece pe trupul ei, își aplecă gura spre sânii ei, buzele mângâind pielea de fildeș către sfârcurile tari.

Când îi prinse sfârcul cu buzele, apoi cu toată gura, Liza fu străbătută de un tremur aproape violent. Mâinile îi mângâiară spatele, urcând spre gât, iar degetele se încheștară în părul negru bogat. Îl ținu strâns lipit de ea, cu mâinile spunându-i că asta dorea, pentru că nu putea să-i spună cu vorbe. Cuvintele ar fi sunat prea îndrăzneț, dar îl putea face să înțeleagă în alte feluri. Asta făcea acum.

Încet, așa cum îi promisese, Mac îi scoase și restul de haine și în cele din urmă și le scoase și pe ale lui, astfel încât ea putea să-i atingă pielea așa cum tânjise s-o facă. Pielea îi era mai netedă decât își imaginase, cu mușchi care tresăreau sub degetele ei lungi. Trupul lui ferm îi oferea mai mult decât sperase.

Mac își găsea cu ușurință cuvintele acum, îi spunea ce simte, în timp ce mâinile îi mângâiau sânii.

– Atât de frumoși, atât de frumoși, murmură el. Atât de roz și trandafirii, ca un boboc de floare, spuse, atingând cu degetele un sân în timp ce buzele i-l mângâiau insistent pe celălalt.

Cuvintele lui o excitau aproape la fel de mult ca și atingerile, la care trupul ei răspundea instinctiv.

Întinsă pe grămada de perne, Liza simțea fiori străbătându-i venele. Măinile lui Mac nu încetau s-o mângâie, coborând spre talie, atingându-i șoldurile.

Liza avu senzația că se topește sub privirea lui, sub mâinile și sărutările lui, topindu-se în timp ce focul ardea intens în cămin, și Mac se ridică deasupra ei.

Privind-o așa cum stătea sub ochii lui, Mac se opri cu respirația tăiată. Părul ei roșu devenise o masă de flăcări împletite, la fel de viu ca și focul de alături. Și buzele îi erau roșii, colorate de sărutările lui nesățioase. Dar ochii erau cei care-l hipnotizau mai mult decât orice. Toate culorile se adânciseră și se întunecaseră de dorință. Auzea cuvintele pe care Liza nu putuse să i le spună, doar privind în ochii ei întunecați de pasiune.

Apoi, pentru prima dată de când căzuseră pe perne și se îmbrățișaseră cu frenezie, Liza își recăpătă glasul. Nu putea spune tot ce simțea, tot ce ar fi dorit să-i spună. Putea spune doar un singur cuvânt, numele lui.

– Mac, șopti ea, Mac.

– Iubita mea! fu răspunsul lui înainte ca trupurile lor să se contopească, cu blândețe, cu dragoste, apoi cu din ce în ce mai multă pasiune. Trupurile lor se armonizau perfect și Mac simți în sfârșit că toată ezitarea ei dispăruse, că i se dăruiește complet.

Ținându-l strâns îmbrățișat, Liza simțea că toate gândurile își luaseră zborul, se simțea copleșită de ceea ce trăia, în timp ce se apropiau de momentul în care aveau să devină un singur trup, un singur sentiment.

S-a întâmplat cu o astfel de forță și pasiune, încât au strigat deodată, în extaz, și au căzut împreună pe pernele care erau acum strivite sub greutatea trupurilor lor împlinite.

Au continuat să se strângă în brațe, să se sărute și să se mângâie, șoptindu-și cuvinte de dragoste, până când au adormit, aproape în același moment, chiar înainte ca buzele să li se întâlnească într-un ultim sărut.

În cursul nopții, când focul era aproape stins, Mac o ridică în brațe și o purtă spre dormitor. Deschise ușa cu piciorul și intră

în camera înghețată, izolată de restul casei și atât de rece încât aproape își vedea aburii respirației. Liza tremură în brațele lui, dar nu se trezi de tot, iar Mac trase cuverturile și o așeză pe pat. Atunci Liza se trezi speriată. Trupul ei gol atinsese cearșafurile înghețate.

– Brr! reuși să îngaiame, printre dinții care-i clănțăneau de frig.

Mac râse și se sui în pat lângă ea, trăgând cuverturile și îmbrățișând-o strâns, până când șpatele îi fu lipit de pieptul lui, devenind un singur trup. Apoi, învăluită în căldura trupului lui, adormi.

*

* *

Când se trezi, Liza era singură în patul mare, confortabil, acoperită cu un strat de pilote. Pe perne se revărsa lumina soarelui de dimineață. Se întinse și apoi se ghemui din nou, întâi încercând să adoarmă la loc, dar nu reuși. Auzise zgomote la bucătărie și știa că Mac face cafea – simțea mirosul în aerul dimineții. Curând, va trebui să se scoale, să iasă din pat și să meargă la el.

Liza nu era prea sigură că e în stare să facă acest lucru. Își trase un colț al pilotei peste față, se ghemui și închise ochii strâns. Dar nu se putea ascunde de realitate. Noaptea trecută fusese pe atât de magică, pe cât își închipuiseră amândoi că ar putea fi, cu lumina stelelor și lumina focului. Dar acum, dimineața risipea vraja nopții. Dimineața însemna să privească în ochi bărbatul căruia i se dăruise cu atâta pasiune noaptea trecută; dimineața aducea cu ea întrebarea dacă Mac simțea la fel și azi.

Liza se întinse, gândindu-se la propriile sentimente, nesigură în toate, începând cu faptul că ajunsese să se afle în acel loc. A ieșit cu un bărbat pe care-l cunoștea foarte puțin, a zburat cu un avion particular deasupra munților – acestea erau toate abateri totale de la felul ei obișnuit de a se comporta. Dar nu erau nimic în comparație cu ceea ce a urmat, și s-a încheiat cu momentul în care se afla ghemuită sub o grămadă de pilote, încercând să-și adune curajul pentru a da ochii cu MacKenzie Davidson. Oricât de nesigură ar fi fost în ceea ce privește tot ce aducea dimineața,

Liza trebui să recunoască faptul că nu avea îndoieli în legătură cu propriile sentimente. Se simțea minunat.

Nu trebuia să facă eforturi pentru a rememora imaginea lui Mac și a nopții petrecute împreună. Mișcă ușor piciorul către locul unde dormise Mac. Cearșafurile îi mai păstrau căldura lui. Nu trebuia să-și atingă buzele pentru a ști că erau încă arse de sărutările lui. Mirosul lui stăruia încă în pat, cu ea. Da, își aminti Liza, și se simțea într-adevăr minunat. Dar, chiar și așa, nu dorea să fie obligată să se dea jos din pat și să-l privească în ochi.

Mirosul cafelei deveni mai puternic. Din clipă în clipă avea s-o strige sau să bată la ușă. Se gândea cât mai putea amâna momentul. Dacă ar fi continuat să se prefacă adormită, ar mai putea câștiga încă cinci sau zece minute.

Trebuia să se spele și să se îmbrace; asta putea dura douăzeci de minute – chiar și mai mult dacă se și machia... Dar geanta era în camera de zi, iar Liza nu era dispusă să iasă, până când nu era obligată s-o facă. Își analizase sentimentele și trebuise să recunoască – era captivată de personalitatea lui. Și Mac își putea da seama de acest lucru imediat, privind-o în ochi – destul de rău dacă simțea același lucru, chiar și mai rău, în caz contrar. Nu, se hotărî Liza, trebuia să câștige suficient timp, ca să-și revină.

Mac nu-i dădu această șansă. Înainte să aibă timp să tragă pilota până sub bărbie și să închidă ochii din nou, ușa se deschise și Mac intră în cameră cu o ceașcă de cafea în mână.

– Dacă muntele nu vine la Mahomed... Se apropie de pat și-i întinse cafeaua. Cum nu știam dacă aveai de gând să te mai trezești...

– Tocmai... Liza nu putu să nu observe ce schimbat arăta în dimineața aceea, cu cămașa pe din afară, neîncheiată... mă trezisem. Nu trebuia să... Nu se răsesse, și barba crescută îi dădea un aer vulnerabil... să-mi aduci cafeaua, băigui ea, terminând cu greu fraza.

Mac se așază pe pat, alături de ea. Câțiva stropi de cafea se vărsară pe farfurioară.

– Eu am dorit s-o fac, spuse el în timp ce ea lua ceașca. De fapt, eram curios să văd cum arăți ieșind de sub maldărul de pilote și cuverturi. Arăți senzational, adăugă, în timp ce Liza sorbea cafeaua, ca să nu fie obligată să-i răspundă.

Mac îi zâmbi, și deodată Liza înțelese că lucrurile aveau să se desfășoare ușor, de la sine. Mac voia s-o ajute, să n-o lase să se simtă jenată. O făcu să se simtă în largul ei, purtându-se ca și cum cel mai normal lucru din lume ar fi fost să se trezească dimineța cu ea alături, într-o cabană din munți, să stea alături de ea pe pat, în timp ce-și bea cafeaua, să-i zâmbească. Liza aproape că putea să creadă că toate acestea erau lucruri normale. Cafeaua începuse să-i încălzească trupul, și neliniștea o părșea treptat. Îi zâmbi și ea.

– Și acum, să vorbim despre micul dejun, spuse Mac. Au mai rămas căpșuni de la picnicul nostru de aseară, și jumătate de franzelă. O să prăjesc pâinea, și am găsit un borcan de marmeladă în cămară. Ce părere ai? Zâmbi din nou, și Liza îi zâmbi și ea.

– Pare delicios, spuse ea. Neliniștea îi dispăruse aproape complet.

– Bine. Am să ies ca să te poți îmbrăca. Temperatura din baie rivalizează cu cea de la Polul Nord, dar avem apă fierbinte, dacă vrei să faci un duș.

Lui Mac nu-i fusese ușor să se abțină să tragă la o parte cuverturile. Dar Liza părea intimidată, și nu dorise s-o facă să se simtă și mai jenată. Și, de altfel, nici el nu se simțea chiar în largul său. Nu în legătură cu ce se întâmplase cu o noapte înainte; se simțise extraordinar de împlinit. Lucrul acesta se datora unui moment anterior nopții trecute; era legat de felul în care începuse totul – cu acel pariu ridicol.

Întors în camera de zi, Mac se duse la cămin, mai puse un buștean pe foc și zgândări cărbunii cu vâtraiul. „La naiba!” spuse cu voce tare. „Ar fi trebuit să-i spun Lizei.” Mai întetii focul, apoi puse grilajul la loc, se duse în bucătărie și aprinse aragazul. Era un aragaz electric cu două arzătoare, încăpând fix în spațiul îngust din bucătărie, alături de un frigider mic. Pe partea opusă, o tejghea din lemn de pin făcea legătura cu camera de zi. Mac puse jumătatea de franzelă pe tejghea, luă un cuțit și o tăie în felii, negândindu-se la ceea ce face, fiind în continuare preocupat de pariu.

Ar fi trebuit să-i fi spus imediat ce s-au întâlnit, sau, cel puțin, când s-a dus s-o ia și au mers la avion. N-ar fi trebuit să

lase lucrurile să meargă mai departe fără să-i fi spus. Mac unse pâinea cu unt și o puse în cuptorul încins. Ce prost a fost, să facă dragoste cu ea fără să-i fi vorbit despre pariu.

Avea o scuză, deși nu prea valabilă: nu avea cum să fi știut ce urma să se întâmple. Se așteptase doar la o seară obișnuită, care începea cu pariul și se încheia cu câștigarea acestuia. Nu intenționase nimic mai mult, în nici un caz să facă dragoste sau să se simtă atât de atras de ea, sau să fie cucerit de frumusețea, de căldura ei.

Mac se așeză pe scaunul înalt de bucătărie. Nu luase în calcul nimic din toate acestea, iar acum simțea povara aceluia pariu.

Se gândi să-i spună totul Lizei și să clarifice astfel situația. În fond, fusese o idee frivolă pusă la cale pentru el de către cei mai buni prieteni ai Lizei, gândită ca o glumă nevinovată. În lumina zilei, nu prea mai părea amuzantă, nici chiar pentru el. În mod cert, n-o va amuza deloc pe Liza.

Se aplecă și scoase căpșunile din frigider, le puse în două castronele și le așeză pe tejghea. Dacă i-ar fi spus mai devreme despre pariu, poate s-ar fi amuzat. Acum, s-ar supăra sau, și mai rău, s-ar simți jignită și umilită. Mac clătină din cap. Fără nici o îndoială, fusese un prost. Dar pariul – indiferent cât de greșit fusese conceput – i-o adusese pe Liza, iar acest lucru nu-l regreta deloc.

Puse farfuriile și tacâmurile pe tejghea, luă franzela prăjită din cuptor, își mai turnă o ceașcă de cafea și fu conștient că nu avea să-i spună nimic Lizei, cel puțin în dimineața aceea. Tot ceea ce trăiseră împreună fusese perfect și nu voia să strice nimic din toate acestea. Reușise s-o facă să depășească momentul de jenă pe care-l observase când se trezise Liza, și să readucă sentimentul de înțelegere și relaxare dintre ei. O mărturisire făcută într-un moment nepotrivit ar strica lucrurile. Mac deschise o cutie de suc pe care o găsisese în cămară și îl turnă în două pahare. Mai târziu, hotărî: îi va spune mai târziu, după ce se vor cunoaște mai bine.

Când văzu privirea nesigură a Lizei care ieșea din dormitor, Mac știu că luase decizia corectă.

– Micul dejun este servit, spuse în timp ce Liza se apropia de tejghea. M-am gândit să nu includem și pateul de ficat rămas de aseară, adăugă cu un zâmbet puțin forțat.

Liza se așează pe unul dintre scaunele înalte de tejghea, iar Mac rămase pe partea dinspre bucătărie, având grijă să n-o intimideze, apropiindu-se prea tare.

– Mai vrei cafea? întrebă. Când ea îi răspunse dând din cap, fără să scoată o vorbă, și întinzându-i ceașca, Mac hotărî spontan să-și mărturisească sentimentele față de ea. Îi spuse foarte direct:

– Nu eram foarte sigur ce o să simt în dimineața asta. Noaptea trecută a fost atât de... minunată. Cel puțin pentru mine. Încercă să-i prindă privirea, dar Liza avea ochii plecați.

Mac stătea nemișcat, așteptând, iar când Liza luă o înghițitură de cafea, ridică automat ochii spre Mac. O clipă, nici el nu putu scoate o vorbă și se uită îndelung în ochii ei, minunându-se de frumusețea ei proaspătă, cu obrazul curat, fără machiaj, și părul bogat, roșu, periat spre spate, descoperindu-i fața.

– Doamne, Liza, încercă el să continue ceea ce intenționase să-i spună mai devreme, pentru mine a fost o experiență minunată. Dar mă îngrijora venirea dimineții.

– Și pe mine, recunosc eu, ușurată că Mac simțea la fel. Totul s-a petrecut atât de neașteptat între noi.

– Uneori, așa e cel mai bine, medită el cu voce tare. Dacă ne-am fi gândit, răspunsul ar fi fost nu, și amândoi am fi pierdut ceva într-adevăr special. Cel puțin, pentru mine a fost special.

Liza simți un fel de vulnerabilitate în glasul și în cuvintele lui. Ieșea la iveală o altă latură a lui MacKenzie Davidson, care era mai puțin sigură decât crezuse ea la început.

– Noaptea trecută a fost deosebită și pentru mine, spuse ea.

– Mă bucur atât de mult! oftă el ușurat și, câteva momente, nici unul dintre ei nu scoase un cuvânt. Apoi, Mac întinse mâna către ea și spuse: Acum, apucă-te și mănâncă bine. Ai nevoie de forțe noi, pentru că vom sărbători ziua de Anul Nou cu o excursie lungă. Vreau să-ți arăt ceva.

*

* *

După ce am terminat de mâncat și au spălat vasele, s-au îmbrăcat cu haine groase și bocanci și au pornit pe dealurile presărate cu pini, călcând pe stratul gros de frunze și ace de pin. Deasupra lor, soarele își arunca razele pe cerul albastru, strălucitor.

Neamenințat de cele câteva firișoare de nori care alunecau ușor, soarele ardea și-i încălzea atât de tare, încât și-au scos jachetele și le-au lăsat pe ciotul a ceea ce fusese odată un mestecăn uriaș.

Mac o cuprinse după umeri în timp ce mergeau, și când au ieșit din pădure, pe creasta dealului, luă în mână o șuviță de păr roșu, îi întoarse fața către el și o sărută. Era un sărut ușor, blând, care o făcu să se simtă bine. O veveriță zglobie trecu în viteză pe lângă ei, și se opri în vârful unui copac.

Mac râse.

– Nu-mi dau seama dacă aceasta e o formă de aprobare sau de protest.

– I-am invadat teritoriul, răspunse Liza.

– Asta crede ea. E teritoriul meu, spuse Mac, făcând un gest larg cu brațul.

– Tot?

– Cât vezi cu ochii, răspunse el când ieșiră de sub pini, inclusiv lacul.

– O, Mac, ce frumos este! Dedesubt, la poalele dealului, se vedea un lac albastru și limpede, înconjurat de pini, și în care se reflectau dealurile din depărtare.

– Am să dezvolt întreaga zonă, dar până acum n-am avut timp decât să construiesc o cabană, ca să am unde mă retrage din când în când. Până la urmă am s-o transform într-o stațiune de vacanță, cu cabane și un club al vânătorilor și pescarilor, pe cealaltă parte a lacului. Păstrez partea de vest pentru propria mea casă.

– Încă una?

Mac râse.

– Cabana este numai ceva temporar. Probabil am s-o transform într-un birou de vânzări. Casa mea va fi acolo, spuse, arătând spre un grup de stânci care păreau să atârne deasupra lacului. Izolată de restul stațiunii, cu un drum separat de acces. O să construiesc în stâncă o scară cu balustradă care să ducă la lac. Un hangar pentru bărci, un debarcader...

– Vei avea timp să locuiești în ea?

Mac râse.

– Nu prea știu, recunosc el. De fapt, m-am ocupat să construiesc un ranch în Wyoming, dar acela este un parteneriat.

Acesta va fi propriul meu proiect. Într-o zi, când va fi gata, am să încetinesc un pic ritmul și am să petrec serile aici, stând pe veranda casei, privind lacul și admirând asfințitul...

– Și răsăritul lunii...

O cuprinse pe după umeri.

– Exact la asta mă gândeam. S-ar putea spune că suntem pe aceeași lungime de undă. Liza zâmbi; vobeile lui o făceau să se simtă bine. Dar acum, nu voi privi apusul – nu în seara asta, nu în Georgia, în orice caz. Trebuie să merg în Florida, unde am o întâlnire la ora cinci. Aruncă o privire rapidă oarecum fără tragere de inimă ceasului.

– Afaceri?

– Da, o întreprindere în America de Sud, care pare cu adevărat foarte interesantă. Mac vorbea cu încredere.

– De ce nu mergi cu avionul tău?

– Din cauza timpului scurt. Cu un avion de pasageri aș ajunge într-o oră și jumătate. În schimb, mi-ar lua o bună parte a zilei până acolo cu vechiul meu avion. Îl folosesc uneori, după cum știi, dar în cele din urmă va trebui să investesc într-un avion cu reacție. Oricum, spuse zâmbind, mă bucur că am rezervat un bilet de avion pentru astăzi. Probabil că am știut că urma să te cunosc.

Liza simți o căldură învăluitoare. Singurul lucru mai bun decât amintirea nopții pe care au împărtășit-o, era faptul că acum știa că și el simțea la fel, și tot ce spusese în dimineața aceea dovedea acest lucru – fiecare atingere, fiecare zâmbet. Căldura îi cuprindea întreaga ființă. Dar curând timpul petrecut împreună va fi încheiat.

– Hai s-o pornim înapoi, spuse el, iar Liza dădu din cap.

*

* *

Abia dacă își mai amintea sentimentul de teamă care o cuprinsese când a văzut prima oară avionul lui Mac, și când și-a dat seama ce avea de gând. Văzându-l acum din nou, după mai puțin de optsprezece ore, Liza nu se simți intimidată câtuși de puțin. Traversă terenul de zbor mână în mână cu Mac, nerăbdătoare să urce spre cerul albastru alături de el, încrezătoare în el și sigură de ea însăși.

Mac conduse avionul pe pistă apoi decolă, urcând din ce în ce mai sus în nori, iar înălțimile emoționale pe care le atinseseră în timpul nopții păreau să-și aibă replica acolo, în înaltul cerului. Împreună priveau lumea albastră care le aparținea numai lor, și de fiecare dată când Mac o privea pe Liza știa că ochii ei îi spuneau ceea ce simte pentru el. Făcuse mai mult decât să o vindece de teama zborului cu avionul; îi arătase cât de încântător poate fi zborul alături de el. Acum cunoștea emoția de a fi suspendați în aer, singuri, ca și cum ar fi unica pereche din lume, doar ei doi și avionul care-i purta prin văzduh.

Dar zborul, ca și timpul petrecut împreună, se încheie prea devreme. Când au aterizat, idila se încheiase. Cerul albastru era acum deasupra lor; erau cu picioarele pe pământ. Liza era acasă, mult prea curând. Îl privi pe Mac care trăgea de manșă oprind motoarele, și înțelese că își dorea mai mult decât o amintire. Dorea să-l vadă din nou, dar el nu pomenise nimic despre viitor. Nici ea n-o făcuse, deși ar fi dorit lucrul acesta cu disperare; dorea să știe ce le rezervă viitorul, sau dacă au un viitor împreună.

Cât despre timpul care le mai rămăsese de petrecut împreună în acea zi, Mac încerca să facă în așa fel, încât să profite de fiecare secundă; merse încet cu ea spre mașină, vorbea întruna, sărea de la un subiect la altul, vorbea fără șir, ceea ce pentru Liza era încântător. Trecu o jumătate de oră înainte să părăsească aeroportul și încă una, până să ajungă în cartierul ei, rulând suficient de încet pentru a înregistra privirile nemulțumite ale șoferilor care încercau să-i depășească.

Când în cele din urmă au tras în fața casei ei, Liza se uită la ceas și-și dădu seama că Mac trebuia să se grăbească foarte tare pentru a prinde avionul.

– Am întârziat deja, spuse Mac, dar mi-e greu să mă despart de ziua aceasta, să mă desprind de tine. A fost un An Nou neașteptat, Liza, pe care nu-l voi uita niciodată.

– Da, spuse Liza încet. A fost aproape prea perfect.

Mac zâmbi.

– Încă nu știi ce înseamnă perfect. Așteaptă doar puțin. Iar când se aplecă și o sărută, Liza își dădu seama că aveau un viitor împreună.

Sărutul trebuia să fie ușor, un sărut de rămas-bun, dar când buzele lor s-au atins, amintea întreaga noapte petrecută împreună. Mac simți asta până în adâncul ființei sale, iar buzele Lizei se întredeschiseră sub sărutul lui, spunându-i astfel că simțea și ea același lucru.

Mac le mulțumi în gând lui Merril și Chuck pentru a-l fi provocat cu pariul acela. A meritat într-un fel pe care ei nu-l vor afla niciodată. Această Liza Bradley era o femeie extraordinară, puțin nesigură, puțin reticentă, dar atât de doritoare de a depăși ezitarea – atunci când era pregătită pentru acest lucru. Și acum era pregătită, îi spuse Liza, prin siguranța sărutului său.

Mac încercă s-o strângă în brațe, blestemând structura mașinii – forma scaunelor, schimbătorul de viteze – care făceau îmbrățișarea aproape imposibilă. Dar mâinile lui i-au găsit fața, au cuprins-o, i-au ridicat bărbia, și el o sărută din nou, apoi coborî ușor spre gât, pe pielea fină și strălucitoare, coborând cu gândul de-a lungul pieptului ei și până la șold și coapsă.

Mac nu dorea nimic altceva decât să coboare din mașină, s-o ia pe Liza în brațe și s-o poarte în casă, să facă dragoste cu ea cu toată pasiunea nopții trecute. Nici nu se mai gândea la Miami, când Liza vorbi:

– Mac, e târziu. O să pierzi avionul.

– Știu. În situația de acum, trebuia să-și stabilească propria limită de viteză în drumul către aeroport și să încerce să evite poliția rutieră pentru a prinde avionul. Se rezemă de spătarul scaunului pentru a pune o distanță de siguranță între ei. Nu-și putea permite să piardă întrunirea de la Miami, dar se putea întoarce la Atlanta în mai puțin de o săptămână, ca să fie împreună cu Liza.

– Pe vinerea viitoare? întrebă Mac.

Fără un cuvânt, ea aprobă cu o aplecare a capului.

– O să rezerv locuri la hotel...

– O nu! O să stai cu mine. Surprinsă de propria îndrăzneală, Liza râse. Nu am o cabană la munte, dar am un șemineu...

– Și șampanie?

– Și șampanie, răspunse ea cu ochii strălucitori în care se reflecta zâmbetul lui Mac, întrebându-se ce fel de sentiment o cuprinsese și părea s-o facă slabă, fără voină, ca o păpușă de

cârpă. Indiferent despre ce ar fi vorba, nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată altfel. Era la fel de magic ca și noaptea petrecută împreună cu Mac. Sentimentul amenința să n-o părăsească până vinerea următoare.

– Vineri...

– Da. Mac văzu strălucirea feței ei și își promise să n-o lase niciodată să se stingă. Avea încredere că așa se va întâmpla, fiindcă era vorba de Liza. Nici un efort nu era prea mare pentru el, ca să păstreze acea minunată strălucire.

– Un An Nou fericit, spuse el.

– Un An Nou fericit, Mac.

Sărutul care urmă – ultimul din ziua petrecută împreună – era o promisiune pentru un adevărat An Nou fericit.

CAPITOLUL IV

Liza dormi mai mult decât de obicei. Își propusese ca a doua zi după Anul Nou să meargă mai devreme la lucru. Nu pentru că avea să vină cumpărători când toată lumea se refăcea după o noapte în care mâncaseră și băuseră prea mult. Nu era genul de zi în care se căuta ciocolata, dar își propusese să deschidă magazinul, ca să poată lucra în liniște la campania publicitară pentru „Seducție totală“ din anul următor. Când se trezi însă era trecut de ora nouă, iar după ce se îmbrăcase și plecase de acasă, Liza își dădu seama că mergea fără grabă către magazin, bucurându-se de dimineața de iarnă.

În timp ce trecătorii mergeau repede, înfolați în haine groase, cu mănuși și fulare, cu un aer nefericit pentru că trebuiau să se întoarcă la lucru, Liza se plimba încet, bucurându-se de aerul proaspăt și rece, sau poate neobservându-l. Soarele strălucitor de ieri se ascunsese; acum cerul era cenușiu iar copacii fără frunze se proiectau ca niște siluete vagi pe fundalul gri. Cu toate acestea, starea de spirit a Lizei era în continuare însorită.

Descuie magazinul, dezactivă alarma, dădu drumul la încălzire și, fredonând încet, o melodie, intră în biroul său din spațiile magazinului, dar nu se simțea încă pregătită să se așeze la birou. Lucrul mai putea aștepta câteva minute, decise Liza îndreptându-se fără grabă către casetofonul înghesuit într-un colț al biroului. Îl cumpăraseră ca să poată asculta muzică în timp ce lucra, și lăsa întotdeauna ușa întredeschisă, astfel încât Brahms, Beethoven și Bach să se poată auzi și în magazin.

„Cumpărătorii au nevoie și de puțină cultură alături de ciocolată“, îi spusese lui Merrill, care adusese și ea câteva casete, cu muzică de genuri diferite.

Liza căută printre casete – nu era chiar în dispoziția de a asculta muzică clasică – și găsi o casetă intitulată „Muzică doar pentru îndrăgostiți“. Cu un zâmbet amuzat, puse caseta. Notele romantice începuseră să umple cămăruța, când Merrill își făcu intrarea vijelioasă.

– Hei, un An Nou fericit! Sunt surprinsă să te văd aici atât de devreme, își întâmpină Liza cea mai bună prietenă.

– Iar eu sunt surprinsă că ai venit atât de târziu, îi răspunse Merrill. Văzând privirea întrebătoare a Lizei, continuă: „Nu ai pus încă de cafea; de fapt, nici n-ai dat drumul la cafetieră, ceea ce înseamnă că abia ai ajuns, și e aproape ora zece.

– Îmi recunosc vina, spuse Liza ridicând din umeri. Și nici măcar nu regret.

Merrill stătea în mijlocul biroului, cu mâinile puse pe șoldurile-i înguste, și o studia pe Liza cu atenție, dar fără nici un comentariu. Când vorbi până la urmă, era despre sine și nu despre Liza.

– Ei bine, am să-ți spun de ce am venit aici atât de devreme... pentru că am avut o inspirație ieri. În timpul nesfârșitelor partide de fotbal de la televizor de ieri seară, i-am spus deodată lui Chuck:

– Dacă fotbalul încă mai interesează în luna decembrie și până în mijlocul lui ianuarie, același lucru poate fi valabil și pentru perioada sărbătorilor. Și am să mențin atmosfera vie cu ajutorul acestor tarte. Nu-i așa că arată grozav? o întrebă pe Liza.

Chiar arătau astfel – straturi de alune și ciocolată între foi subțiri ca o coală de hârtie, și acoperite cu cremă de caise.

– Foarte tentante, răspunse Liza.

– Ce anume să le dăm?

– Revenirea caiselor, hotărî Liza. Delicatesa de după sărbători.

– Minunat! spuse Merrill în timp ce aranja prăjiturile pe un platou. I se păru că stau prea înghesuite, și puse una deoparte. O voi mânca la cafea – dacă te hotărăști s-o faci. Îi aruncă Lizei o altă privire scrutătoare și, pentru a evita orice comentariu, Liza puse apă în cafetieră și o puse în priză.

– Pentru că am petrecut jumătate din ziua de ieri încercând rețeta pentru tartecele astea, i-am promis lui Chuck ceva special

pentru restul sezonului – voi privi meciurile împreună cu el. Și am inventat o delicată care să meargă cu fotbalul. Este o înghețată minunată cum n-ai mai mâncat, dar mă îndoiesc să mai intereseze pe altcineva, pentru că la meciuri se preferă covrigii și berea.

– Sau hot-dog și floricele de porumb, adăugă Liza. Fotbalul era în topul listei sale de lucruri „supraevaluate“, care trebuiau evitate, alături de circ, parade și – cel puțin până anul acela – petrecerile de Anul Nou.

– Eh, am făcut câteva mostre pe care le-am mâncat într-o secundă, așa că m-am gândit să mai fac câteva porții pentru magazin, și să le punem în congelatorul cel mic, din față.

– E o idee bună, spuse Liza. Dacă mă grăbesc, pot da un anunț special la ziar. Ce-ai zice de „Înghețata Supercupa la fotbal“?

– Perfect! exclamă Merrill.

– E cam exagerat dar s-ar putea să prindă. Liza se așeză la birou, hotărâtă să se concentreze pentru a găsi o idee pentru reclamă, deși MacKenzie Davidson amenința să alunge „Înghețata Supercupa la fotbal“ cu totul din mintea ei. Nici muzica romantică, în surdină, care venea dintr-un colț al biroului, nu o ajuta prea mult.

– Cum ți-ai petrecut noaptea de Anul Nou? întrebă Merrill. Ți-am simțit lipsa la petrecere.

– Ți-am spus că nu vin, spuse Liza fără a răspunde cu adevărat la întrebare.

– Ei, nu se știe niciodată. Uneori oamenii își mai schimbă preferințele; lucruri care altădată nu le plăceau, devin deodată extrem de atrăgătoare.

Liza o privi pe Merrill în timp ce lua tava și o duse în magazin, fără să pomenească nimic despre muzica de la casetofon, deși era evident că murea de curiozitate. Lizei îi veni să râdă. Nu prea avea secrete, mai ales față de Merrill.

Întorcându-se în birou, Merrill întrebă:

– Cum ți-ai petrecut seara? Așezată comod pe canapea, cu o carte în mână?

Liza se gândi o clipă să meargă pe linia cu cititul cărții. N-ar fi fost greu să o convingă pe Merrill că petrecuse seara împreună

cu Jane Austen sau Emily Bronte; Merrill își închipuia că asta făcea ea mai tot timpul liber, și – în majoritatea cazurilor – avea dreptate. Liza zâmbi din nou ca pentru sine și se decise să-i spună adevărul; erau prietene de prea mult timp ca să existe secrete între ele.

– Nu, n-am citit nici un rând în noaptea de Anul Nou. Am avut o întâlnire. Liza se înroși.

– Știam eu, spuse Merrill. Știam că e ceva deosebit în aerul tău de astăzi. N-ai deschis agenda până acum, și ai pus o casetă care nu este ceea ce aș numi genul tău de muzică.

Merrill se așează pe marginea biroului Lizei.

– Acum povestește-mi totul. Sper că a fost cineva absolut minunat.

– De fapt este o persoană pe care o cunoști. Mac Davidson, spuse Liza repede, apoi deschise agenda și începu să noteze idei pentru reclama la înghețata „Supercupa la fotbal“. Poate dacă ne-am adresa publicului de adolescenți...

– Liza, spuse Merrill, cu fața numai un zâmbet, nu trece încă la un alt subiect. Vreau să-mi povestești tot. Desigur, Mac este prietenul nostru, un prieten bun. L-ai întâlnit la botez, ții minte?

Liza dădu din cap.

– Mi-am amintit vag, atunci când s-a prezentat, ceea ce m-a făcut să mă hotărâsc să ies cu el. Altfel, ar fi fost ca și cum aș fi avut o întâlnire cu o persoană pe care n-o cunoșteam, cineva care tocmai a trecut pe la magazin. Nu e stilul meu, adăugă, deși nu era nevoie.

Era rândul lui Merrill să râdă.

– Nu, într-adevăr, nu este stilul tău. Deci chiar ai ieșit cu el. Să vezi și să nu crezi!

Liza puse stiloul și ridică privirea contrariată, având impresia că detectase în vocea prietenei sale ceva care aducea a conspirație. Apoi se gândi că era vorba de mulțumire, rezultatul anilor în care Merrill a dezaprobat conservatorismul prietenei sale în toate domeniile, și mai ales când era vorba despre bărbați.

– Da, am ieșit cu el, spuse Liza cu oarecare mândrie. Știi că nu mă caracterizează deloc, dar uneori e bine să spargi rutina, nu crezi? Liza știa exact ce gândea Merrill, și începură amândouă să chicotească.

– Ei, spune-mi, continuă Merrill după ce încetară cu râsul. Ce mai face bătrânul Mac? Ce pune la cale?

– Zboară cu avionul personal, face fel de fel de afaceri – speculații cu terenuri, amenajări; ieri a avut o întrunire la Miami cu o societate Sud-Americană...

– Liza, mă refeream la viața personală. Ce impresie ți-a făcut?

– E fermecător.

– Și cum ați petrecut seara de Anul Nou?

– Păi, am luat avionul și am mers sus pe munte...

Merrill făcu o figură de parcă n-ar fi auzit bine.

– Ce-ați zis că ați făcut?

Liza dădu din cap entuziasmată.

– Nu glumesc. Eu, Liza Bradley, m-am urcat într-un avion particular și am zburat pe deasupra munților.

Merrill era să cadă de pe birou de mirare.

– Ei, da, continuă Liza, am zburat până la cabana lui, am luat cina, am băut șampanie... A fost ceva deosebit. Simți sângele urcându-i în obraji. Răsfoi grăbită agenda, căutând programul pentru reclamă, nu pentru că nu voia ca Merrill să afle cum își petrecuse seara, ci pentru că nu știa cum să-i povestească. Va trebui să lănsăm reclama pentru înghețată săptămâna viitoare...

Dar Merrill nu avea de gând s-o lase pe Liza să scape așa ușor.

– Bine, eu am să fac înghețata și tu o să faci reclama – ca de obicei, Liza. Acum, hai să revenim la cabana de la munte. Am auzit o mulțime de lucruri despre ea, dar Mac nu ne-a invitat niciodată pe mine și pe Chuck acolo, ceea ce înseamnă că este un loc foarte deosebit. Fața lui Merrill radia de ceea ce Liza credea că este triumf. Dar de ce s-ar simți Merrill triumfătoare numai pentru că Liza a fost la munte la o întâlnire?

– Abia aștept să-i spun lui Chuck, declară Merrill.

Asta o puse pe Liza în și mai mare încurcătură.

– De ce Dumnezeu l-ar interesa pe Chuck cum mi-am petrecut noaptea de Anul Nou?

– Păi, pentru că-l interesează ce se întâmplă cu tine, și pentru că Mac este prietenul nostru. În afară de asta, este un

lucru foarte ciudat, mai ales pentru că tu ești cea care ura circul, paradele și noaptea de Anul Nou.

– Și în continuare simt la fel, sublinie Liza, numai că acest An Nou a fost diferit.

– Și s-ar putea spune același lucru despre Mac.

– E perfect adevărat, fu Liza de acord. De fapt, adăugă cu o izbucnire de încredere, chiar îmi place.

– Atunci lasă agenda, și mai povestește-mi, îi ceru Merrill. O să te mai vezi cu el?

– Eu... Se auzi sunetul unei sonerii în birou, ceea ce însemna că un cumpărător intrase în magazin. Mă duc eu, spuse Liza ridicându-se repede.

– Nu lucrează nici un vânzător astăzi? întrebă Merrill.

– Sherrie vine la unsprezece, spuse Liza peste umăr dispărând în magazin, dar se întoarse imediat. Voia doar o informație. În mod clar, nu este o dimineată a iubitorilor de ciocolată.

– Hai să ne întoarcem la planurile tale cu Mac, insistă Merrill.

– Sigur că o să ne mai vedem, spuse Liza cu convingere. Chiar vinerea viitoare.

Merrill o opri din drumul ei către birou și o îmbrățișă pe neașteptate.

– O, știam că o să te simți bine, dar nu credeam că o să ducă la așa ceva. Îți place cu adevărat, o să vă mai vedeți...

Liza se desprinsese înainte ca Merrill să-și fi început măcar explicația.

– Cum adică știai că o să mă distrez?

Merrill era evident încurcată, încercând să dreagă afirmația care scăpase, dar Liza nu se lăsa păcălită.

– Imediat ce mi-ai spus despre întâlnire, am fost sigură că o să te simți bine... încercă Merrill.

– Încearcă altceva, Merrill, spuse Liza. Apoi așteptă în timp ce prietena ei băguia ceva.

Văzând că nu primește nici un răspuns, Liza continuă:

– Văd deodată mâna ta în toată povestea asta și nu pot decât să mă mir că nu mi-am dat seama mai curând. Sunt la fel de surprinsă că am fost atât de proastă de la început. Mac n-a venit

din întâmplare la magazin. Tu l-ai trimis, tu și Chuck. L-ai trimis în calitate de partener pentru noaptea de Anul Nou.

Merrill fu salvată de sunetul clopoțelului de la ușa magazinului.

– Mă duc eu, spuse cu sufletul la gură.

– Eram sigură, răspunse Liza, uitându-se în magazin, adăugă: dar nu e decât Sherrie.

– Ah! Merrill se trânti într-un scaun de lângă birou.

– Puteai să mă fi întrebat, Merrill, înainte să-l trimiți pe Mac aici.

– Da, dar ai fi răspuns nu, zise prompt Merrill.

– Poate, dar ar fi fost alegerea mea. Nu-mi place să mi se joace feste.

Sherrie, o fată dezghețată, cu părul negru, intră vioi în magazin, își puse șorțul cu emblema „Seducție totală“, înainte trântindu-și geanta de umăr pe biroul Lizei.

– Am sosit, șefa, spuse, dar o să fie o zi plictisitoare.

– Știu, spuse Liza sec.

– Vreți să șterg vitrina?

– Da. Merrill, căutând în debara soluția pentru geamuri și servetelele de hârtie, răspunse în locul Lizei.

– Și te rog lustruiește și congelatorul. O să-l folosesc pentru prezentarea unei expoziții de înghețată „Supercupa la fotbal“.

– Asta ar fi o premieră, răspunse fata.

– Știu, o aprobă Merrill, dar am de gând să schimb obiceiurile alimentare ale tinerilor americani. Cele două izbucniră în râs. Figura Lizei rămase imobilă.

– Vă simțiți bine, șefa? întrebă Sherrie dar nu i se răspunse decât cu un semn din cap. Cum v-ați distrat de Anul Nou?

– Nu așa de bine cum mi-am închipuit, răspunse Liza enigmatic, ceea ce o făcu pe Sherrie să ridice mirată din umeri, și zorită de Merrill, dispăru în magazin cu soluția de curățat geamuri.

– Nu ți-am întins o cursă, Liza, spuse Merrill imediat. Am vrut doar să nu fii singură de Anul Nou... iarăși. Știu... Știu ce crezi... Am încercat să nu te las să fii singură și în vacanța aceea, și n-a ieșit nimic. Doamne, Liza, de data asta am reușit! Merrill vru s-o îmbrățișeze din nou, dar Liza nu avea de gând

să-i răspundă. Știam că lucrurile o să meargă bine, știam că am dreptate, chiar dacă Chuck a zis...

– Ce-a zis Chuck? Vocea Lizei era calmă, dar era calmul dinaintea furtunii.

– Păi, a zis că probabil n-o să vrei să ieși cu Mac, dar, bineînțeles, n-a luat în calcul cât de fermecător este acesta. Bărbații uită lucrurile astea întotdeauna și de aceea...

– Ai zice că ați făcut chiar un pariu. Imediat ce a terminat fraza, Liza și-a dat seama că avea dreptate, numai pentru că în același moment ridică privirea și văzu expresia prietenei sale. Încea să pară nevinovată, dar nu-i reușea deloc. Voi chiar ați pariat! strigă deodată Liza.

Obrajii lui Merrill căpătară o culoare neobișnuit de roșie, iar în ochi i se citea jena.

– Nu e chiar așa cum pare, Liza, încercă să spună.

– A, da? Liza o privi, și prietena ei lăsă ochii în jos.

– Vreau să spun că totul a început atât de firesc, când a venit Mac la cină. Am vorbit despre tine, despre noaptea de Anul Nou. El nu avea cu cine să iasă, tu erai singură...

– Așa că ați aranjat o întâlnire. Liza clătină din cap furioasă. Asta aș putea eventual trece cu vederea – aș putea, eventual, Merrill, dar să faceți un pariu, să pariați pe reacțiile mele... Am mai auzit de genul acesta de jocuri răutăcioase, dar nu știam că se joacă și între prieteni.

Merrill se lăsă în scaun și încercă din nou să explice.

– Nu am văzut lucrurile în felul acesta. Nu ne-am fi gândit că... Să-ți spun cum au decurs lucrurile de la început, spuse, bâjbâind în căutarea unui mod potrivit de a începe. Când ne-a venit ideea, Chuck ți-a luat apărarea. A spus că n-o să fii de acord să ieși în noaptea de Anul Nou, iar eu am spus că o să ieși, totuși. Deodată, a intervenit Mac, și am făcut un pariu. Știi cum e el...

– O, desigur, comentă Liza. Știu. Întoarce capul, pentru ca Merrill să nu poată vedea că figura ei exprima mai mult decât furie; era și durerea care venise o dată cu înțelegerea faptului că seara ei deosebit de romantică fusese rezultatul unui pariu, pus la cale de prietenii ei iubitori și bine intenționați. Convins că putea s-o facă să cedeze, Mac acceptase provocarea. Și,

Doamne, cât de bine reuşise. Fusese o pradă uşoară pentru talentul lui desăvârşit.

În cele din urmă, Liza se întoarse şi o privi pe Merrill. Faţa sa era goală de orice expresie.

– Mă simt penibil, spuse.

– Îmi pare atât de rău; nu n-am gândit că...

– Exact asta voiam să spun şi eu. Ochii Lizei scăpărară deodată scânteii de furie. Nu te-ai gândit când ți-ai implicat cea mai bună prietenă în această... glumă. Ei bine, gluma este pe seama mea, şi nu mi se pare deloc amuzantă. Este crudă şi ticăloasă şi nu ştiu dacă o să te pot ierta vreodată pentru asta.

Merrill gemu şi se adânci şi mai tare în scaun, dar, hotărâtă fiind să nu lase o neînţelegere să se insinueze între ele, încercă încă o dată:

– Ştiu că nu mă gândesc niciodată destul, Liza, dar chiar dacă aş fi făcut-o, nu mi-aş fi închipuit că ai putea să te superi atât de tare. Nu era vorba decât de o întâlnire, la urma urmei. Apoi, încet, Merrill începu să înţeleagă. I se citea pe figură şi în ochii măriţi, cu sprâncenele ridicate.

O lungă perioadă Merrill nu scoase un cuvânt, şi fiindcă tăcerea se prelungea, Liza aproape se ridică să plece, ca să evite ochii lui Merrill care acum ştia adevărul: seara ei cu Mac nu fusese o simplă întâlnire. Dar până la urmă nu plecă, şi Merrill spuse cu o voce aproape şoptită:

– A fost ceva deosebit, nu-i așa? O, Liza, îmi pare atât de rău...

*

* *

Soarele din Florida era acelaşi ca întotdeauna, iar Mac Davidson profita de el, întins pe un şezlong, lângă piscina de dimensiuni olimpice, de pe terasa blocului în care locuia, şi care avea vedere spre plaja largă din Miami. Se relaxa după succesul de cu o seară înainte. Viitorul afacerii Sud-Americane era încurajator, luând în calcul informaţiile pe care le primise, şi părea că foarte curând urma să se semneze contractul.

Mac zâmbi în sine; da, fusese o seară încununată de succes, şi până în prezent, dimineaţa fusese la fel – câştigase cu

ușurință un meci de tenis în fața unui partener de afaceri, iar apoi luase micul dejun copios, însoțit de un pahar de șampanie.

După ce înotă îndelung în piscină, Mac se întinse pe burtă la soare și încercă, fără prea mult succes, să se simtă mulțumit de cele două reușite – în afaceri și la tenis. Dar, dintr-un motiv necunoscut, victoria nu-i dădea sentimentul de exaltare pe care îl simțea de obicei. Ceva intervenea permanent.

Mac deschise ochii, se întoarse cu fața în sus pe prosopul uriaș de baie și privi cu atenție câteva fete îmbrăcate sumar plimbându-se pe partea opusă a piscinei, fiind conștiente că mai multe perechi de ochi le urmăreau mersul grațios. Își aminti vag aceste fete bronzate și frumoase. Mac încercă să-și concentreze atenția asupra lor, dar, din nou, elementul perturbator interveni, inducându-i un alt fel de imagine. Încercă să alunge imaginea, ca și cum ar fi schimbat canalele la televizor, dar recepția era prea puternică, iar acum Liza pătrunse parcă înotând în mintea lui, ca și cum ar fi traversat bazinul, și ar fi ieșit din apă lângă el, cu părul roșcat plutind în urmă. Zâmbi și deodată se afla în brațele lui ghemuită și caldă, ca amintirea ei. Mac se ridică repede și făcu semn cu mâna. Aproape imediat, apără un tânăr îmbrăcat în alb.

– Adu-mi, te rog, un telefon, îl rugă Mac. Se hotărî să-i telefoneze și... apoi? Să și-o șteargă din minte? Puțin probabil. Și, de altfel, își dorea ca imaginea să nu-l părăsească, îi umplea sufletul, mai mult decât și-ar fi închipuit. Mac închise ochii și se lăsă învăluit de amintirea Lizei, chiar în momentul în care una dintre fete, care-și terminase parada de dimineață, se apropie.

– Mac Davidson, spuse cu o mirare despre care amândoi știau că este prefăcută. Nu te-am mai văzut la piscină de săptămâni întregi.

– Am fost plecat, răspunse el deschizând ochii în timp ce ea se instala pe marginea șezlongului.

– Ei bine, veni replica, acum te-ai întors acasă...

– Poftiți telefonul, domnule Davidson. O clipă Mac ezită, privind întâi mâna care-i întindea telefonul și apoi trupul zvelt de lângă el.

– Mulțumesc, spuse, luând telefonul.

– O convorbire de afaceri? întrebă fata, iar când Mac dădu afirmativ din cap, se ridică îmbufnată și plecă să i se alăture prietenei sale, care găsisese doi bărbați bronzăți și interesați de persoana ei, pe partea cealaltă a bazinului.

Mac telefonă la informații în Atlanta, obținându numărul de telefon al Lizei și îl formă imediat, înainte de a se putea răzgândi. A sunat de vreo zece ori și, chiar când se pregătea să închidă, dezamăgit, Liza răspunse.

– Mă temeam că nu ești acasă, spuse Mac, nepăsându-i cât de nerăbdătoare îi era vocea. Chiar era nerăbdător.

– Sunt acasă, veni răspunsul.

Mac nu-și dădu seama imediat că ceva nu era în regulă. Căuta o explicație pentru tonul vocii ei, tensionat, rece.

– S-ar zice că ai avut o zi grea, spuse el sperând că avea dreptate.

– Da, o zi foarte grea.

O undă de emoție se strecură în vocea ei, ca un tremurat ușor, care-l tulbură pentru că, indiferent ce ar fi fost vorba, avea legătură cu el. Dar insistă.

– Dar nu așa de grea încât să te gândești să anulezi weekendul nostru, sper. Abia aștept să mă întorc la Atlanta... Continuă, explicând, făcând remarci amabile, dar fără nici un rezultat. Când în cele din urmă făcu o pază, căutând un alt mod de a-și exprima sentimentele, fu întâmpinat cu tăcere.

La un moment dat, Liza se gândise să închidă telefonul, fără să-i dea nici un fel de explicații. Desigur, aceasta ar fi fost o premieră pentru atât de fermecătorul Mac Davidson; auzi, ultima lui cucerire să-i trântescă telefonul, încheind brusc orice discuție! Dar, în cele din urmă, Liza se hotărî să fie cinstită. Era mai mult decât merita el, având în vedere cât de necinstit jucase. Dar subterfugiile nu i se potriveau Lizei. Nu putuse s-o mintă pe Merrill, nu putea să-l mintă nici pe Mac.

– Nu va fi nici un fel de weekend, spuse cu o voce albă, dar oricât de lipsită de emoție îi era vocea, simțea în piept o durere ca o gheară, și mâna care ținea telefonul era umedă.

Din nou Mac auzi nota definitivă din vocea ei; și din nou refuză să accepte ceea ce-i transmitea.

– A intervenit ceva? Pot aranja să ne vedem altă dată, în cursul săptămânii, poate, deși, drept să-ți spun, n-aș vrea să aștept atât de mult.

– N-o să ne mai vedem deloc, Mac.

– De ce? întrebă uimit, deși bănuise că asta avea să urmeze. Dar încă nu știa de ce. Ce este, Liza, ce se întâmplă?

– Nu ghicești?

Brusc, înțelese, dar nu avu timp să răspundă înainte ca ea să adauge scurt:

– Am vorbit cu Merrill. Știu despre pariu, Mac. Chiar ți-ai închipuit să poți să-mi ascunzi adevărul? vocea îi tremura aproape, dar făcea eforturi să se stăpânească.

– Nu intenționez să-ți ascund nimic; voiam să-ți spun, dar când am ajuns la cabană...

– Te-ai gândit că ar fi păcat să-ți strici seara?

– Nu a fost așa, Liza.

De pe partea cealaltă a bazinului, frumoasa insistentă în costum de baie îi făcea semn lui Mac să încheie convorbirea; o făcea să-l aștepte.

– Atunci ce-a fost? întrebă Liza. O simplă glumă?

– Deloc! spuse el aproape furios. N-a fost așa, de la început, din prima clipă în care te-am văzut.

O clipă îl crezu, dar apoi își aminti – totul fusese o înscenare, dar, desigur, el nu era să recunoască.

– Ce altceva ai putea spune, Mac?

– Doar atât: am fost un fraier că am fost de acord cu pariul; nu mă gândeam să-ți fac nici un rău, iar după ce te-am cunoscut... ei bine, am uitat complet cum au debutat lucrurile. Nu mai era un joc, și nu-mi doream altceva decât să fiu cu tine, să petrec seara cu tine. Cât despre ce s-a întâmplat între noi la cabană...

Liza strânse telefonul și simți cum îi arde fața de rușine. Cât de mult îi ușurase ea misiunea!

– Am fost sincer în fiecare clipă, Liza, continuă Mac. A fost minunat, deosebit pentru amândoi, știi asta și tu, Liza... Neprimind nici un răspuns, continuă: Pariul a fost o idee prostească, dar seara petrecută împreună a fost cu totul altceva. Am început cu stângul, e adevărat, recunosc asta și o să regret

întotdeauna, dar s-a sfârșit cu noi împreună, Liza. S-a sfârșit perfect.

Furia Lizei, durerea ei, o împiedicau să perceapă sinceritatea din cuvintele lui. Nu se putea gândi decât cum să se apere, cum să izoleze acea parte secretă a ființei sale pe care o oferise fără nici o reținere lui Mac.

– Nimic din ceea ce s-a întâmplat n-a fost adevărat, Mac, spuse cu voce stinsă. Totul a fost teatru fals.

Un chelner apăru lângă Mac, cu meniul pentru masa de prânz și lista de băuturi. Mac clătină din cap, făcându-i semn să plece, dar nu putea face nimic împotriva zgomotului care venea din partea cealaltă a piscinei. Cele două fete, cărora li se alăturaseră tinerii, strigau la el:

– Mac, Mac, lasă telefonul, hai să ne distrăm! strigă una din fete, iar vocea unuia dintre bărbați i se alătură:

– Poate are nevoie să-i dăm un brânci... în paharul de băutură.

Mac nu luă în seamă remarca și nici râsetele care o însoțiră.

– Liza, spuse în receptor, întorcând spatele piscinei, pentru mine a fost adevărat și știu că și pentru tine a fost la fel. Te rog, trebuie să ne vedem și să vorbim.

Liza clătină din cap, ca și cum ar fi fost acolo și ar fi putut vedea gestul ei hotărât:

– Nu, Mac. Nu vreau să te mai văd și nici să vorbesc cu tine.

– Liza...

– S-a terminat. Te rog nu-mi telefona și nici nu veni la magazin. Ai reușit să demonstrezi ceea ce ți-ai propus – anume că poți câștiga orice femeie dorești, chiar și pe dificila Liza Bradley. Ei bine, te felicit, spuse ea cu amărăciune. Ai câștigat, dar s-a terminat, Mac. Micul experiment s-a încheiat, și a sosit momentul să cauți alte jocuri.

Din nou, râsul din partea cealaltă a piscinei răsună nestingherit, iar grupul striga numele lui Mac.

– De fapt, spuse Liza, auzind zgomotul, s-ar zice că deja ai revenit în horă.

– Nu, nu-i adevărat, spuse Mac împăciuitor. Am făcut greșeala să telefonez de la piscină. Așteaptă să cobor și să-ți telefonez din cameră...

– Nu e cazul, Mac. Am auzit tot ce aveai să-mi spui foarte clar, în ciuda zgomotului, și nu cred că mai avem despre ce să vorbim. Cel mai bine ar fi să încheiem conversația acum. Simțea durerea și mai acut, imaginându-și-l pe Mac stând relaxat la piscină, indiferent.

– O să mai încerc, Liza, insistă el.

– N-are nici un rost, Mac.

– Liza, exagerezi. Începuse să fie iritat, atât din cauza discuției de la telefon cât și din cauza celor de la piscină. Te sun din nou, încercă el încă o dată.

– Nu înțelegi, Mac! strigă Liza. Nu mai pot avea încredere în tine; nu mai pot avea încredere în nimic din ce spui sau faci. Liza își dădu seama că era gata să izbucnească în plâns și tăcu.

Zgomotul de la piscină acoperi sfârșitul propoziției, iar când se făcu puțină liniște și Mac încercă să-i răspundă, era prea târziu: Liza închisese deja.

*

* *

Succesul fenomenal al „Înghetei Supercupa la fotbal” – la ușa magazinului erau cozi interminabile, și apropierea Zilei Îndrăgostiților, dădeau un oarecare sentiment de camaraderie proprietarilor magazinului „Seducție totală”. Dar, chiar dacă supărarea Lizei începuse să dispară, rămăsese totuși o urmă de resentiment. Nu putea să scape de el, și nu era sigură dacă simțea lucrul acesta din cauza naivității sale de a se fi îndrăgostit de Mac, sau din cauza rolului pe care-l jucase Merrill în această întâmplare nefericită. Liza era conștientă de faptul că încă nu-și clarificase sentimentele în legătură cu rolul pe care-l jucase Merrill în ceea ce începuse să numească în gând „episodul Mac Davidson”.

Dar Ziua Îndrăgostiților plutea în aer, și anotimpul acela, așa deprimant și bătut de vânturi, cum era în Atlanta, a adus cu el un sentiment de emoție, o adiere de primăvară timpurie. Magazinul „Seducție totală” intra în sezonul cel mai activ și mai profitabil, iar activitatea febrilă făcea ca dezamăgirea pe care i-o provocase Merrill Lizei să treacă pe planul doi. Șirul de clienți nu se mai sfârșea. Magazinul

„Seducție totală“ era în plin avânt, cum ar fi spus Mac Davidson.

– Vreau să vezi ceva extraordinar, o anunță Merrill cu un ton dramatic în timp ce aproape se prăvăli pe ușa întredeschisă, cu cutiile de bomboane de ciocolată și prăjituri, într-o după-amiază, la sfârșitul lunii ianuarie.

Liza întinse mâna și luă o cutie care amenința să-i scape din brațe.

– Aruncă o privire în cea de deasupra, spuse Merrill, în timp ce ocoleau teigheaua și, cu ajutorul lui Sherrie, transportară totul în biroul din spatele magazinului.

– Oh! exclamă Sherrie, deschizând capacul și descoperind o prăjitură în formă de inimă.

– Este ciocolată cu alune și cu straturi de bezea, o informă Merrill.

– Am s-o pun chiar în mijlocul vitrinei.

– Și spune tuturor că aceasta este doar o ‘palidă mostră a ceea ce urmează, zise Merrill punând jos cutiile și apoi deschizându-le una câte una, pentru a-i arăta Lizei ce conțineau. Încearc-o pe asta – o prăjitură cu cremă de ciocolată, însiropată cu lichior Grand Mariner.

Liza alese pătratul cel mai puțin perfect și-l băgă în gură.

– Incredibil, reuși să spună.

– Da, într-adevăr, aprobă Merrill. Poate ar trebui să pomenim și prăjitura asta în următoarea reclamă. Ce slogan folosim?

– „Gusturile mele sunt simple – îmi place numai ceea ce este mai bun“, răspunse Liza după ce înghiți prăjitura.

– Nemaipomenit slogan, spuse Merrill, în timp ce Sherrie intră să mai ia cutii. Ție ți-a venit ideea?

– Mi-ar plăcea să-mi arog meritul, dar trebuie să-i dăm cezarului ce-i al cezarului. Oscar Wilde a spus-o.

Merrill chicoti.

– Dar cred că se potrivește perfect pentru noi.

Merrill se trântise într-un scaun, înconjurată de delicatesele ei, surâzând.

– E bine să ne amuzăm din nou împreună. Nu m-am simțit în apele mele de la Anul Nou, dar nu știam cum să repar lucrurile.

– Nici eu, recunosc Liza cu sinceritate, dar cred că acum nu mai avem nici o problemă.

– Sper din suflet, spuse Merrill, adăugând cu ezitare: Mac a sunat de câteva ori și s-a interesat de tine.

– Și? întrebă Liza, ținându-și respirația. Nu se așteptase să audă de Mac, în orice caz, nu după încercarea eșuată de la piscină. Acela fusese sfârșitul, sau cel puțin așa crezuse ea, dar acum se întreba dacă Merrill nu se gândise să intervină din nou în viața ei.

– Da, a sunat, spuse Merrill, și i-am spus că tot ce s-a întâmplat a fost între voi doi. Îți jur, Liza, nu mă mai amestec. Nu spun nici măcar ceea ce aș dori să spun – că tu și Mac ați fi o pereche foarte reușită.

– Merrill...

– Dar nu spun nimic, Liza, repetă Merrill cu grabă, chiar dacă sunt convinsă de lucrul acesta. Eu și Chuck ne-am primit lecția și, desigur, nu vom merge în călătorie...

– Ce călătorie?

– Of, de ce oare nu învăț să-mi țin gura? se întrebă Merrill cu voce tare, dând ochii peste cap. În contextul a ceea ce acum numim pariul infam, Mac a spus că indiferent cine câștiga pariul, va primi în dar o călătorie de vis.

– Pe socoteala mea? fu replica sarcastică a Lizei.

– Nu, răspunse cu grabă Merrill, nu-ți pierde simțul umorului chiar acum când aproape l-ai recâștigat.

– Aproape e cuvântul cheie în cazul nostru, Merrill, dar nu te opri; sunt masochistă, așa că spune-mi.

– Chuck voia să meargă într-o croazieră pe ocean, iar eu voiam să merg la San Francisco. Ei bine, spuse Merrill cu vocea alterată de stânjenală, eu am câștigat.

– Ia gândește-te, spuse Liza meditativ, dacă aș fi refuzat întâlnirea cu Mac, ai fi suferit cu adevărat, zgâlțâită în mijlocul oceanului, pe o bărcuță cu pânze.

– Sunt convinsă că imaginația îți face plăcere.

– Ai perfectă dreptate, spuse Liza zâmbind sarcastic. Deci, când plecați în California?

– Nu plecăm nicăieri, răspunse Merrill scurt. Când am făcut pariul, totul părea atât de amuzant, o nebunie inofensivă. Dar

când eu și Chuck am înțeles cât de mult suferai, n-am mai simțit nici o bucurie la gândul călătoriei. Am hotărât să nu mai plecăm.

Liza simți un val de recunoștință, dar cu jumătate de inimă încercă s-o convingă pe prietena ei să accepte premiul.

– Nu vreau să te lipsesc de premiu. Știu cât de mult îți dorești să mergi la San Francisco.

– Nu, și am încheiat discuția. N-aș putea să mă bucur de călătorie știind ce nefericire ți-am adus cu pariul ăsta idiot. Oricum, adăugă cu simț practic, nu pot să plec nicăieri acum când se apropie Ziua Îndrăgostiților. E perioada cea mai activă a anului, și apoi vine Paștele, și toți iepurașii de ciocolată care trebuie făcuți, și apoi Ziua Femeii... nici n-aș putea să mă gândesc la plecare, cel puțin până în luna iunie, spuse dezinvolt, și până atunci, ce mai contează?

Liza se așezase la birou cu proiectele de reclamă pentru Ziua Îndrăgostiților și se lăsa consolată de cuvintele lui Merrill. Totul avea să fie bine, tensiunea scădea, iar înțelegerea lui Merrill o ajuta. Liza ridică ochii către prietena ei, care reușise să găsească încă o prăjitură cu cremă de ciocolată care nu era chiar perfectă, și o înfulecă.

– Știi, spuse Merrill, ștergându-și buzele cu colțul șorțului, aproape reușisem să distrug prietenia noastră...

– Nu, Merrill, spuse Liza luând creionul și desenând o inimă pe foaia de hârtie din fața sa, așa ceva n-ar fi fost posibil, dar trebuie să recunosc, te-ai străduit serios. Aș prefera să nu te mai apropii de limita asta vreodată! adăugă Liza cu un zâmbet malițios și se apucă din nou de lucru, lăsând la o parte pariul și tot ce avea legătură cu el – totul în afara amintirii stăruitoare a lui Mac și a unei nopți pe care nu va putea niciodată s-o uite.

CAPITOLUL V

Perioada dinaintea Zilei Îndrăgostiților era în același timp cea mai bună și cea mai rea pentru magazinul „Seducție totală”. Afacerea era mai mult decât înfloritoare, mergea cu mult mai bine decât anul precedent, și se aflau pe lista magazinelor din top în Atlanta. Acest lucru le amuza și în același timp le bucura pe Merrill și Liza. Chiar și cu ajutoarele suplimentare la magazin și laborator, lucrau amândouă peste douăsprezece ore pe zi. Liza lăsase la o parte reclamele și contabilitatea și preluase conducerea și administrarea magazinului, în timp ce Merrill nu mai făcea experimente, ci se concentra să scoată șarjă după șarjă din delicatesele care fuseseră deja testate.

Cu mai puțin de o săptămână înainte de 14 februarie, la 8:50 dimineata – cu zece minute înainte de deschidere, Liza era deja în magazin de o oră. Se uita pe programul de lucru al săptămânii, programând orele astfel încât să poată lucra și copiii care ajutau în timpul vacanței.

Lizei îi plăcea să angajeze lucrători din aceștia entuziaști și prietenoși, pe care-i iubeau clienții, dar când îi alegea, se aștepta întotdeauna la conflicte bizare în ceea ce privește programul de lucru. Formau un grup devotat dar excentric și trebuia să fie cu ochii pe ei. Angajatul cu jumătate de normă cel mai popular era Ed Crowley, care, pentru a putea urma cursurile școlii de arte frumoase, făcea o serie de munci suplimentare: picta indicatoare, făcea fotografii pe stradă. În timpul liber pe care, în mod surprinzător, reușea să și-l facă în fiecare săptămână, o ajuta pe Liza la reclame.

Dimineata aceasta mai mult o încurca decât o ajuta; era aplecat peste umărul ei și încerca să memoreze programul de lucru și să vadă cum se potrivea cu celelalte activități ale sale.

– Cred că o să meargă, spuse entuziast, dându-se la o parte din calea ei ca să răspundă bățăilor în ușa din spate.

– Dumnezeu, Merrill, arăți de parcă ai fi un echilibrist pe sârmă la circ. Stai să te ajut. Ed îi luă din brațe vreo șase cutii din vârful piramidei. Dar ce cauți la ușa din spate?

– N-am îndrăznit să intru prin magazin. V-ați uitat din întâmplare la hoardele de oameni din față?

– Nu ridic niciodată storurile până la ora nouă în timpul sărbătorilor. Scena de afară este groaznică, parcă ar fi din David Copperfield, cu toți copiii aceia flămânzi salivând în fața vitrinei.

– Ei, e momentul să-i lăsăm să intre, îi aminti Liza, uitându-se la ceas.

– Îi las plăcerea asta lui Sherrie. Ascultă clopoțelul care indică începerea unei zile de lucru. Așa. Mă duc să înfrunt gloata flămândă.

Liza îl urmări din priviri, clătinând din cap.

– Să sperăm că exagerează.

După ce găsi în fine unde să-și pună toate lucrurile, Merrill răspunse:

– Nu exagerează. Sunt așezați în rând. Poți să crezi? La ora 9:00 dimineața. Nici chiar eu nu mă pot gândi să mănânc ciocolată la ora asta.

Liza ridică ochii din programare pentru prima dată de când venise Merrill și fu surprinsă să vadă aspectul parteneriei sale, în general foarte șic, cu totul altfel de cum era obișnuită, părul răvășit, blugii pătați cu suc de cireșe, și până și machiajul era puțin întins.

– Arăți ca naiba, declară Liza. Înseamnă că nu avem destul personal la laborator. Reveni la programările ei. Ai nevoie de o mână de ajutor astăzi?

Merrill scoase un oftat din adâncul pieptului în timp ce se îndrepta către ușă:

– Credeam că n-o să mă mai întrebi niciodată. Trimite-mi pe cineva până în prânz, o imploră, apoi mormăi ceva despre inimi umplute cu cremă mocca și dispăru pe ușa din spate, lăsând în urmă cutiile cu prăjituri de ciocolată și cu trufe.

În cursul zilei s-au mai făcut două livrări consistente de la laborator la magazin, dar nu le aduse Merrill, ci unul dintre băieții voinici pe care îi angajase Liza, o adevărată comoară, care știa să facă bomboane, dar putea și ridica cincizeci de kilograme fără să i se miște un mușchi pe față. Vitrinele erau aproape goale, când ceasul ajunsese în sfârșit la ora cinci și jumătate, ultimul cumpărător ieși fără tragere de inimă din magazin, iar Sherrie căzu epuizată pe canapeaua din birou.

– A plecat toată lumea? întrebă Liza, turnându-le tuturor câte o ceașcă de cafea. Ed nu și-a pontat orele.

– E încă afară, face natură moartă pentru ora de fotografie. Se numește *Bomboane de ciocolată strivite*.

Puțin îngrijorată, Liza ridică o sprânceană.

– Nu te nelinești, unui puști i-a căzut o bucată de bomboană pe care i-o dăduse maică-sa, și apoi, în disperarea lui, a călcat pe ea. N-ai auzit urletele de adineauri?

– Ba da, dar n-am avut curajul să fac investigații.

– Ei, i-am dat altă bomboană de ciocolată cu cremă și toată lumea a fost fericită, dar Ed s-a hotărât să nu strângă mizeria până când nu face o fotografie. Arată într-adevăr cât se poate de artistic.

– Hm, reuși Liza să spună, prea obosită ca să mai facă și caz de întâmplare.

– Ei, eu am șters-o, spuse Sherrie, scoțându-și șorțul cu emblema „Seducție totală“. Îl iau acasă ca să-l spăl. Ne vedem dimineată, spuse și reuși să iasă prin magazin, afară pe ușă, înainte ca telefonul să înceapă să sune.

– Răspund eu! strigă Ed, încă plin de energie debordantă.

Indiferent cine e la telefon, va trebui să aștepte până mâine, se gândi Liza în timp ce se ridica, își îmbrăca haina și lua programările neterminate, ca să le revadă acasă. Sigur că tot mai era de lucru, se gândi, dar cel puțin se putea odihni puțin, în timp ce se uita pe programare, ghemuită în patul ei, cu o muzică în surdină și poate un pahar de vin pe noptieră. După ce termina programările încă mai avea timp să răsfoiască o carte bună. Nu era ceva nemaipomenit, dar Lizei i se părea grozav.

Nu era să fie, totuși, Ed o strigă:

– Liza, trebuie să iei legătura asta! se repezi în camera din spate, cu ochelarii puțin strâmbi, cu părul moale căzându-i pe frunte. Tipul vrea să facă o comandă mare. Pare important.

– Vorbește tu, Ed. Spune-i pur și simplu că nu putem să-i luăm comanda până mâine, pentru că am închis la cinci și jumătate.

– E de la Hotel Omni, Liza.

– Of, bine. O să vorbesc cu el, oftă Liza, puse jos programele și ridică telefonul.

– Domnișoară Bradley, sunt Carl de la Omni. Mă bucur grozav că am reușit să vă prind.

– Da, Carl, spuse Liza, care nu terminase încă de oftat. Luase comenzi speciale pentru portarul marelui hotel în trecut. Pentru clientela lui, banii nu erau o problemă, dar în seara aceea, încă o comandă mare era ultimul lucru pe care și-l dorea.

Carl continuă:

– Unul dintre invitații noștri, pe care îl apreciem în mod deosebit, mi-a cerut să comand un aranjament ornamental de Ziua Îndrăgostiților, și desigur, magazinul vostru a fost primul care mi-a venit în minte.

– Îmi face întotdeauna plăcere să vă servesc, spuse Liza, apoi, în timp ce lua ceva de scris, se gândi: „dar nu în seara asta”. Spune, te rog. Eu notez comanda.

– Nu-i nevoie. Nu dorește decât cel mai scump aranjament pe care-l puteți face. Nu contează cât costă, domnișoară Bradley.

– Dar trebuie să existe o limită...

– Elegant și scump: acestea sunt singurele limite.

– Bine, Carl, spuse Liza, încercând să-și ascundă iritarea în fața capriciilor invitatului de la Omni. Am să fac un aranjament care să fie și elegant și scump. În mod special nu pronunțase cuvântul cu un gust delicios, pentru că prețiosului client nu părea să-i pese de asta. Totul va fi pregătit până mâine după-amiază.

Tăcerea prelungită a lui Carl fu urmată de un râs stânjenit. Problema – și sunt sigur că nu este de nedepășit – e că dorește bomboanele astă-seară. Livrate la hotel. Invitatul nostru a precizat în mod clar acest lucru.

– Doamne, Carl, nu se poate! Astă-seară...

– Vă rog, domnișoară Bradley, este foarte important pentru noi. Știți că ne mândrim cu serviciile pe care le oferim, și l-am asigurat deja că nu este o problemă, contând, desigur, pe dumneavoastră. Nu va fi nici o problemă, nu-i așa? Întrebă cu îngrijorare.

Liza se abținu să facă o remarcă tăioasă, uitându-se la ceas. Angajații lui Merrill probabil plecaseră deja, lăsând-o singură în laborator și, în mod sigur, nu avea cum să facă o livrare. Liza era singură cu Ed, al cărui mijloc de transport era o bicicletă. Trebuia să facă livrarea chiar ea.

– Bine, să zicem că e posibil, spuse ea, în timp ce calcula cât timp urma să-i ia aranjarea platoului, să meargă în centrul Atlantici la o oră de vârf și să ajungă apoi acasă. Nu mai puțin de două ore, se gândi. Detesta gândul că trebuia să renunțe la a sta în pat, cu o carte bună și un pahar de vin alături, dar dacă acesta era singurul mod în care putea face vânzarea...

– Bine, Carl, dar o fac numai pentru că e vorba de tine. Crede-mă.

– Vă rămân îndatorat pe veci, spuse Carl. Vă aștept, să zicem, cam într-o oră?

– Cel puțin, răspunse Liza.

– N-o să regretați, domnișoară Liza, spuse Carl, promițând cu remarcă aceasta că viitorul afacerii ei avea să fie colosal. În momentul acela era ultimul lucru pe care și-l dorea, dar încercă să-și păstreze vocea prietenoasă în timp ce-și lua la revedere și puse jos receptorul.

– Ed, spuse Liza cu o voce slabă. Înainte să pornești pedalând în noapte, vrei, te rog, să-mi faci un serviciu?

*

* *

Cutia imensă cu bomboane de ciocolată pe care Ed o aranjase cu grijă și o dusesese la mașină, era așezată în siguranță pe scaunul de lângă ea, și Liza o porni către centrul Atlantici. Nu era una dintre serile ei cele mai bune, se gândi Liza, întrebându-se ce fel de idiot și-ar putea dori o cutie de bomboane ale cărui singure exigențe erau elegant și scump și care ceruse să-i

fie livrate la hotel cu aproape o săptămână înainte de Ziua Îndrăgostiților.

Începuse să cadă o ploaie ușoară, accentuându-i deprimarea. Se opri pe o stradă aglomerată care se transformase în parcare în timpul orei de vârf; Da întregul oraș începuse să se golească, mașinile îndreptându-se către casele din suburbii. Întârzierile de orice fel începuseră s-o indispună în mod special pe Liza în ultima vreme, pentru că îi dădeau timp să se gândească. Iar gândurile ei se îndreptau permanent către Mac Davidson, oricât de mult s-ar fi străduit să-l uite de la ultimul telefon dat de pe marginea piscinei. Încercase, dar nu prea reușise.

Când ajunse în sfârșit la hotel și coti pe alea circulară, începu să plouă cu găleata. Liza se hotărî să lase ridicola cutie de bomboane la portar, dar, din nefericire, acesta dispăruse. În mod sigur ieșise să cheme taxiuri pentru un șir de invitați care se adăpostiseră de ploaie. Ce mai noapte, se gândi Liza, în timp ce parcă, apucă în grabă cutia și o luă la fugă către hotel, urmată de unul din băieții de la parcare, care încerca s-o protejeze de ploaie cu o umbrelă, până ajunse la ușa de la intrare.

Liza împinse ușa și se îndreptă către recepție, în continuare într-o dispoziție cruntă, așa cum se vedea după întreaga sa înfățișare: trupul încordat, gura strânsă, fără nici o urmă de zâmbet; părul, ud de ploaie în ciuda umbrelei, îi cădea pe obraji.

Puse cutia pe biroul recepționarului și întrebă.

– Pot să vorbesc cu Carl, vă rog?

– Nu e în birou, spuse recepționarul. A trebuit să iasă câteva minute, dar dacă vreți să-l așteptați...

– Nu, spuse Liza hotărâtă. Am să-i lasă această monstruoasă cutie pentru Ziua Îndrăgostiților.

Fața recepționarului se luminează de un zâmbet larg.

– Sunteți domnișoara Bradley. Carl v-a lăsat un mesaj prin care vă roagă să duceți bomboanele la camera 812, personal. A spus că...

– Lăsați, răspunse Liza, dându-și seama că ea și recepționarul nu făcuse altceva decât să se întrerupă unul pe celălalt, și hotărâtă să termine misiunea asta dementă și să plece acasă. Mă duc la etajul opt, așa cum mi s-a cerut, spuse Liza apăsât,

întorcându-se și îndreptându-se către lift. La mijlocul drumului, se opri și se întoarse.

Ajunghând înapoi la recepție, întrebă;

– Dar cine este de fapt acest invitat special al hotelului?

Recepționerul o privi pe Liza de parcă aceasta și-ar fi pierdut mințile, zâmbi și spuse:

– Ei, domnișoară Bradley, nu putem dezvălui numele clienților noștri. Ce-ar fi dacă la Omni...

Liza plecase deja, lăsându-l din nou pe recepționar cu propoziția neterminată.

Tocmai întinsese mâna ca să apese pe butonul pentru etajul opt, când îi veni brusc în minte o posibilitate groaznică. Genul acesta de cerere ciudată se întâmpla din an în paste. Oamenii nu cereau așa ceva, indiferent cât de bogați sau excentrici erau. Doar o persoană care avea alte intenții...

– O, nu! spuse Liza cu voce tare. Mac. Mac Davidson. Avea stilul comploturilor lui urzite inteligent. Apăsă butonul și ușa liftului se închise silențios. Dacă era Mac, își dădu Liza seama, era pe punctul de a se face din nou de râs.

Încercă să-și amintească ce spusese Merrill în ultimele zile despre el. Știind că pe Liza n-o interesa nici să-i audă numele, Merrill încercase să nu vorbească despre Marc, dar uneori îi mai scăpa câte ceva. Oare ieri pomenise de el?

– Nu pot să mai sper în continuare, spusese Merrill cu o strălucire în ochi; cu toate acestea, niciodată, *niciodată* nu voi mai face nici un gest în legătură cu voi. Ce spusese cu ocazia aceea – că Mac urma să vină în oraș, sau că era deja aici?

Ușile se deschiseră la etajul opt și Liza ieși din lift. Era imposibil. Nu mai avusese nici o veste de la Mac, iar el era un tip insistent. Dar dacă ar fi fost cu adevărat interesat, n-ar fi renunțat așa de ușor. Nu, hotărî Liza. Acesta nu putea fi unul dintre trucurile lui Mac Davidson.

Încetini pasul când ajunse în dreptul camerelor 808 și 810. Ținea cutia strâns, ca și cum viața ei ar fi depins de acest lucru, se opri puțin înainte de camera 812, încă nefiind sigură dacă trebuia să-și ducă până la capăt misiunea. Apoi, auzi prin ușă sunetul unui program de desene animate de la televizor și râsul

unui copil. Oftă ușurată. Mac Davidson putea fi orice, dar în mod sigur nu era tată.

Ușurată, Liza sună la sonerie. Nerăspunzând nimeni, sună din nou, sperând să fie auzită peste zgomotul televizorului și întrebându-se cum erau cei dinăuntru care așteptau cutia cu bomboane, când ușa se deschise de perete.

În fața ei stătea un băiețel pistruiat.

– Bună, tanti Liza, spuse degajat.

Liza rămase pironită în ușă, gândindu-se ce-o fi fost în capul lui Chuck și al lui Merrill când au scos-o în ploaie, și ce căutau la Omni, în primul rând. În plină confuzie, ridică ochii de la fața luminoasă a lui Andy și, în spatele lui, îl văzu zâmbind stânjenit pe Mac Davidson.

– N-am spus niciodată că joc cinstit, Liza.

– Mi-am închipuit, spuse Liza, nemișcată în fața ușii.

– Ți-ai închipuit...

Înainte ca el să-și termine fraza, Liza îi puse în brațe cutia cu bomboane și se întoarse repede către lift.

– Stai, tanti Liza, nu pleca! Vocea ascuțită o urmări de-a lungul coridorului până când aceasta, și proprietarul ei de o șchioapă, au ajuns-o din urmă și puștiul o luă de mână. Nu pleca, spuse Andy, agățându-se de ea ca s-o oprească. Vii cu noi la circ?

– Cum? întrebă Liza, uluită.

– Unchiul Mac ne ia pe amândoi la circ. Nu te bucuri?

Ignorând întrebarea, Liza se aplecă și întrebă:

– Andy, unde sunt părinții tăi? Ce faci aici?

Andy râse.

– Dar știi unde e mama, tanti Liza. Face bomboane.

– Dar tata?

– Am uitat, spuse Andy, întorcându-se către cameră. Unde e tata, unchiule Mac?

Mac, stând în cadrul ușii, cu un aer cât se poate de nevinovat, răspunse:

– E plecat din oraș, cu afaceri, Andy.

– Așa este, spuse Andy. Așa că petrec noaptea la Omni, cu unchiul Mac, și o să mergem la circ, iar tu vii cu noi. Ținea încă strâns cu mânuța lui două degete ale Lizei; de fapt o trăgea

înapoi către ușă, iar ea îl urma, nevrând să se despartă de puștiul care-i era atât de drag.

– Intră, spuse Mac, în timp ce Andy o trăgea pe Liza în cameră.

Liza se opri și privi în jur. Hainele și jucăriile lui Andy erau risipite prin toată camera elegantă, iar în mijlocul harababurii, mergeau Andy și Mac, alături de reticenta Liza.

– Am așteptat și am așteptat, o informă Andy pe nașa sa. Unchiul Mac a zis că trebuie să-ți tragem o păcăleală ca să te facem să vii aici.

Liza întâlni ochii lui Mac, pentru prima dată, direct. Apoi se aplecă și-i spuse băiatului.

– Iubitule, tu știi că nu-mi place cirul. Am mai vorbit despre asta și trebuie să-ți mai spun ceva. Nu-mi place deloc să mi se joace feste de felul celei pe care ați jucat-o tu și unchiul Mac.

În locul privirii îngrijorate la care se aștepta, fețișoara din fața ei se luminează de un zâmbet.

– L-am ajutat și eu, spuse copilul cu mândrie. Eu m-am gândit la bomboane. Nu-i așa că a fost drăguț când ai venit la ușă și ne-ai văzut pe noi? Înainte ca Liza să poată răspunde, Andy întreabă: Ai mers cu liftul? Ai văzut, e făcut tot din sticlă.

– Da, știu, spuse Liza, ridicând privirea către Mac. Cum ai știut că mai eram la serviciu și că o să fiu dispusă să fac o livrare?

– Merita să risc, răspunse Mac zâmbind. Și de altfel, șansele erau de partea mea. Știam să nu ai pe nimeni care să facă livrări. De fapt i-am și spus lui Merrill că asta trebuie să fie prima prioritate când veți deschide un nou magazin. Reclama – livrăm la domiciliu – atrage mulți clienți. Îmi închipui că ratați din cauza asta o mulțime de vânzări.

– Lasă asta, spuse Liza, ridicându-se și întinzând mâna. Costă o sută douăzeci și cinci de dolari, sumă în care este inclusă și livrarea. Și acum, Andy, ce-ar fi termini de privit desenele animate, ca să pot să-i spun ceva unchiului Mac?

Îndreptându-se spre televizor și fiind cucerit încă o dată de personajele de desen animat, ceea ce spusese unchiul Mac îi ieși

complet din cap puștiului, iar Liza și Mac rămaseră singuri, față în față, fără să mai aibă ca tampon între ei un băiețel roșcat.

– Nu am o sută douăzeci și cinci de dolari bani-gheață, Liza, spuse Mac, și ea observă că zâmbea malițios. Primești un cec?

– Da, răspunse tăios, deși cred că n-am să aștept până-l scrii. Ce-ar fi să trimiți cecul la magazin?

– Liza, te rog...

– Nu intenționez să am o scenă cu tine, Mac, dar cred că ceea ce ai făcut tu este cea mai joasă formă de șantaj sentimental.

În timpul în care ea îl privea cu ochii scăpărând de furie, Mac nu se gândea decât ce frumoasă era. Ochii îi străluceau ca aprinși, dar era atât de bucuros să o vadă, încât abia se putuse abține să traverseze camera și s-o ia în brațe. Numai prezența lui Andy îl ajută. Dar ceva trebuia să facă pentru a o împiedica să plece, pentru că, în mod evident, nu vedea nimic amuzant în situația creată și sigur nu aprecia mașinațiile la care recusesse el ca s-o aducă la hotel.

– Liza, începu, neștiind deloc ce avea de gând să spună, și apoi mărturisi: Îmi dau seama că metodele mele nu te amuză, dar eram disperat. Se ajunge foarte greu la tine.

– Dar să te folosești de băiat...

– Poate a fost șantaj, dar a venit din inimă, Liza. Andy e înnebunit să meargă la circ, iar eu am să-l duc. Sper să vii și tu cu noi. Suntem doar doi băieți singuri care avem nevoie de prezența ta, adăugă zâmbind și, înainte ca Liza să găsească un răspuns la afirmația aceea, emisiunea lui Andy se încheie.

– Te rog, mătușă Liza. Au elefanți și urși și un unicorn adevărat. Te rog, vino cu noi.

– Nu, Andy, nu pot. Am avut o zi foarte plină și sunt obosită...

Liza văzu fețișoara întristându-se, colțurile gurii coborând și buza de jos tremurând, dar lacrima uriașă care se rostogoli pe obrazul copilului fu hotărâtoare. Avea o bănuială că puștiul ar fi putut învăța una din șmecheriile lui Mac, dar nu îndrăznea să riște. Pe Liza n-o lăsa inima să spună nu și să vadă apoi lacrimile – cele adevărate – cum încep să curgă.

– Bine, hai să mergem la circ.

*
* *
*

Trei ore mai târziu, Mac îl ducea în brațe pe Andy care adormise, traversă camera de zi a apartamentului de la hotel, intră în dormitor și îl așează pe unul dintre paturile duble; privindu-i fețișoara murdară și lipicioasă de bomboane, spuse amuzat:

– Crezi că ar trebui să punem furtunul pe el?

Liza râse.

– Numai dacă se trezește. Puțină vată de zahăr nu strică nimănui.

Eliberat de povară, Mac o conduse pe Liza înapoi în camera de zi.

– S-a distrat grozav, dar n-ar fi fost nici pe jumătate atât de amuzant fără tine, Liza. Mulțumesc că ai venit.

Liza se așează pe canapea, își scoase pantofii și își puse picioarele pe măsuta de cafea.

– Plăcerea a fost de partea mea.

Mac râse.

– Sarcasmul tău n-a trecut neobservat și cred că ai mare nevoie să bei ceva, declară el îndreptându-se către bar și turnând două pahare de coniac. N-a fost chiar atât de rău, nu? Ai mâncat aproape la fel de mult ca și Andy, îi aminti.

– Ca să nu mă mai gândesc la ce se întâmplă în jurul meu. Dumnezeuule, urăsc circul!

– La fel ai spus și despre seara de Anul Nou, după cum îmi amintesc. Spusese cuvintele cu voce joasă, aproape cu afecțiune, dar imediat ce văzu privirea ei, înțelese că mai bine și-ar fi ținut gura. Înainte ca Liza să fi putut răspunde, îi întinse paharul cu coniac. Cred că o să te ajute să ștergi amintirea circului. „Și amintirea celeilalte seri“, se gândi.

– Mulțumesc, spuse Liza, luând o înghițitură și relaxându-se. Ce zi! Un adevărat balamuc la magazin, urmat de o excursie neașteptată la circ.

– Mi-a povestit Merrill cât de încărcată este perioada asta. Cred că a spus ceva de genul că se simte sechestrată într-o fabrică de bomboane.

Liza râse.

– În timp ce eu am fost sechestrată într-un magazin de dulciuri.

– Și recunoscătoare să ieși puțin ca să faci o livrare.

– Încă îmi ești dator, fu răspunsul Lizei.

– Ești grozavă, Liza Bradley!

– Sunt doar un bun om de afaceri.

– Nu, ești mult mai mult decât atât. Mult mai mult, spuse el și apoi, repede, pentru a n-o îndepărta, adăugă: ai făcut un băiețel foarte fericit în seara asta. Ai văzut cum mânca întruna, fără să-și dezlipească măcar o dată ochii de pe arenă?

– Din nefericire se observă foarte bine de câte ori n-a reușit să ducă la gură dulciurile. Și ție ți-a plăcut destul de mult, așa zice.

– În străfundurile inimii sunt doar un băiețel, răspunse Mac, sperând că acea conversație era un semn că zidurile de gheață din jurul Lizei începură să se topească. Trebuia să fie atent să nu strice lucrurile din nou. Încă un pas greșit și Liza putea să dispară din viața lui pentru totdeauna.

Liza puse paharul jos și făcu o mișcare ca și cum ar fi vrut să-și ridice picioarele de pe măsuta de cafea. Asta nu putea să însemne decât că voia să plece și Mac fu cuprins de o panică neașteptată. Era disperat, își dădu seama, grăbindu-se s-o oprească cu un cuvânt, oricât de banal ar fi fost.

– Nu mi-ai spus până la urmă ce ai împotriva circului, Liza. N-ai văzut câtă lume se distra? Trebuie să recunoști că încă din Evul Mediu, și chiar mai de mult, circul a fost un mod de distracție foarte popular.

– Hm, spuse Liza.

– Îmi dau seama că ești impresionată. De fapt, ce te deranjează atât de mult? insistă el.

– Nu știu dacă pot explica. Simt un fel de iritare care mă cuprinde când văd prefăcătoria, falsitatea și minciuna. Toate acele costume strălucitoare și fețele pictate ascund ceea ce se petrece dedesubt.

– Și ce ascund de fapt? Că nu s-au spălat? glumi Mac.

Liza rămase serioasă.

– Ar putea fi un simbol a ceea ce îți spuneam mai devreme, falsitatea.

– O parte a spectacolului a fost nemaipomenită, o contrazise Mac. Animalele...

– Te rog! exclamă Liza. Urșii puși să meargă pe bicicletă, și elefanții îmbrăcați cu fuste și pălării. Mă înfurii numai când mă gândesc. Se opri și își întoarse ochii ca să evite privirea atentă și pătrunzătoare a lui Mac. Iartă-mă, dar mă simt revoltată când mă gândesc la ce se întâmplă cu animalele obligate să trăiască în atmosfera circului.

– Dar clovnii? insistă Mac, ademenind-o să continue conversația.

– Nu cred că e cazul să-ți amintesc imaginea clasică – râzând pe din afară, plângând pe dinăuntru, spuse Liza. Clovnii sunt cei mai triști dintre toți protagoniștii.

– Dar nu poți să spui că echilibriștii n-au făcut un număr emoționant. Îți stă inima în loc privind acești oameni care trăiesc... pe muchie de cuțit...

– Și își asumă riscuri inutile, încheie Liza fraza.

Mac își termină coniacul și râse.

– Cred că n-o să reușesc niciodată să găsesc ceva care să-ți placă din cele ce se petrec sub marea cupolă. Ah, dar ce zici despre piticii care ieșeau unul după altul din mașina minusculă?

– Aproape la fel de amuzant ca douăzeci de elevi de liceu înghesuiți într-o cabină telefonică.

Mac râse și clătină din cap.

– Ai un mod foarte direct de a privi viața, Liza. Cred că tu spui întotdeauna lucrurilor pe nume.

– Unora li se pare incomod, recunosc eu ea. Celor cărora nu le place să se privească în față, care se ascund după strălucirea paietelor și falsitatea...

Privirea ei îl făcu pe Mac să tresară:

– Te gândești la mine, nu-i așa? Nemaiprimind nici un răspuns, continuă: O, știu ce crezi despre mine, Liza – numai lustru și spoială, fără nici un fel de substanță. Exact ca și circul.

– Sau noaptea de Anul Nou, spuse ea în șoaptă.

Mac era pe punctul de a răspunde, când o altă voce – din spatele canapelei – spuse:

– Unchiule Mac, sunt lipicios.

Mac și Liza se uitară la Andy care se clătina, cu ochii somnoroși.

– Bine, prietene, te spăl și îți dau pijamaua.

– Pe urmă pot veni aici, să stau cu voi? Mi-e frică în camera aceea, singur.

– Bineînțeles, spuse Mac, luând băiețelul în brațe și legându-l. Ne întoarcem imediat, Liza.

După zece minute au apărut din dormitor, iar Mac recunoscu:

– A durat puțin mai mult decât m-am așteptat pentru că prima dată i-am pus pijamaua cu fața în spate.

Când Mac încercă să-l pună pe Andy pe canapea, acesta se agăță de el cu hotărâre.

– Nu, nu, vreau să mă ții în brațe.

Ridicând din umeri, Mac se așează pe un scaun, cu Andy în brațe. În câteva secunde, băiatul adormi din nou și respira adânc, cu gura puțin întredeschisă, cu obrazii îmbujorați. Liza îl privi dormind un timp și apoi o cuprinse cu ochii o panoramă mai largă, incluzându-l și pe Mac, zâmbind către povara de cinci ani din brațele lui. Figura frumoasă și bărbătească avea un aer blând. Nu puteai să fii supărat pe el, văzându-l așa cum îl vedea ea acum, pentru că nu exista nici o urmă de prefăcătorie sau de falsitate. Trăsăturile lui Mac reflectau adevăratele sale sentimente pentru Andy. Liza se gândi la propriile sentimente față de băiat. Și față de Mac...

Odată, în noaptea aceea în care i se dăruise, fusese la un pas de a-l iubi, și apoi, la un pas de a-l urî. Se terminase acum, era doar o amintire.

– Crezi că acum pot să-l pun înapoi, în pat? întrebă Mac. Oricât de plăcut ar fi, stau într-o poziție foarte incomodă.

Liza râse.

– Nu-ți face probleme. N-o să se mai trezească. Și e timpul să plec și eu.

– Te rog, nu pleca, spuse Mac, ținându-l atent pe Andy în brațe.

Liza se ridicase deja, când el adăugă:

– Trebuie să-ți aduc cecul. Sunt sigur că pentru asta o să aștepți.

Liza zâmbi malițios și se așează la loc.

Când se întoarse din dormitor, Mac îi întinse cecul.

– Andy nici măcar n-a deschis ochii.

– Așteaptă până la șase dimineata, spuse Liza, din experiență; stătuse și ea cu puștiul câteva seri. Ziua de mâine va veni prea repede pentru tine... și pentru mine. Trebuie să ajung devreme la lucru.

– Mi-ar fi plăcut să rămâi aici.

Liza clătină din cap. Se aștepta ca el să spună asta, dar trebuia să evite acest lucru.

– Mai am de luat niște hârtii de la birou, îi spuse ridicându-se hotărâtă și îndreptându-se spre debara ca să-și ia haina.

Mac merse după ea, îi ținu haina și își lăsă mâinile pe umerii ei mai mult decât era nevoie, astfel încât Liza trebui să facă un pas înainte – dar nu suficient de repede și nici destul de departe. Mac îi prinse brațul și o întoarse către el.

– Mi-a fost dor de tine, Liza, spuse el. Îmi pare rău că a trebuit să folosesc această punere în scenă complicată ca să te pot vedea din nou, dar părea să fie singura soluție.

Liza ar fi dorit ca el să-i dea drumul, dar nu vru să facă prea mare caz și să-și retragă brațul.

– Totul a ieșit bine, până la urmă, cel puțin pentru Andy, și mi-a plăcut să văd lumea prin ochii lui. A fost o experiență interesantă, dar fără alte glume, te rog. Ambele dați în care te-am văzut, s-a întâmplat sub false pretexte.

– Recunosc toate acestea, Liza, dar m-am purtat astfel din nevoie. Este greu să mă apropii de tine. Nu ești genul de femeie ușo abordabilă. Mâna lui era încă pe brațul Lizei.

– Știu. Încercă să se îndepărteze, dar strânsoarea mâinii lui Mac o împiedică.

– Vreau să te văd din nou, dar fără subterfugii. Totul va fi pe față.

Liza clătină din cap.

– Nu cred, Mac. Așa ar trebui să se întâmple lucrurile de acum încolo, să ne întâlnim pe teren neutru, ca nași ai lui Andy. Nimic mai mult.

– Nici măcar prietenie, Liza? O privi în ochi. Merit șansa de a dovedi că nu sunt numai un om superficial, că există și caracter sub aparența asta.

Liza clătină din cap, dar Mac n-o luă în seamă.

– Nu poți respinge prietenia, Liza, și eu despre asta îți vorbesc acum. Despre prietenie. Hai să luăm masa împreună, într-un loc public, cu o mulțime de oameni împrejur, unde vrei tu. Haide, Liza. Suntem oameni în toată firea, iar eu am terminat cu jocurile stupide. Te rog, hai să luăm masa împreună.

– Bine. Liza nu era sigură că răspunsese afirmativ pentru că voia să ia masa cu el sau pentru că voia să-i dea drumul la braț. Indiferent de motiv, promisese. Dar nu înainte de a trece Ziua Îndrăgostiților, spuse. Până atunci n-o să am deloc timp liber.

– Am să te sun pe cincisprezece februarie, promise Mac.

O conduse până la ușă unde se opri, privind-o, și Liza crezu că voia s-o sărute. Apoi, spre surprinderea ei, se dădu la o parte, deschise ușa și spuse încet:

– Noapte bună, Liza.

O porni către lift, făcându-și mental reproșuri. Ar fi putut refuza să-l vadă din nou. Nu exista nici o lege care să prevadă ca ea și Mac să fie prieteni, chiar dacă erau prieteni ai soților Morgan, sau nașii lui Andy. În fond, fuseseră nașii băiatului timp de cinci ani, fără să se întâlnească nici măcar o dată în afara botezului.

Răspunsese afirmativ pentru că era încă subjugată de farmecul lui, pentru că mai simțea și acum atingerea buzelor lui, a mâinilor care o mângăiau, trupul lui trezind-o la viață. Își aminti că spusese da – și probabil făcuse o mare greșală.

CAPITOLUL VI

– Am trecut perioada de probă?

Liza avea senzația că știa la ce se referea Mac, astfel încât ignoră întrebarea, mergând alături de el pe Bulevardul North Highland, în mulțimea care se ducea, ca și ei, să ia masa. Era una din acele zile de februarie care imită luna aprilie, cu un cer albastru luminos, soare cald și chiar o părere de briză caldă.

Cartierul se revărsase în stradă ca să profite de acest simulacru de primăvară, cumpărând buchete de flori, răsfoind cărțile de pe tarabe, probând haine în magazinele de confecții cu ultimele noutăți. Liza și Mac își continuară drumul către „Seducție totală“, încet, fără să se grăbească să ajungă.

– Perioada mea de probă, Liza, repetă Mac. S-a încheiat?

– Nu prea știu ce vrei să spui. Se opri să privească ultimele apariții în vitrina unei librării.

– Știi exact ce vreau să spun. De o săptămână luăm masa împreună la prânz, și m-am comportat cât am putut mai bine. Nici măcar o dată n-am încercat să te răpesc și n-am încercat să te conving să mă însoțești în vreo excursie dubioasă, și nici nu te-am copleșit cu farmecul meu. Totul a fost cu cărțile pe față, așa cum ți-am promis.

Liza îl privi.

– Ți-ai respectat cuvântul, recunosc eu.

– Te-am sunat pe cincisprezece februarie, așa cum am spus, nu?

– Și pe șaisprezece și șaptesprezece și optsprezece...

– Da, sunt într-adevăr insistent.

– Chiar ești, și mi-a făcut plăcere această săptămână cu mese luate împreună.

– Și conversația care le-a însoțit? Am vorbit despre Merrill...

– Și despre Chuck, îi aminti Liza, strecurându-se alături de el printre oameni, privind din mers vitrinele magazinelor, trecând pe lângă o cofetărie și un restaurant italianesc. Am discutat despre oamenii din Atlanta și despre felul în care muncesc...

– Ca să nu vorbim de obiceiurile culinare.

– Am vorbit despre magazin.

– Și despre următoarele magazine pe care aveți de gând să le deschideți, îi aminti el.

– Și despre Andy. Liza nu voia să discute viitorul magazinului. Merrill chiar îi amintea adesea că nu părea să dorească să vorbească despre asta.

– Și despre circ, continuă Mac. Despre orice, în afară de noi. Tonul glumei dispăruse și o luă pe Liza de braț și ținând-o hotărât astfel până când ajunseră într-o curte interioară mică. Vara era acolo o cafenea în aer liber, dar acum curtea era goală, cu excepția unei pisici gri care se încălzea la soarele nesferat din acea zi. Mac luă mâna Lizei și o conduse prin porticul de piatră în curtea interioară. Fire de iarbă crescuseră printre pietrele cu care era pavată curtea, anunțând primăvara.

– Liza, m-am bucurat de toate prânzurile luate împreună, de conversațiile pe toate subiectele din lume. Aș vrea să nu se mai termine niciodată, dar am treizeci și patru de ani.

Îl privi întrebătoare.

– Aș vrea să te mai văd măcar o dată după apusul soarelui, înainte să ajung la pensie.

Liza râse, dar, de data aceasta, Mac nu glumea.

– Prânzul nu e destul, spuse el direct.

– Mac, ai spus...

– Știu ce am spus, Liza, și am vorbit foarte serios. Masa de prânz, iar și iar, adăugă el cu un zâmbet amar. E momentul să luăm și cina. Să ne vedem și după cină.

– Mac...

El îi privi părul strălucind ca o flăcără în soare, și se gândi că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

– Nu ești tipul de femeie cu care să iei numai prânzul, Liza.

– Mac... zise ea din nou, neputând să treacă mai departe de numele lui.

– Nu, tu ești o femeie cu care să-ți petreci tot timpul și cred că a sosit momentul să discutăm măcar ce se întâmplă cu noi.

Mac o luă pe după umeri, în timp ce se apropiau de zidul curții. În cele din urmă, Liza se sprijinea cu spatele de zid, neputând să se elibereze, ținută de trupul lui Mac.

– Nu-mi este ușor să-ți pun întrebarea asta, spuse el, deși evident controla situația. Liza îi simțea respirația ușoară pe obraz. Încercă să privească în lături, dar nu avea unde să se uite. Îi blocase tot câmpul vizual. Nu putea vedea nimic în afară de el. Mă tem că ai să spui nu, adăugă Mac.

– Cum aş putea răspunde înainte de a auzi întrebarea? Deși Mac părea să fie cel care controla situația în acel moment, Liza îl auzi recunoscându-și nesiguranța și într-un anume fel se simți puternică pentru că îi putea trezi un astfel de sentiment. Cu toate acestea, se întreba ce voia exact, iar până afla acest lucru, puterea ei era inefficientă.

– Îmi propusesem să merg la schi, în weekendul acesta. Este un loc în Carolina de Nord, care se numește Sky Mountain. Aș dori să vii cu mine, adăugă Mac, aproape ca pentru sine, această invitație care-l făcuse să se frământa atât.

Răspunsul ei fu spontan, îl pronunță aproape fără să se gândească:

– Nu știu să schiez, Mac. Era soluția de scăpare cea mai ușoară, și era conștientă de acest lucru.

Mac se așteptase la acest răspuns și avea o replică pregătită.

– Schiul este numai o parte a weekendului. Restul înseamnă un hotel mare, multe magazine, o piscină încălzită, un foc în cămin și o ambianță primitoare.

Mac își alcătuisese lista cu grijă, gradând-o către focul din cămin și ambianța primitoare, dar făcuse o greșală. O privire rapidă spre Liza îi spuse că își amintea, ca și el, noaptea petrecută în fața focului, la munte. Mac era sigur că ratase încercarea și se dădu la o parte repede, ca să nu se facă de râs și mai tare încercând s-o mângâie.

– N-am să insist deși aş dori foarte mult să vii cu mine.

Liza se întoarse și plecă spre porticul de piatră, cu Mac alături de ea. Voia să se întoarcă în stradă, în traficul zgomotos, și Mac înțelese; Lizei îi era mai ușor să nu fie singură cu el. Intenționa să-i acorde acest privilegiu în timpul weekendului.

– Dacă te-ai hotărî să vii la schi, ți-aș promite că o să mă port cât pot eu mai bine. În timpul zilei o să fie o mulțime de oameni în jurul nostru, iar noaptea vom avea camere separate – dacă vrei, chiar la etaje diferite.

Continuau să meargă, dar Liza nu răspunse încă.

– Mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu tine, Liza, mai mult decât această oră la amiază în fiecare zi.

– Ai zis o dată că îți este suficient, îi aminti Liza.

– Am mințit, răspunse Mac, și Liza nu putu să nu izbucnească în râs.

Ajunseseră la magazinul de ciocolată. Aruncă o privire scurtă înăuntru. Nu era nimeni prin preajmă, în afară de Ed, iar pe el nu-l interesa niciodată ce se întâmplă în afara domeniului său, gândi Liza cu ușurare. Dar voia oricum să se grăbească, pentru că mașina lui Merrill era parcată afară. Se temea puțin că Merrill ar putea ieși din birou, i-ar putea vedea și ar observa privirea rugătoare a lui Mac. Nu prea avea chef de o întâlnire de gradul trei.

– Trebuie să plec, spuse ea.

– Nu până nu-mi răspunzi, zise Mac. Nu-o să afli niciodată ce ne rezervă viitorul decât dacă ne oferi această șansă.

Chiar acest lucru, ceea ce le rezerva viitorul, o împiedica pe Liza să-și asume riscuri. Nu pomeni nimic despre asta. De fapt, nu spuse nimic.

– Poate că suntem sortiți să fim tovarăși de masă la prânz pe veci, continuă Mac cu tristețe afectată. Apoi, după o privire rapidă prin vitrina magazinului pentru a se asigura că Ed era ocupat, se aplecă și șopti: Sau poate nu. Îi atinse ușor obrazul cu degetele.

Liza se desprinsese, se îndreptă spre ușa magazinului și încercă să amâne răspunsul referitor la schi.

– Nu știu dacă ar fi o idee bună, Mac. Ezită întinzând mâna spre clanța ușii de la intrare. Din fericire, liniștea de după Ziua

Îndrăgostiților cuprinsese magazinul, și nu mai erau hoarde de cumpărători, nu era nici măcar un singur client, pentru prima dată după săptămâni în șir.

Liza continuă să clatine din cap, deși o secundă se oprișe, gata să cedeze.

– O să trebuiască să vorbesc cu Sherrie, spuse ambiguu. A lucrat multe ore peste program și merită să-și ia liber. Sună-mă mâine și o să-ți dau un răspuns.

Mac zâmbi puțin strâmb. Înțelesese perfect micul joc al Lizei și nu o putea condamna. Făcuse și el la fel, iar acum i se plătea cu aceeași monedă, chiar dacă nu-i cădea tocmai bine.

Liza îi zâmbi și ea. Mac știa că el știe. Astfel, jocul era și mai amuzant. Dar partea cea mai bună era că Liza nu se hotărâse încă. Sherrie era cheia problemei. Dacă dorea să-și ia liber, nu va merge cu Mac la munte. Răspunsul avea să fie atât de simplu, și ea nu trebuia să ia o hotărâre. Dorea – aproape – ca răspunsul să fie nu.

Cu toate acestea, ceva înăuntrul ei ar fi dorit contrariul și, când Mac se întoarșe ca să plece, fu cât pe-acı să-l strige ca să-i spună că acceptă invitația. Liza trebui să-și muște limba ca să nu-i pronunțe numele. Fusese o săptămână minunată, în care se întâlnise cu Mac în fiecare zi la masa de prânz și avusese ocazia de a-l cunoaște mai bine. Așa ar fi trebuit să fi început relația lor, amândoi erau conștienți de asta. Poate în felul acesta ar fi evoluat firesc. Dar n-a fost așa. Acum Liza nu era sigură dacă acest lucru avea să se mai întâmple, dar ceva, nici nu-și dădea bine seama ce anume, un fel de îndrăzneală, o îndemna să încerce și să vadă ce s-ar putea întâmpla. Își înfrână repede acest sentiment. Cealaltă latură a Lizei, cea prudentă, îi șoptea să stea deoparte, ca să nu mai sufere din nou.

Sherrie era cea care avea să-i ofere răspunsul. Liza nu trebuie să aștepte prea mult ca să afle că acesta urma să fie nu.

– Pot să-mi iau liber weekendul acesta, Liza? întrebă Sherrie imediat.

– Păi... Iată ocazia de a spune da și de a evita astfel luarea unei decızii.

– Te rog, Liza. Ed merge într-o excursie extraordinară cu clasa, ca să facă fotografii, și m-a invitat și pe mine.

– Adică, vrea să conduci tu, mai bine zis. Oricât de drăguț era Ed, Liza nu putea să nu se supere de fiecare dată pe Sherrie pentru că îi permitea să profite de ea. Era un băiat foarte plăcut, care, întâmplător, nu avea mașină.

– Știu, spuse Sherrie puțin îmbufnată. Dar de fiecare dată când conduc, îmi deschid drum și mai adânc spre inima lui.

Liza râse. Evident, nu era cea mai indicată pentru a da sfaturi când era vorba de bărbați.

– Bineînțeles că poți să-ți iei liber. Liza ar fi putut apela la ajutorul altor studenți pentru a-i ține locul, dar nu-i plăcea să aibă magazinul plin de angajați temporar, fără nimeni care să-i supravegheze. Așa că problema ei se rezolvase.

Sau cel puțin așa crezuse. Sosirea lui Ed câteva minute mai târziu răsturnă situația.

– Sherrie, spuse el neputând să-și ascundă amuzamentul. Ești atât de împrăștiată. Nu e weekendul ăsta. Este următorul. Trebuie să lucrăm în weekendul ăsta ca să avem niște bani în plus pentru excursie – să mâncăm la restaurant și să cumpărăm filme și benzină, și ce ne mai trebuie. Doar așa am vorbit, nu ții minte? o certă.

Liza scoase planificarea și modifică programul de lucru în timp ce discutau cei doi.

– Cu asta am terminat. Nu mai schimb nimic, le spuse. Ed, o să lucrezi după-amiezile alternativ cu fata cea nouă. Sherrie, tu lucrezi diminețile. Apoi, în weekend o să lucrezi amândoi. O să-i programez pe ceilalți când va fi nevoie de ei. Și vă rog nu uitați, nu mai vreau să aud de alte schimbări, spuse Liza îndreptându-se spre birou, și știind că acest lucru însemna că putea să plece la schi.

Merrill tocmai se pregătea să plece.

– Aproape eram convinsă că nu mai vii. A durat o mulțime prânzul de azi, nu-i așa? spuse privind în altă parte, astfel încât Liza să nu se poată uita urât la ea.

– Nu, veni replica. Am stat în magazin încercând să-i reprogream pe puștii ăștia zăpăciți. Liza își scoase haina și scutură de câteva ori din cap pentru a-și aranja părul bogat.

– Da... Merrill nu se hotărâse încă ce întrebări să mai pună.

– Înainte să te pornești și ca să evităm o lungă serie de întrebări, am să-ți spun chiar eu imediat, Merrill. M-a invitat să merg cu el la schi în weekend.

– Tu? La schi? Dar n-ai schiat niciodată.

– Nu n-am făcut sărituri cu parașuta, nici surfing, nici alpinism – nici unul dintre acele sporturi care-i plac atât de mult lui Mac. Nu intenționez să mă apuc de-acum încolo.

– Asta înseamnă că nu mergi? Nici măcar nu vrei să te gândești dacă... Vocea lui Merrill exprima dezamăgirea. Liza, ești sigură că ai luat cea mai bună hotărâre?

Liza râse, așezându-se la birou șiprinzând programul de lucru pe micul avizier.

– Sunt sigură că nu vreau să schiez. Cu toate acestea, nu m-am hotărât în legătură cu weekendul. Of, Merrill, ne-am simțit atât de bine în ultima săptămână, am luat prânzul împreună aproape în fiecare zi, și așa cum a promis, totul a fost în limitele unei relații de prietenie, echilibrat și foarte plăcut.

– Schiul pare a fi o evoluție firească... puștii ăștia doi vor să lucreze... și în mod sigur ar fi nemaipomenit să mă rup puțin de rutina asta.

– Te înțeleg, spuse Merrill, masându-și gâtul obosit. A fost cel mai bun sezon de Ziua Îndrăgostiților pe care l-am avut până acum, dar ne-a dărmănat pe amândouă. Am șters-o, Liza. Verific toate rețetele pentru săptămână viitoare, și am să ies din laborator joi seara, și nu mă mai întorc până luni. Am de gând să stau acasă cu soțul meu și cu băiețelul nostru. Aproape că am uitat cum mai arată. Fetele de la laborator se pot descurca cu pregătutul bomboanelor trei zile, așa cum Ed și Sherrie se pot ocupa de magazin. Haide, Liza, pleacă în weekend.

– Cred că eram deja hotărâtă s-o fac, recunosc eu. Se uitară una la cealaltă și izbucniră în râs.

– Mă bucur atât de mult că putem în sfârșit să râdem de asta, spuse Merrill amintindu-și ce probleme se născuseră între ele după prima excursie la munte.

– Da, zise Liza. Nu se amăgea că nu aveau să fie tensiuni și probleme, dar știa că indiferent ce era între ea și Mac, va evolua treptat, cinstit, și de data asta amândoi vor fi siguri de sentimentele lor. Sau cel puțin așa spera, din nou.

Merrill se ridică, și întinse mâna spre haina de blană pe care o purta la toate ținutele, de la jeans la rochii de seară. Am adus câteva prăjituri cu cremă mocca și câteva cu bomboane de ciocolată glazurate manual. Cred că sunt suficiente pentru săptămâna asta. Făcu o pauză în timp ce se auzi clopoțelul de la intrare pentru a treia oară de când începuse discuția lor. Poate, se corectă.

Merrill o porni spre ușă și apoi se întoarse pentru a face o ultimă remarcă.

– Hai să ne gândim serios să ne extindem, Liza. Pentru prima dată avem fonduri. Reclamele tale inspirate ne-au adus clienți din tot orașul. Ar trebui să deschidem un magazin în partea de nord, pe lângă Galleria. Știi ce loc circulat e acolo. Și trebuie s-o facem cât încă mai sunt locuri disponibile pentru magazine.

Pe fața Lizei apără o ușoară încruntare.

– Știu, spuse, dar mă gândesc că poate ne grăbim. Faptul că am avut un sezon bun nu înseamnă că...

– Of, spui mereu lucrul ăsta. S-a învechit argumentul, Liza. Acum chiar avem succes; este vremea noastră. Nu spun că trebuie să începem de mâine și să deschidem un întreg lanț de magazine, dar este anul nostru. Hai să nu ratăm șansa. Mac zicea...

– Merrill... o preveni Liza.

– Bine, bine, răspunse Merrill, dându-se bătută. N-am voie să vorbesc despre tine și Mac ca despre un cuplu, așa că m-am gândit să vorbesc despre Mac în calitate de consultant în afaceri. Are idei foarte bune, să știi.

– Sunt convinsă că o să le ascult pe toate în weekendul acesta, și cât timp el e pe pârție – singur – o să am tot timpul să mă gândesc la noul nostru magazin. Presupunând că va exista, o preveni pe Merrill înainte ca aceasta să se lase purtată de entuziasm.

*
* *

Liza privi pe fereastra hotelului. Pe pantele abrupte ale Sky Mountain, Carolina de Nord, strălucea un strat de zăpadă artificială gros de jumătate de metru. În depărtare, ca niște figurine colorate, schiorii coborau fără efort pârtia, lăsând urme care se întretaiau într-un joc infinit. Cuibărit în vale, împrejurul hotelului, era un sătuc de vile și magazine, toate proiectate în același stil alpin. Era o scenă de carte poștală, pe care Liza o admira, atâta timp cât nu trebuia să fie pe pârtie, printre schiori.

Ea și Mac veniseră cu avionul devreme în dimineața aceea, plecând din Atlanta când soarele abia răsărea.

– Trebuie să prindem o zi de schi plină, îi spusese Mac, și ea zâmbise auzindu-l. Ceea ce-i trebuia ei era o zi de relaxare plină.

Zborul fusese plăcut, lin, ca și la prima călătorie a Lizei cu avionul lui Mac, dar de data aceasta fusese complet relaxată, și nimic n-o împiedicase să admire pe geam dealurile roșiatice ale Georgiei rămânând în urmă, pentru ca veșnic înverzitele pante din Carolina de Nord să le ia locul. Au aterizat pe un mic teren de zbor de la poalele munților, unde-i aștepta o mașină care-i duse în câteva minute la hotel. Așa cum promisese, Mac rezervase camere separate. A Lizei era în aripa din față și avea o splendidă panoramă a Munților Blue Ridge.

Liza admira priveliștea când Mac bătu la ușă, intră și îi acapară atenția. Purta o salopetă albastru închis, care-i scotea în evidență șoldurile înguste și picioarele lungi, ca și cum ar fi fost un al doilea rând de piele. Sub canadiana portocalie purta un pulovăr bleu.

– Sunt ușor de localizat pe pârtie, spuse el râzând, și Liza știa sigur că se vor întoarce multe capete în direcția lui – dragălașe, tinere, interesate.

Mac observă imediat echipamentul Lizei.

– Nu mi-am închipuit că o să te gălesc gata echipată ca un săritor de la trambulină. Sper că asta înseamnă că o să mergem împreună pe pârtie.

– Nu, răspunse ea imediat. Înseamnă doar că Merrill nu m-a lăsat să plec fără haine potrivite. Sunt toate ale ei, și mi se par puțin cam excentrice.

Pe lângă canadiana galben deschis, avea o bluză neagră cu gulere și un pulovăr cu carouri roz cu galben.

– Am și ciorapi asortați, spuse Liza râzând și arătând spre picioare; și bocancii de piele erau roz, și se legau cu șireturi galbene.

Clătinând din cap și zâmbind, Mac spuse:

– Arăți de o mie de puncte și ai tot ce-ți trebuie ca să schiezi, în afară de clăpări și schiuri. Poți să le închiriezi de jos. De ce n-ai încerca, Liza? Sunt un profesor excelent.

Liza refuză hotărât.

– Îmi închipui cum ai fi ca profesor. Te-ai aștepta să cobor pe pârtia pentru avansați după o oră și să fac sărituri de la trambulina olimpică după o zi.

Mac râse.

– S-ar putea să ai dreptate. Așa că o să-ți găsim un instructor.

– Nici vorbă. Picioarele mele și schiurile nu au nimic în comun și nu am de gând să schimb această realitate. O să dau o raită în jurul hotelului, apoi o să-mi iau o carte și o să veghez în fața focului de la parter.

– Ratezi o ocazie deosebită, spuse Mac.

– Este numai una dintre multele pe care o să le mai ratez în cursul vieții mele, recunosc Liza. Acum mai bine ai porni-o spre pârtie, dacă vrei să-ți faci norma pe ziua de azi.

– Nu-mi place să plec de lângă tine, spuse Mac, dar chiar în timp ce vorbea, Liza îi observă privirea care urmărea schiorii.

Nu putu să nu izbucnească în râs.

– Am să fiu la adăpost, la căldură, și am să mă simt minunat, îl asigură. Caută-mă în sala de lectură, la ora cocteilului.

– Să fii cuminte, spuse el. Apoi, înainte de a se întoarce să iasă pe ușă, întinse mâna și-i mângâie părul în joacă. Dar când o trase spre el ca s-o sărute pe obraz, în ochi avea o strălucire care nu era tocmai jucăușă. Apoi plecă, fluierând încet pe holul hotelului.

Așa cum își propusese, Liza nu s-a plictisit, cel puțin în cursul dimineții. Se plimbă prin hotel și-i privi pe cei care înotau în piscina încălzită, fără să se gândească măcar să li se alăture. O clipă se gândi să se bronzeze la soarele de munte, dar apoi se răzgândi, pentru că avea să arate caraghios cu fața bronzată și restul corpului alb. N-avea de gând să-și pună costumul de baie. Chiar dacă apa era caldă, afară nu era tocmai cald, ca să facă plajă.

Liza coborî de la piscină, se duse la magazinul de suveniruri și-și cumpără o carte pe care voia de mult s-o citească. Își petrecu dimineata în fața focului și la prânz își luă cartea la ea. Se așeză la o masă, comandă prânzul și deschise cartea din nou. Pereții de sticlă ai restaurantului dădeau spre pârție, și la puțin timp după aceea închise cartea și începu să caute pe pârție pata de culoare albastră și portocalie, care era Mac. Îl văzu, urmări fascinată cum alunecă fără efort pe panta muntelui, imaginându-și aproape zâmbetul entuziasmat de pe fața lui.

Părea foarte amuzant și deși Liza își jurase că nu are nici cea mai vagă intenție de a-și închiria schiuri, se trezi plimbându-se pe afară, după prânz. Se îndreptă spre centrul de închiriat schiuri.

Nu era foarte greu, se gândi Liza, intrând neobservată în magazin. Câțiva clienți ieșeau, purtându-și schiurile și entuziasmul afară, în zăpada artificială. Vânzătoarea era tânără, avea un zâmbet cald și arăta ca o elevă de liceu. Liza o evită la început, dar în cele din urmă fata îi prinse privirea și o întrebă cu ce o poate ajuta.

– Nu, mă uit numai, spuse Liza, simțindu-se penibil. Nimeni nu intră într-un magazin de schiuri ca să se uite, decât dacă are intenția să schieze. Se hotărî să iasă înainte de a face vreun gest ridicol, ca de exemplu să închirieze schiuri și să se înscrie la un curs de inițiere.

Era prea târziu.

– Schiați? întrebă fata, degajat, nemișcându-se de pe scaunul de lângă casă.

– Nu, spuse Liza, chiar deloc.

– Păreți foarte sigură. Zâmbetul fetei era la fel de strălucitor ca și părul ei blond.

– Sunt. Cred, adăugă Liza. Cu toate acestea...

– Știu. E fascinant, nu-i așa? Dacă vă hotărâți să depășiți etapa de privit, numele meu este Judy. Anunțați-mă și vă pot găsi echipamentul potrivit în câteva minute, și vă învăț să schiați în câteva ore.

– Ești instructor de schi? Lucrurile păreau să se lege, se gândi Liza. Atunci nu toți instructorii sunt tipul de nordici uriași, cu accent ciudat...

– Și foarte autoritari și pisălogi? Desigur, avem câțiva instructori care se potrivesc descrierii și la Sky Mountain.

– O, nu, în nici un caz, spuse Liza. Nu mi-ar plăcea genul acesta de instructor. Mai curând așa... Se întrerupse, uimită de interesul din ce în ce mai mare pentru schi. Dar ce tot spun? se întreabă cu voce tare. N-am de gând să iau lecții.

Doi clienți care intrau în magazin le-au întrerupt.

– A, grozav. Iată familia Johnson, spuse Judy. Într-un minut vă dau echipamentul. Mai este suficient timp până la lecția de la ora trei. O privi pe Liza cu un zâmbet contagios și știu atunci că era pierdută. Nu putea să reziste tentației unei ore de schi la care participa și familia Johnson – o doamnă în vârstă și un băiețel care era, evident, nepotul ei. Dacă o bunicuță și un copil pot învăța să schieze, atunci poate și Liza Bradley.

*

* *

Era o după-amiază nu prea grozavă, se gândi Liza fără tragere de inimă. Când își puse clăparii și își prinse legăturile de la schiuri se simți ca o statuie fixată în ciment pentru eternitate. Dar puțin după aceea, încet, reuși să învețe că poate merge de fapt, punând un schi în fața celuilalt, prin alunecare, cu toată talpa schiului pe zăpadă, și aplecându-se puțin în față. Un alt lucru pe care-l observă fu acela că toți colegii ei de clasă, toți cei opt – cu vârste între șase și șaiszeci de ani – se simțeau la fel de depășiți de situație, prinși de schiuri cum erau și ținându-se de bețișoarele subțiri de aluminiu, care nu aveau cum să-i poată ține.

– Nici nu au rolul acesta, îi spuse Judy Lizei râzând. Bețele se folosesc atunci când vrei să faci o întoarcere și ca să-ți ții echilibrul.

Dar în prima jumătate de oră, Liza fu convinsă că ceva – sau cineva – trebuia să o susțină, ca să nu cadă în zăpadă. Totuși, reușise să învețe toate figurile de bază: de la schimbarea poziției schiului, la cădere, de la mersul în lateral la plug. După aceea a mers pe prima sa colină.

– Eram pregătită să spun că e ca un zbor, îi zise lui Judy în timp ce-și termina întoarcerea, dar nu a fost deloc așa.

Judy râse.

– Nu, zborul e pentru mâine, când mergem sus, pe pârtie.

– A, nu, jură Liza din nou, ignorând sclipirea din ochii lui Judy, care părea să spună că mai auzise asta și în alte dăți.

Restul după-amiezii a fost o lungă procesiune a opt schiori împiedicați care încercau să ajungă la clipa magică în care schiurile lor aveau să fie paralele. Fiecare, în stilul propriu, reușea să ajungă la baza delușorului de fiecare dată, unii în plug, alții alunecând într-o parte, dar fără să cadă vreunul măcar o dată.

– Bravo! exclamă Judy, când cei opt novici, care deveniseră între timp un grup foarte devotat, se îmbrățișau unii pe alții și se felicitau.

Când începu să apună soarele, plecară către hotel câte doi, sau câte trei, lăsând în urmă numai pe Liza, care încercase dealul de încă vreo douăsprezece ori, reușind de fiecare dată mai bine.

În cele din urmă, Judy o strigă:

– E târziu, hai să mergem, Liza.

– Mă distrez prea bine. A ajuns să mă pasioneze, Judy, ceea ce n-aș fi crezut niciodată că se poate întâmpla.

– Majoritatea dintre noi pot face orice încercă; este unul dintre lucrurile pe care le-am învățat ca instructor de schi. Unii schiază bine de la început. Îmi dau seama imediat. Tu intri în această categorie.

– Adevărat? Liza se îndreptă către gardul unde își lăsaseră ceilalți schiurile, și își desfăcu legăturile.

– Mâine, până la sfârșitul lecției, ai să te descurci pe pârtia pentru începători și o să fii pregătită să treci mai departe.

– Adevărat? repetă Liza.

– Ești în mod vizibil cea mai bună elevă a mea.

– Aș fi zis că băiețelul se învârtea ca un titirez în jurul meu. Judy râse.

– Copiii învață foarte repede, așa că nu te lăsa intimidată. Sunt și mai aproape de pământ și cad de mai jos, și cred că aceasta este explicația curajului lor. Dar tu îți coordonezi mișcările foarte bine. Așteaptă până mâine.

– Nu știu dacă o să pot să mai aștept, recunosc Liza.

*

* *

Hotărâtă să nu-i spună lui Mac ce se întâmplase în cursul acelei zile incredibile, Liza făcu un duș, se schimbă cu unul dintre costumele lui Merrill de purtat după schi și se grăbi la club ca să se întâlnească cu el, la ora șase. Totul a decurs bine la cină. Reuși să răspundă la salutul a doi dintre colegii de schi, explicându-i lui Mac că se cunoscuseră la masa de prânz. Când Judy se opri la masa lor împreună cu prietenul ei, Liza avu un moment de panică, pe care tânăra l-a sesizat imediat. După ce au făcut prezentările, Judy a făcut câteva remarci referitoare la cărțile pe care s-au uitat în cursul după-amiezii și apoi, făcându-i cu ochiul Lizei, îl împinse pe prietenul ei de-acolo, înainte ca acesta să apuce să-și exprime mirarea.

Abia după ce au terminat masa și Liza a încercat să se ridice, era să se dea de gol. Mușchii pe care nu-i supusese la efort ani de zile o dureau atâta de tare, încât aproape căzu înapoi pe scaun.

– Liza, ce-i cu tine? întrebă Mac îngrijorat.

– Nu-i nimic, îl asigură ea. Am avut un cârcel. Mi se mai întâmplă câteodată. Se ridică din nou, cu grijă. Trebuie să ai puțină răbdare. Probabil că o să merg puțin strâmb până când mi se relaxează mușchiul, spuse ea, încercând să-și ascundă o grimasă de durere.

– Lipsa de exercițiu, se pronunță Mac. Dacă ai veni pe parte, ți-ai intra în formă imediat.

Liza reuși să se abțină de la un răspuns – sau de a izbucni în râs – și șchiopătă spre camera ei, gândindu-se la baia fierbinte în care avea să se cufunde înainte de culcare.

*
* *

Liza execută în grabă toate manevrele cerute, în următoarea după-amiază, reușind să le facă din nou corect, repede, pas după pas, astfel încât să poată merge pe pârtia începătorilor. În cele din urmă, patru dintre elevi, printre care și Liza și puștiul de șase ani, au fost gata să încerce pârtia.

– Se numește „iepuraș“ pentru că este un deal mic cu pantă blândă, le spuse Judy. O urmară pe panta din partea opusă hotelului, în timp ce ceilalți elevi rămaseră cu un alt instructor, ca să mai exerseze. Pentru că dealul este atât de mic, nu există decât un teleschi. Apucați cablul și lăsați-l să vă alunece printre degete până simțiți că începe să vă tragă, le recomandă Judy. Țineți genunchii flexați și dați drumul cablului când ați ajuns sus. Eu am să stau aici să văd cum coborâți și să vă dau note. După aceea, puteți încerca singuri de câteva ori.

După câteva coborâri ale pantei omoale, Liza era pregătită pentru încercări mai interesante.

– Sunt hotărâtă să las „iepurașul“ și să trec la ceva mai serios, îi spuse lui Judy.

– Da, cred că ești pregătită pentru a trece la Primrose Path, fu de acord Judy, și îi recomandă o pârtie intermediară. Știi unde e. Urcă-te într-unul dintre telescaunele galbene și ai grijă să ții schiurile cu vârfurile în sus, ca să nu se înfigă în zăpadă. O să mai fie și alți schiori, care vin de pe alte pârtii, așa că fii atentă. Mergi numai pe partea ta.

– Așa am să fac, promise Liza, plecând entuziastă spre telescaun.

Era deja așezată, înainte să fi avut timp să se mai gândească, iar acum era prea târziu. Urcă tot mai sus, spre creasta unui deal care abia se zărea în depărtare. Chiar și telescaunul îi dădea emoții, nu se compara cu teleschiul, unde nu trebuia decât să apuce cablul, iar schiurile rămâneau pe zăpadă. Acum era singură, la cinci metri de pământ, cu schiurile atârându-i în gol, așezată într-un scaun nesigur; nu-i plăcea deloc ce se întâmplă.

I-a plăcut și mai puțin când a ajuns sus și a trebuit să ridice bara de siguranță, să sară din scaun și să schieze ca să se dea la o parte. A reușit manevra fără să se fi întâmplat vreo nenorocire, dar când s-a întors, ceea ce a văzut de acolo, de sus, n-a încântat-o deloc. Până la poalele dealului era un drum foarte lung. Ar fi trebuit să rămână pe scaun și să se întoarcă de unde venise. Mai auzise și de alții care procedaseră în felul acesta. Cuprinși de panică în ultimul moment, și neputând să coboare, s-au întors, evident jenați să fie văzuți într-un șir de scaune goale.

Oricum, ea nu avea cum să simtă această jenă, pentru că nici într-o mie de ani n-ar fi fost în stare să se urce din nou în telescaun. Va trebui să facă într-un fel și să coboare. Judy îi recomandase să coboare pe partea stângă, pe lângă copacii de pe marginea pârtiei. Putea să se descurce chiar mai bine. Putea să se ducă până la șirul de copaci și apoi să coboare fără schiuri.

Judy îi recomandase de asemenea să-și pună ochelarii de schi, de care nu avusese nevoie pe cealaltă pârtie. Imediat ce-și puse ochelarii, Liza simți că trăiește o aventură, un sentiment cu totul deplasat, gândi ea, Liza Bradley nu era o aventurieră, nu fusese niciodată și nu avea de gând să devină acum.

Telescaunul trecu pe lângă ea, și alți schiori, care terminaseră prima serie de lecții, coborâră și porniră în jos pe pantă, în timp ce Liza îi urmărea. Nu era o curajoasă, și de aceea se întreba ce căuta ea acolo. Nu voia să dovedească nimic, nici ei însăși nici altcuiva, și deși dorea într-adevăr să-i facă o surpriză lui Mac, nu făcea acest lucru pentru el. Apoi, cum stătea acolo în vârful dealului, un alt schior coborî din telescaun, și o porni pe pârtie în jos. Deodată, fără să se mai fi gândit o clipă, Liza îl urmă.

Îi dispăruse complet din minte imaginea cu oase rupte și schiuri încâlcite între ele care o obsedase tot drumul până în vârful dealului. Îi plăcuseră orele de schi, exercițiile de pe colina „iepurașului“, iar acum era gata pentru zbor.

Chiar dacă nu era exact cum își închipuisese, era incitant, iar ea schia, chiar schia, coborând panta și rămânând dreaptă, fără să cadă. Nu era nemaipomenită, evident nu era perfectă, dar, ce era cel mai important, schia.

Apoi, deodată, i se păru că zboară. Era o senzație nemaipomenită, dar dură numai câteva secunde, până când Liza își dădu seama ce mult mai era până jos, și ce viteză avea să prindă. Temându-se că pierde magia care o făcea să stea în picioare, reuși să se oprească, și apoi să pornească din nou.

Când se îndrepta deja către ultima curbă, panicii îi luă locul bucuria și entuziasmul. Soarele apunea pe creasta muntelui, aruncând pete de culoare roșie, mov și roz pe zăpadă. Toată lumea se îndrepta spre casă. Aerul vibra de energie, o adiere de vânt și zăpada spulberată îi însoțea.

Când ajunse pe teren drept, nedorind încă să se oprească din zbor, Liza își făcu vânt ajutându-se de bețe, ca să ajungă până la capătul pantei și să mai păstreze o secundă acea emoție. Apoi zări în față sclipirea portocalie și încercă să ocolească. Era prea târziu. Înainte să se poată opri, intrase direct în Mac.

CAPITOLUL VII

– Ești nemaipomenită, spuse Mac. El și Liza stăteau la o masă în holul hotelului. Un foc vioi ardea în căminul uriaș, lumina lui dansa în jurul camerei, iar căldura era o compensație a scenei de afară – pârtiile, acum goale și singuratică după apus.

Liza și Mac terminaseră masa și își beau cafeaua lângă foc, privind pe geam noaptea rece. Liza simțea o pace și o seninătate copleșitoare după ziua activă pe pârtie, după care Mac nu-și putea reveni. Clătină din cap.

– Chiar ești nemaipomenită.

Liza surădea încântată și încă amuzată că dăduse peste el.

– Mă bucur că stăteai pe loc, recunosc eu ea. Dacă ne-am fi ciocnit fiind amândoi în viteză, s-ar fi putut întâmpla un dezastru.

Mac râse.

– N-aș zice că mergeai chiar cu viteză. Erai la baza pârtiei, pe teren drept.

– Dar mi-am luat avânt, spuse Liza mândră, ca să mai prind viteză pe ultima sută.

– Și aproape m-ai dărâmat. După o lungă pauză, adăugă: Să faci asta de câte ori ne întâlnim, ca să nu mai fiu surprins.

Liza ignoră în mod deliberat comentariul și menținu conversația în domeniul schiului.

– Nici nu-mi trecuse prin cap să iau lecții de schi. Pur și simplu mă plictiseam și am intrat în magazinul de articole de schi...

– Și mie nu mi-ai spus nimic, timp de două zile.

Liza se înroși.

– După ce m-am hotărât să fac asta, m-am gândit că ar fi amuzant să-ți fac o surpriză.

– Chiar am fost surprins. După numai două lecții, coborai deja de pe Sky Mountain.

– Nu sunt încă un adevărat schior, dar mi-a plăcut, Mac. Aceasta a fost adevărata surpriză.

Mac o privi pe Liza. Fața îi era luminată de focul vesel, ochii de un gri magic străluceau când povestea despre ziua la schi. Nu se așteptase să se trezească pe schiuri și nu putea să-și revină din surprinderea de a fi constatat că era minunat. Cât despre Mac, se așteptase la ceva exact de genul acela din partea Lizei. Era o femeie căreia îi plăcea să riște; aflase lucrul acesta despre ea la prima lor întâlnire.

De fiecare dată când fuseseră împreună de atunci, observase această trăsătură, acel gust pentru lucruri incitante și îndrăznețe, pe care le îngropase adânc în ființa ei, și, în sfârșit, după mulți ani, acesta începuse să iasă la iveală. Era o etapă interesantă în viața Lizei; o perioadă favorabilă; era fericit că-i era alături ca să-i împărtășească bucuria. Aproape întinse mâna către ea, dar își dădu seama că ar fi fost un gest mai intim decât îi promisese, și se reținu.

– Chiar îmi place, spunea Liza, cu gândul încă la pârtia de schi. Pentru o clipă, pe la jumătatea pârtiei, chiar am simțit că zbor. Auzisem vorbindu-se despre senzația asta, dar nu m-am așteptat s-o trăiesc. De fapt, recunosc ea, nu credeam că există cu adevărat.

De data asta Mac se aplecă și-i luă mâna cu un gest care părea să aprobe entuziasmul ei, alăturându-i-se.

– Știam că ai curaj. Am știut asta de când ai decolat alături de mine către cerul albastru sau mai bine-zis negru.

– Poate am puțin curaj, recunosc ea, dar am și precauție, poate mai multă decât îmi trebuie. Senzația de zbor m-a și speriat. Am privit în josul pantei, am văzut cât de departe urma să ajung, și m-am oprit la marginea pădurii. M-am oprit să-mi trag sufletul și să prin curaj.

– Precauția nu e întotdeauna un lucru rău, observă Mac. Probabil ar trebui să fiu și eu mai prudent, dar mă tem că nu-mi stă în fire. Pentru mine aventura face viața mai interesantă – chiar și în afaceri.

– Ești prevăzător când faci investiții, nu? Când investești bani într-un proiect, îmi închipui că verifici toate detaliile.

– Bineînțeles, spuse Mac, în măsura în care pot face acest lucru. Nu las nimic la voia întâmplării din ceea ce pot verifica. Totuși, uneori există și un element necunoscut, ceva care nu va ieși la lumină decât după ce ai luat decizia de a te avânta. În momentele acelea mă bazez pe instinct și pe calitățile mele de jucător, adăugă zâmbind amuzat. Până acum, nu m-au trădat.

Mac nu știa cum va putea s-o lase să se întoarcă și să plece de lângă el, în camera ei. Totuși, promisese. Blestema promisiunea aceea și pe sine, pentru că o făcuse. Dar o făcuse, iar acum era obligat să nu încalce limitele pe care el însuși le impusese, deși nu-și dorea nimic mai mult decât s-o ia în brațe.

Ridică mâna încet și cu degetele îi mângâie o șuviță din părul strălucitor ca o flăcără, luminând parcă semiîntunericul de pe culoar.

– Încă te doresc, Liza. Foarte mult.

Ea îl privi, fără să coboare ochii ci privindu-l lung. Mac îi observă accelerarea respirației, ridicarea și coborârea rapidă a sânilor, o venă care palpita la baza gâtului. Dorea s-o sărute acolo unde se aflau, să-i atingă cu buzele gâtul neted. Ochii lui îi cereau să-i dea voie să încalce promisiunea făcută.

Mâna Lizei îi atinse fața cu degetele moi ca fulgii de zăpadă. Simpla atingere a degetelor ei pe obraz îl făcea pe Mac să tremure ca o frunză. Nu era sigur că poate rezista, dar cuvintele ei erau mai puțin mângâietoare decât degetele.

– Nu e bine, Mac. Nu încă. Îmi pare rău...

– Nu, spuse el, prinzându-i mâna și ținându-i-o, dacă nu din alt motiv, măcar ca să nu-i mai atingă fața și să-i permită să-și revină. E bine, Liza. Să nu-ți pară rău. Ți-am spus că o să aștept. Îi mai ținea încă mâna și nu se putu abține să n-o ducă la buze și să-i sărute fiecare deget înainte de a-i da drumul. Am să aștept, spuse, asigurând-o astfel pe Liza dar și pe sine, dar am să te dorec în continuare. Lucrul acesta nu s-a schimbat, Liza, e la fel ca la început. Lasă-mă mă bucur de momentul acesta, de acest sărut.

Se apropie de ea, încet, blând. Liza închise ochii și așteptă ca buzele lui să-i atingă gura. De la prima atingere, îi răspunse

și sărutul fu lung și cald, iar brațele lui Mac erau calde și puternice. Liza se simțea de parcă s-ar fi contopit cu el în timp ce o ținea în brațe și o săruta, ca și cum n-ar fi existat ziua următoare.

În cele din urmă, la fel de blând cum începuse, sărutul se încheie, și buzele lor nu mai erau lipite. Erau încă aproape unul de celălalt, atât de apropiați încât Liza nu putu face altceva decât să-i șoptească numele:

– O, Mac. Asta a fost tot. Orice alte cuvinte ar fi exprimat cedarea și ea făcuse o promisiune. Această excursie trebuia să fie o continuare a timpului petrecut împreună, o ocazie de a se cunoaște mai bine, așa cum începuseră în timpul prânzurilor. Indiferent ce avea să se întâmple între ei, trebuia să fie treptat, serios și sigur. Nu avea de gând să se lase purtată de emoții, de sentimentele pentru el, astfel încât să-și încalce promisiunea. Timpul petrecut la munte cu el acum va fi foarte diferit față de data trecută.

Din una dintre camere se auzi sunet de râsete, voci vorbind tare, amuzate. Lăsară sunetele să se strecoare între ei. Mac se îndepărtă, fără tragere de inimă, pentru că știa că lucrurile trebuiau să se termine acolo, în fața ușii ei, dar nu pentru totdeauna, numai pentru moment. Promisese lucrul acesta.

– Nu renunț, spuse el, niciodată, și când ai să fii pregătită, o să fiu alături, așteptându-te.

Singură în camera ei, Liza privi afară dealurile acoperite de zăpadă, luminate de lună. Erau la fel de reci ca locul gol din inima ei.

*

* *

Soarele care strălucise atât de puternic deasupra lor în Carolina de Nord, dispăruse complet când Mac și Liza s-au întâlnit într-o după-amiază în Atlanta, o săptămână mai târziu. Cerul gri, ca de plumb, părea că nu ascunde nici un soare; de fapt părea că o să înceapă ploaia în orice moment. Vremea revenise la normal în Atlanta și era din nou februarie, adevărata lună februarie, rece și umedă.

Mac mergea alături de Liza prin magazinul cu pereți de sticlă, în timp ce tânăra care era cu ei, director comercial, le vorbea.

– Aripa nouă a magazinului se deschide în șase luni și aproape toate unitățile noastre sunt închiriate. Nu-i nevoie să vă spun că aceasta este una dintre pozițiile cele mai căutate din Atlanta. Îi aruncă lui Mac un zâmbet incandescent.

– Nu, nu-i nevoie să-mi spuneți lucrul acesta, fu de acord Mac și-i zâmbi la fel de fermecător, cu atât mai mult cu cât hotărârea o ia doamna și nu eu. Eu am venit numai să mă plimb.

Privirea tinerei arăta o oarecare dezamăgire, de parcă s-ar fi așteptat ca toate deciziile să fie luate de bărbați. Oarecum fără tragere de inimă își încercă zâmbetul fermecător pe Liza.

– La un an de la deschidere, vă garantez că zona noastră comercială va fi în topul centrelor comerciale din oraș.

Făcu o pauză, așteptă ca afirmația ei să-și facă efectul și, când nu primi nici un răspuns, continuă:

– Lenox Place nu va putea să ne facă nici un fel de concurență. Ați văzut componența demografică a zonei? Și fără să mai aștepte un răspuns, îi asigură: Venitul net este cu mult peste medie, majoritatea sunt tineri profesioniști. Se așteaptă ca rata de dezvoltare să-și dubleze ritmul, se vor construi vile, case cu curți etc.

În timp ce tirada continua, Liza aproba dând din cap din când în când. Studiase toate informațiile acelea. Avea deja datele în minte, notele se aflau în agendă, dar încă nu era hotărâtă. Învârtise cifrele pe toate părțile zilei întregi, încercând să se hotărască dacă era momentul potrivit pentru așa ceva. Chiar după ce pusese pe hârtie costurile mutării, mobilării și dotării, cele de personal, trebuia să ia în considerare și alte cheltuieli. Totul era mai scump decât fusese actualul magazin. Vor trebui să cheltuiască o mulțime de bani pentru reclamă la început, iar Liza nu era convinsă dacă se putea baza pe vânzări atât de mari cum promisese toată lumea. Nu-și exprimase îndoielile prin cuvinte. Făcuse deja lucrul acesta și nu obținuse drept răspuns decât rapoarte strălucitoare, majoritatea, își închipuia, mult exagerate.

Tânăra de acum nici nu avea nevoie să audă obiecții ca să se ambaleze din ce în ce mai tare.

– Trebuie să vă mișcați repede, domnișoară Bradley. Am arătat acest loc proprietarilor unui magazin de prăjituri ieri și păreau foarte interesați. Așa cum spuneau, e un loc perfect de amplasare a unui magazin care vinde dulciuri de orice fel. Nu există nimic asemănător la nivelul principal al complexului. Printre celelalte avantaje se numără parcare din apropiere și drumurile foarte bune.

Liza trebuia să recunoască faptul că tot ce auzise era logic. Tânăra insista în continuare.

– Nu puteți da greș semnând un contract cu noi, și cu cât mai repede cu atât mai bine. Dacă vă răzgândiți, faceți o greșală pe care o veți regreta.

Mac se îndepărtase ca să examineze construcția unei noi secțiuni care era pe jumătate terminată, cu traversele de oțel montate, cimentul turnat, unii dintre pereții exteriori ridicați deja. Asculta cu o ureche insistențele agentei de vânzări și știa că oricât de inteligentă și de drăguță era, nu va reuși s-o convingă pe Liza. O abordase cu totul greșit. Mac învățase că Liza nu lua niciodată hotărâri în pripă. Nu-i plăcea să fie presată. În excursie, la munte, s-a dus să ia lecții de schi atunci când a fost pregătită, nu atunci când i-a spus el. Așa stăteau lucrurile cu Liza, și observa acest lucru în fiecare zi petrecută împreună.

Se opri să privească structura de oțel, întunecată și solitară pe fundalul acelei zile gri de februarie, și încerca să nu se mai gândească la singura ocazie în care Liza nu se gândise prea mult, nu analizase cu atenție decizia pe care urma s-o ia, la noaptea aceea nebunească pe care o împărtășise cu el. Era o amintire atât de adânc imprimată în mintea lui, încât știa că numai o altă noapte asemănătoare putea să i-o scoată din gând.

La numai câțiva pași de el, Liza încheia întâlnirea.

– Indiferent ce decizie voi lua, spuse ea ferm, nu o voi lua astăzi. Va trebui să analizez situația și s-o discut cu partenera mea de afaceri. Am cartea dumneavoastră de vizită, adăugă repede, nedându-i timp să înceapă o altă tiradă. Și am să vă informez asupra deciziei pe care am luat-o. Mulțumesc.

Asta a fost. Întâlnirea se sfârșise, și lui Mac îi venea să zâmbească dându-și seama că în sfârșit agenta de vânzări

înțelesese cu ce se confruntase, un client potențial de sex feminin cu tot atâta putere de decizie ca orice bărbat pe care-l întâlnise în activitatea ei.

În drum spre mașină, Mac spuse:

– Pot să repet că ești nemaipomenită, Liza Bradley? Te-ai hotărât deja, dar ea nu va afla lucrul acesta decât mâine. În ceea ce mă privește, voi ști când ai să te hotărăști să-mi spui.

Liza râse.

– Vrei să afli acum?

– Lasă-mă să ghicesc. Până acum, este locul cel mai bun.

– Da, spuse Liza dând din cap. Își petrecuseră toată ziua mergând dintr-un loc în altul, privind spațiile de închiriat, și nici unul nu se compara cu acest centru comercial.

– Așa că dacă te hotărăști să te extinzi și să mai deschizi un magazin, acesta va fi locul ideal.

Liza dădu din cap.

– Nu-i nevoie să înșir acum toate criteriile în favoarea extinderii; tu le cunoști. Dar nu ai de gând să faci lucrul acesta încă, nu-i așa?

Liza începu să râdă și se urcă în mașină.

– Nu, într-adevăr. Simt că nu este momentul potrivit. Merrill o să facă o criză de nervi, pentru că e sigură că acum trebuie să ne extindem. Aruncă o privire spre fața concentrată a lui Mac în timp ce pornea motorul și intra în traficul de după-amiază din Atlanta. Tu l-ai fi luat, nu-i așa?

Mac fu de acord.

– Probabil aș fi negociat o perioadă mai lungă de închiriere și aș fi încercat să obțin un preț mai mic.

– Chiria e prea mare.

– Sunt sigur că se putea negocia, spuse el.

– Știu, dar chiar și așa, cifrele pe care le am nu mă fac să mă simt chiar în largul meu. Ar dura prea mult până să ieșim la lumină.

– Astfel încât magazinul numărul 1 să poată susține celălalt magazin sau pe celelalte, adăugă el cu un zâmbet malițios; primul an, sau primii doi ani. Va trebui să-ți asumi acest risc până la urmă, dacă vrei să ai succes.

– Dar avem succes deja!

– La scară mică, dar trebuie să transformați Seducție totală într-un concern uriaș, cel mai mare și mai bun din Atlanta sau din Sud.

Liza râse.

– Nu cred că am nevoie de genul acesta de succes. Totuși, știu că este inevitabilă o oarecare extindere, dar nu cred că e bine să facem lucrul acesta acum.

Mac oftă.

– Îmi dau seama că e vorba despre un munte pe care nu ai de gând să cobori încă. Cu toate acestea, m-am gândit la câteva modalități la scară mică, prin intermediul cărora poți începe extinderea și te poți îndrepta către ceea ce ai recunoscut deja că este inevitabil.

Liza se întoarse spre el, interesată de ceea ce spunea.

Mac o luă prin Cobb Parkway, spre Atlanta.

– În primul rând, livrarea la domiciliu. Ți-am mai vorbit despre lucrul acesta. Cumpărați o camionetă și angajați un șofer. Este o cheltuială relativ mică, și se va amortiza în câteva luni, presupunând că există destule persoane ale căror comenzi să fie la fel ca cea de la Omni, de acum câteva săptămâni. Îi aruncă Lizei o privire cu o strălucire amuzată în ochi.

– Știu. Am hotărât că aceasta va fi următoarea investiție. Nu pot să depind la nesfârșit de Ed și de bicicleta lui, spuse Liza râzând.

– Mai am o idee.

– Despre ce este vorba? Întrebă Liza cu interes.

– Scoateți un catalog. Sunt sigur că te-ai gândit și la asta.

– Da, recunosc Liza. De fapt, am făcut deja niște schițe și am discutat cu câteva tipografii.

Mac nu era surprins.

– Este o certitudine.

– Iar serviciul de livrări la domiciliu este o probabilitate.

Liza aprobă cu o înclinare a capului.

– Cât despre celălalt magazin... Începu Mac.

– Nu este încă momentul, încheie Liza fraza în locul lui.

– O poți convinge și pe Merrill?

Liza se uită la ceas.

– O să aflăm cât de curând. Ne așteaptă la ei, ca să gustăm faimosul chili făcut de Chuck.

– Și ai nevoie de susținere morală din partea mea?

Liza dădu din cap.

– În ceea ce o privește pe Merrill, am nevoie de tot ajutorul din lume.

*

* *

– Faci cel mai bun chili din Atlanta, îi spuse Liza lui Chuck, două ore mai târziu, străduindu-se să lase lingura din mână.

– Nu și din toată lumea? Chuck păru dezamăgit, și își adânci lingura în cea de-a treia porție, își linse buzele și adăugă: Mai sunt cei care fac o comparație, în favoarea mea, cu originalul.

Mac ridică o sprânceană.

– Cu originalul?

– Da, spuse Chuck. Prima dată l-a gustat cineva într-un orașel din sudul Spaniei, era rețeta unui bătrânel a cărui soție se supăraseră pe el într-o seară, și nu a mai vrut să pregătească cina. Așa că el s-a apucat să arunce tot ce a găsit într-o oală mare de pe plită și a pus-o la foc în timp ce el a adormit cu un pahar de vin în față. Când s-a trezit, câteva ore mai târziu, avea chili – carne de vacă rămasă de cu o seară înainte, fasole de la micul dejun, câteva roșii, obișnuitul pumn de chili, câteva condimente din câmară și puțină făină care rămăsese pe masă de când făcuse soția lui tortilla. A ieșit atât de bun, încât și-a înjghebat un stand și vindea chili turiștilor, dintre care, unul a venit la Atlanta, a gustat rețeta mea, și, așa cum v-am spus, a zis că ce pregătisem eu avea un gust mai bun decât originalul.

Mac râse.

– Sigur, chili s-a gătit prima dată acum câteva sute de ani, așa că turistul acela era cam prea bătrân ca să mai simtă cu adevărat gustul.

– Totuși, există și un sâmbure de adevăr, spuse Merrill. Chili pregătit de Chuck conține toate condimentele pe care le am în câmară. Ar trebui să servim alături și niște extinctoare. Totuși, ce-ai zice de ceva dulce, care să ne răcorească?

Propunerea a fost întâmpinată cu urale. Indiferent cât de mult mâncaseră, se găsea întotdeauna loc pentru unul dintre deserturile de ciocolată ale lui Merrill.

– Atunci să-i dăm drumul, spuse Merrill, ducându-se să-l ia pe Andy care adormise în fața televizorului, și să-l pună în pat, în timp ce Chuck strângea masa iar Liza servea desertul. În cele din urmă, la cafea, Merrill era pregătită să pună întrebarea care o frământa de când Liza și Mac sunaseră la ușă. Acum povestești totul, spuneți, insistă ea.

Liza ezită și apoi descrie locurile pe care le văzuseră, încheind cu ultimul și recunoscând:

– Poziția este excelentă.

– Dar? spuse Merrill. Există întotdeauna un dar.

– Dar nu cred că e momentul potrivit ca să ne apucăm de o reorganizare masivă. Nu numai că va trebui să mărim capitalul inițial, dar cheltuielile generale vor fi imense. Încu să enumere fiecare element: Impozite, chiria, echipamentul, întreținere, toate cu mult mai mari decât cele pe care le plătim acum. Va trebui să conduc magazinul până când se pune pe picioare, ceea ce ar însemna să angajăm și să pregătim un director cu normă întreagă pentru vechiul magazin. Nici unul dintre angajați nu e în situația de a fi promovat pe postul acesta. Sherrie nu poate lucra cu normă întreagă. Organizarea presupune o bătaie de cap incredibilă, și, drept să-ți spun, nu sunt sigură că avem destul succes pentru a ne extinde deja.

Merrill, aproape îmbufnată, se întoarce către cei doi bărbați.

– Voi ce părere aveți?

Mac clătină din cap.

– Eu mă retrag. I-am spus Lizei părerea mea; nu e nimic nou în ceea ce i-am spus. Ea are toate datele, Merrill.

– Chuck? întrebă Merrill, întorcându-se către soțul ei.

Chuck luă ultima bucată de prăjitură și se ridică de la masă.

– Dacă ar fi fost vorba numai de a angaja niște oameni în plus ca să te ajute la laborator, Merrill, aș fi spus că ideea este minunată, dar o operație nouă, atât de complexă, presupune mai mult decât atât, așa cum bine știi.

– Nu-mi vine să cred, spuse Merrill. Nici propriul meu soț nu mă susține!

– Nu-i adevărat! se apără Chuck. Am fost alături de tine de la început, în această afacere cu ciocolata, și asta nu pentru că-mi plăcea când aduceai acasă experimentele care nu prea reușiseră. Este o întreprindere în dezvoltare, o afacere care produce bani, și sunt mândru de tine, Subțirico. Dar un magazin nou înseamnă o problemă serioasă și tu deja lipsești de acasă prea mult timp.

Figura lui Merrill luă o expresie teatrală.

– Un bărbat misogin, spuse, arătând către soțul ei. Mă bucur grozav că fiul nostru nu este aici de față ca să asiste la această discuție.

– Nu vorbesc ca un misogin, Subțirico, și tu știi foarte bine asta. Vorbesc ca un soț iubitor. Nu-mi doresc s-o văd pe soția mea numai în bucătărie, făcând treburile gospodărești. Sunt cu totul de acord ca femeile să lupte pentru dreptul de a împărți cu soțul toate activitățile domestice. Dar vreau ca Subțirica să fie aici, la mine pe genunchi, acolo unde îi este locul. În ultima vreme n-am mai fost răsfățat, așa cum simt nevoia, ca un tip afectuos ce sunt.

Merrill nu putu să nu râdă.

– Cred că obiecțiile mele au fost respinse.

– Ei, adăugă Mac, până la urmă, decizia finală depinde de tine și de Liza, și în momentul acesta sunteți la egalitate. Nu crezi că o poți învinge? Era curios.

– Eu iau deciziile în laborator, iar Liza le ia în birou, asta este situația, spuse Merrill, îmbufnându-se din nou.

– Nu spun niciodată beza, dacă ea spune spumă de ciocolată, completează Liza.

– Până la urmă am să te pisez până cedezi, îi promise Merrill. Amintește-ți că a durat aproape un an ca să te conving să intri în afacerea Seducție totală.

– Asta așa e, recunosc Liza, și cine știe când va veni dimineața în care mă voi trezi gândindu-mă: E momentul să deschidem un nou magazin. Dar cifrele sunt cele care vor hotărî și lucrul acesta nu s-a întâmplat încă. Totuși, sunt pregătită pentru serviciul de livrări la domiciliu.

– Bravo! spuse Merrill.

– Și mai este o idee pe care aș vrea s-o avem în vedere – un catalog.

Merrill sări în picioare.

– Aș putea lucra la pregătirea lui, în timpul liber, dacă tot nu mai am grija conducerii unui nou magazin. Am putea scoate mai întâi un catalog special, în care să punem doar o selecție de mostre, poate pentru Ziua Femeii. Dacă are succes, am putea tipări câte un catalog pentru fiecare sezon, ca să ne încadrăm în sume pe care ni le putem permite, avansând cu grijă.

Figura interesată a lui Merrill începuse să se lumineze.

– Aș putea introduce toate realizările mele originale, iar tu ai putea să le descrii...

– În termenii fabuloși pe care îi merită, încheie Chuck fraza. Pare o idee extrem de bună.

– Este un compromis bun – pentru moment, spuse Merrill. Și dacă tot nu ne mutăm într-un magazin nou prea curând, cred că familia Morgan poate pleca vara asta la Hilton Head, poate în iunie.

– Iunie e un moment bun, fu Liza de acord, dat fiind faptul că Ziua Taților nu e chiar un eveniment colosal.

– Paștele, interveni Mac, care este peste șase săptămâni și cinci zile.

Chuck își privi prietenul cu mirare.

– Tu știi datele astea pe dinafară?

– Le știu, pentru că exact cu șase săptămâni înainte de Paște este Carnavalul. Carnavalul începe peste cinci zile, și mi-am propus să fiu acolo.

– New Orleans? întrebă Chuck, interesat dintr-o dată.

– Nu, răspunse Mac râzând amuzat. Rio.

– Rio! exclamă toți trei deodată.

– Copacabana, oftă Merrill.

– Bikini și minibikini, adăugă Chuck zâmbind.

– Samba, nopți tropicale, Ipanema, spuse Merrill.

– Ca să nu mai vorbim de tanga, spuse Chuck, închizând ochii și lăsându-se pe spate în scaun.

– Vrei să spui tango? îl corectă Liza.

Merrill râse.

– Nu, chiar la tanga se referă.

– Ce este asta? Întrebă Liza, în timp ce Mac stătea deoparte, încercând să nu rădă.

– Cel mai mic bikini din lume – două puncte și o linie, din câte știu eu. Înțeleg de ce te duci la Rio, bătrâne.

– Lăsând la o parte frumusețile orașului, chiar am treburi acolo, își asigură Mac prietenul.

– În timpul Carnavalului? Da, precis, glumi Chuck.

– Ții minte când în preajma Anului Nou m-am întâlnit cu niște patroni din America de Sud? Ei bine, este vorba despre aceeași afacere.

– Despre ce fel de afacere este vorba? Întrebă Merrill, obișnuită cu activitățile lui Mac în domeniul imobiliar și al amenajărilor.

– Este ceva puțin diferit de linia mea de preocupări, recunosc Mac. Diamante.

– Diamante? cei trei întrebă din nou deodată.

– Nemaipomenit! exclamă Merrill.

– Cât de riscant, spuse Liza spontan și apoi evită să se uite la el.

Mac încercă încă o dată să nu izbucnească într-un râs amuzat. Știa ce părere va avea Liza și acesta era unul dintre motivele pentru care nu-i vorbise despre afacere mai devreme. Mai era încă un motiv. Dorise să-i spună de față cu alte persoane, pentru ca să se poată obișnui cu ideea. Apoi, mai târziu, când aveau să fie singuri, îi va spune și restul.

– Sigur că există și un element de risc, recunosc Mac. De data asta nu pariez pe ceva sigur. Am cumpărat mina...

– Ai cumpărat o mină? Era rândul lui Chuck să fie șocat.

– Nu am investit numai eu, spuse Mac. În spatele meu se află o mulțime de investitori. Primele diamante care au fost extrase sunt impresionante.

– Totuși... spuse Merrill, chiar și spiritul ei aventuros dând un pas înapoi.

– Ei, nu depinde de șansă la fel de mult ca la ruletă, dar este într-adevăr un joc de noroc, chiar existând dovada zăcămintului. Mai există și problema întoarcerii la mină. E un drum lung – patru zile prin junglă. Trebuie să iau o decizie fără să văd locul propriu-zis. De obicei nu procedez astfel, dar am încredere,

și le-am transmis încrederea și investitorilor mei. E un joc de noroc, dar cred că pot câștiga. Și de altfel, până acum n-am pierdut niciodată.

– A, dar ți-ai asumat și riscuri, îl contrazise Chuck.

– Niciodată prea mari. De data asta riscul e mare, dar mi-a plăcut ideea și i-am convins și pe ceilalți.

– Și deci te duci ca să-ți verifici investiția, nu? întrebă Chuck cu o privire invidioasă pe fața sa rotundă.

– De ce să nu îmbin puțină treabă cu plăcere? glumi Mac.

– Asta faci întotdeauna, îi aminti Chuck.

CAPITOLUL VIII

Asupra celor patru – Liza și Mac, Merrill și Chuck – coborâse o atmosferă de camaraderie, pe măsură ce seara petrecută la familia Morgan se apropia de sfârșit, și se făcuse deja foarte târziu. Liza simțise lucrul acesta și era foarte sigură că-l simțise și Mac. Ceva plutea în jurul casei, o atmosferă caldă, intimă și prietenoasă.

Poate i se datora lui Chuck, se gândi Liza, care avea o personalitate atât de deschisă, de tandră, cum spusese chiar el mai devreme. Indiferent despre ce era vorba, Liza invidiase adesea lucrul acesta, dar în seara asta, alături de Mac se simțise ca făcând parte din caldă atmosferă. Era un sentiment plăcut, care o însoțise tot drumul cu mașina până acasă.

– Ar trebui să facem lucrul acesta mai des, spuse Mac, și atunci Liza își dădu seama că și el petrecuse o seară plăcută. Întotdeauna mi-a plăcut să fiu cu Subțirica și Chuck, dar niciodată la fel de mult ca în seara asta, când ai fost alături de mine.

– Și eu am simțit același lucru, recunosc Liza.

– Să însemne oare că devin la fel de comod și relaxat ca și Chuck, și la fel de tandru? râse Mac amuzat.

– Ei, nu chiar, răspunse Liza. Voi doi sunteți foarte diferiți. Chuck muncește mult, iar când ajunge acasă, lasă totul în urmă. Munca și distrația sunt două lucruri distincte pentru el, ca de altfel pentru majoritatea oamenilor. Tu reușești să combini ușor munca și distrația. Te invidiez pentru asta, spuse ea cu sinceritate.

– Mă simt flatat, răspunse Mac.

Liza căzuse pe gânduri.

– Nu mă refer numai la disponibilitatea ta de a te implica mereu în proiecte noi; tu și deciziile le iei foarte ușor. Probabil n-ai pierdut o noapte de somn ca să te frămânți în legătură cu tranzacția cu diamante.

– Am dormit neîntors în noaptea dinaintea semnării contractului.

– Deși miza este atât de mare...

Mai mult decât își închipuie cineva, se gândi Mac, pentru că pusese tot ce avea în acest joc de noroc. Dacă mergea, profitul avea să fie uluitor, dar dacă nu reușea... Mac refuză să se gândească la lucrul acesta. El își făcuse datoria și luase ce decizie crezuse că e mai bună. Nu era o persoană pesimistă, și în nici un caz nu era genul care să se frământe prea mult.

Liza se gândea încă la curajul lui Mac, mai ales în comparație cu precauția care o caracteriza.

– Și uite-te la mine cum mă frământ dacă să mai închiriez un spațiu pentru magazin, ceea ce ar reprezenta a mia parte din riscul pe care ți-l asumi tu...

– Nu îți trebuie altceva decât puțin exercițiu, Liza. De fapt, ce vreau să spun este că trebuie să te arunci în vâltoare; apa e nemaipomenită. Încearcă.

Liza clătină din cap, mai mult pentru sine decât ca răspuns la afirmația lui Mac. Indiferent cât de des își amintea brusca ei transformare într-o persoană cu un simț al aventurii proaspăt descoperit, Liza știa că nu va avea niciodată calitățile necesare unui adevărat jucător. Cu toate acestea, înțelegea nevoia lui Mac de a proceda astfel, chiar dacă n-o putea face și ea. Erau atât de diferiți, dar în cursul ultimelor săptămâni se crease între ei o relație foarte specială; ajunseseră să se înțeleagă unul pe celălalt. Era, totuși, mai mult decât o simplă înțelegere între ei, iar Liza știa acest lucru. Începuse să se îndrăgostească din nou de el, dar de data asta părea un lucru bun.

Mac oprire mașina în fața casei ei, dar nici unul nu făcu gestul de a se da jos. Începuse o burniță rece în noaptea întunecată, în comparație cu care mașina reprezenta un rai de căldură și contact uman. Chiar dacă nu se atingeau, exista între ei esența apropierii. Cu un impuls de recunoștință, Liza se întoarse și-i atinse mâna.

– Îți mulțumesc pentru că ți-ai petrecut atâta timp cu mine astăzi. Îmi închipui cât de plictisitor trebuie să fi fost pentru tine, să mergi de colo-colo și să vezi localuri de închiriat.

– Niciodată nu mă plictisesc cu tine, Liza. Mâna ei se odihnea familiar pe brațul lui. Mac îi scoase mânușa, încet, gânditor, și-i acoperi mâna cu a lui.

Erau foarte apropiați. Mac îi auzea respirația ușoară, chiar și acolo în întuneric, vedea căldura pielii ivorii și strălucirea părului roșu. Își închipui că, fiind atât de aproape unul de celălalt – numai câțiva centimetri îi despărțeau – ar putea s-o sărute. Nu credea că se va retrage; n-o făcuse ultima dată, la Sky Mountain. Ar fi putut s-o sărute acum, așa cum făcuse atunci.

Totuși, Mac ezita. Dorea mai mult să se țină de mână și să se sărute pe întuneric. Dorea să fie cu ea total, să facă dragoste cu ea ca în noaptea aceea de neuitat, pe care nu putea să și-o scoată din minte.

– Mac, spuse Liza, întrerupându-i reveria.

– Da?

– Te-ai dovedit un prieten atât de bun încât trebuie să recunosc că m-am înșelat. În legătură cu o mulțime de lucruri.

– În legătură cu un singur lucru nu ai greșit, Liza. M-am purtat îngrozitor în ajunul Anului Nou, dar știu să mă port și ca un adevărat gentleman. Am dovedit-o, nu-i așa?

– Da, spuse ea, gândindu-se la timpul pe care-l petrecuseră împreună în ultimele săptămâni, la prânziurile lor, la cum o asculta când îi vorbea despre problemele ei legate de magazin, și o ajuta să ia decizii. O luase la Sky Mountain și își ținuse promisiunea în tot acel weekend care a fost mai plăcut decât promisesese Mac. În cele din urmă, în seara asta, fuseseră în așa măsură la unison, încât ea s-a simțit foarte încrezătoare. Liza exprimă acest ultim sentiment, care o surprinsese, în cuvinte.

– Am încredere în tine, Mac.

Mac se întrebase dacă va veni vreodată ziua în care va câștiga încrederea ei. Acum, când lucrul acesta se întâmplase, nu avea de gând s-o dezamăgească. Cu două luni în urmă, s-ar fi hazardat fără să se gândească, și i-ar fi spus că o dorește, dar asta era înainte de a ajunge s-o cunoască. Indiferent ce urma să

se întâmplă de acum încolo, avea să fie alegerea Lizei, dar era momentul s-o întrebe ceea ce își propusese toată seara.

– Vino cu mine, Liza, spuse, întorcându-i mâna și aplecându-se să-i sărute palma. Vino cu mine la Rio.

– Rio... Tonul vocii ei exprima surprinderea. Apoi repetă cuvântul Rio, și lui Mac i se păru că aude un fel de încântare și începu să spere.

– Flori și soare, o ademeni.

Liza zâmbi, și nota de tentație nu-i dispăru din voce. O observă chiar și ea, dar mai simți ceva, un lucru de care Mac nu-și dăduse seama. Era acceptare.

– Plaje albe și oceanul albastru, continuă Mac.

Liza surâdea numai.

– Nu te-ai săturat de iarnă?

– Și încă cum, spuse ea, neformulându-și încă în cuvinte acordul, deși se hotărâse deja.

– N-o să începi să vinzi iepurașii aceia de ciocolată decât peste câteva săptămâni.

– Așa este. N-o să-și mai caute scuze, și nici nu va mai avea ezitări.

– Puștii se pot descurca cu magazinul.

– Hm... O să meargă cu el; se hotărâse deja.

Mac nu știa lucrul acesta, și obișnuit cu faptul că trebuia s-o convingă, continua să vorbească.

– Excursia asta ar putea însemna ceva special pentru noi, spuse el, sperând că în vocea lui nu se simțea nici un fel de insinuare care s-o sperie.

Liza depășise etapa în care se mai putea speria.

– Știu.

Mac, nedetectând acordul în cuvintele ei, și neașteptându-se ca lucrurile să meargă atât de ușor și de repede, continuă:

– Îți iau bilet de avion și o cameră la un hotel, undeva. Nici n-ar fi un lucru greu pentru el; avea suficiente relații și cunoștea destule persoane care-i erau datoare, pentru a-i găsi un loc lângă el, peste tot. Este o excursie pe care ai să ți-o amintești mereu, o astfel de ocazie îți apare o dată în viață. Nu spune nu, o imploră el.

– Nici n-aveam de gând.

– Nu renunța la șansa de a vedea Rio în timpul Carnavalului... Mac ajunsese la mijlocul frazei când se opri și se uită la ea neîncrezător. Ce-ai spus?

– Am spus că nici nu aveam de gând să renunț la șansa de a vedea Rio în timpul Carnavalului.

– Nu? Încă nu-i venea să creadă că a auzit bine.

– Nici pentru o clipă, îl anunță Liza, bucuroasă că reușise să-l surprindă ea de data asta.

Mac îi dădu drumul mâinii, și un lung moment o privi, cu mulțumire și cu uimire, apoi o luă în brațe și o sărută cu recunoștință și ușurare.

*

* *

– Ce-i asta? întrebă Merrill, în picioare, cu mâinile în solduri, cam la un metru distanță de obiectul cu pricina.

– Este o camionetă, o informă Liza. Mac mi-a făcut rost de ea printr-un prieten de-al lui.

– Mac și prietenii lui! Era probabil cineva căruia i-a vândut un pont financiar mai de mult, și acum s-a bucurat să-i poată întoarce serviciul.

– Probabil, aprobă Liza. Nu l-am întrebat, dar prețul este într-adevăr foarte bun.

Cele două făcură un tur al camionetei roșii, cu curiozitate, ca niște pământeni apropiindu-se de o navă extraterestră. Se hotărâseră să înceapă serviciul de vânzări, folosind unul dintre băieții care lucrau la laborator, ca șofer. Cu precauția ei obișnuită, Liza hotărâse să dea un mic anunț în ziar, sperând să primească suficiente comenzi ca să meargă treaba, dar să nu fie nici sufocate.

– O să vedem ce se va întâmpla, îi spusese lui Merrill, pe care a umflat-o râsul, știind foarte bine că Liza intenționa să înceapă ușor serviciul de vânzări, deși Mac îi sugerase să pornească cu o campanie publicitară mare și numai după aceea să-și facă probleme cu acoperirea comenzilor.

– Lucrurile ar trebui să iasă bine. Anunțul va apărea în ziar în timpul weekendului, așa că până mă întorc...

– Să nu-mi spui că iar pleci în vacanță!

– Doar câteva zile, îi răspunse Liza.

Merrill se așează lângă ea, pe platforma camionetei. Nu fac caz de asta, Liza dar sunt foarte surprinsă. Tu, pentru care munca era un drog, pleci iar. Unde mergi de data asta?

– A, în sud, spuse Liza ambiguu.

– Dar noi suntem deja în sud, Liza.

– Un pic mai spre sud.

– Florida? încercă să ghicească Merrill.

– Mai departe. Liza se înroși.

– Nu! Să nu-mi spui. Doar nu... Liza, mergi la Rio cu Mac?

Liza aprobă cu o înclinare a capului.

– Ei, vreau să-ți spun...

– Merrill, îi atrase Liza atenția.

– Nu vreau să spun nimic, absolut nimic. N-o să scot nici un cuvânt, promise Merrill, repetând, nici un cuvânt. Ți-am mai spus că n-am să mai fac nici un comentariu în legătură cu tine și cu Mac. Așa că nici nu fac. Chiar nu fac. Dar, Liza...

Liza privi către Merrill cât putu de aspru, și numai o chemare disperată de la laborator îi distrase atenția lui Merrill.

– Dumnezeu! strigă, precis ciocolata a dat pe dinafară. Puștii ăștia... Sărind de pe platformă, se îndreaptă către ușa din spate a clădirii, legându-și șorțul din mers.

Liza rămase pe loc, și, spre surprinderea ei, constată că gândurile îi erau foarte departe de ciocolata care fierbea, dând pe din afară; nu erau nici măcar în zona serviciului de livrări la domiciliu. Acesta era deja un lucru realizat. A verificat reclama și a dat liber pentru tipărire; l-a angajat pe Gus, cel mai solid și cooperant dintre asistenții lui Merrill, pentru a face livrările; a asigurat mașina și a făcut formalitățile pentru plata camionetei. Chiar i-a promis și lui Ed o sumă frumoasă ca să scrie „Seducție totală” pe camionetă.

În condiții normale, ar fi trecut în revistă toate problemele care ar putea apărea pe neașteptate, știind că ce poate da greș va da greș, și pregătindu-se pentru asta. Stând acolo, pe platforma camionetei roșii, Liza se gândea la Mac. Din noaptea în care o sărutase, cu recunoștință și ușurare, cum spusese el, se purtase cât se poate de bine, o ajutase să cumpere camioneta și-i dăduse sfaturi pentru cumpărăturile

pentru excursie, cordial și politicos, făcând-o pe Liza să-și dorească oarecum mai mult decât atât.

Dorința aceasta era ceea ce o îngrijora și în același timp o incita. Mac îi plăcea; avea încredere în el și știa că acum nu se mai juca cu ea. Relația lor era la fel de importantă pentru el cum era și pentru ea, și Mac nu-și asuma riscuri. Pentru prima dată în viața lui, Mac se mișca încet și cu grijă. Îl respecta pentru lucrul acesta, se gândi Liza, dându-se jos de pe platformă și închizând camioneta, mângâind-o, pentru a-și aminti de viața ei organizată cu atenție și bine planificată și pentru a nu se mai gândi la ceea ce o obsedase toată ziua, anume că-l iubea, îl iubea pe Mac Davidson.

Neputând să-și alunge gândul acesta din minte, Liza se trezi plimbându-se de colo-colo prin laboratorul lui Merrill, unde petrecu toată după-amiaza, gustând pe rând toate rețetele noi, înlocuind ciocolata cu gândurile despre Mac, așa cum îi atrase repede atenția Merrill.

*

* *

În timp ce avionul lor se apropia de Rio, Liza se simți cuprinsă de un val neașteptat de entuziasm. Până în dimineața acelei zile, fusese calmă și liniștită, așteptând cu plăcere excursia, chiar dacă se gândea că nu știe prea bine la ce să aștepte. Când avionul începu să execute procedura de apropiere, Liza privi pe fereastră și, iată, dedesubt, se vedea Rio de Janeiro, întins pe lângă malurile mării, un oraș alb strălucitor care părea să fi fost decupat din jungla verde. I se păru că aude un sunet colectiv de uimire din partea celorlalți vizitatori, care, ca și ea, veneau pentru prima dată la Rio.

— Mac, spuse, apucându-i mâna și ținând-o strâns, mă simt de parcă m-aș afla în mijlocul unui film de călătorii. Nu-mi vine să cred.

Liza se uită în jos la plaja undulată și la clădirile înalte care păreau să fi crescut din ea.

— Copacabana! exclamă.

— Ai dat răspunsul corect, spuse Mac. De aici nu se vede, dar plaja e despărțită de hoteluri printr-o stradă largă. Traficul pe Avenida Atlantica este incredibil. E o adevărată aventură

doar să ajungi de la hotel la plajă, dar noi n-o să stăm la Copacabana.

– Nu? Liza îi aruncă o privire rapidă, puțin dezamăgită, înainte de a-și îndrepta atenția din nou către priveliștea de jos.

– Nu, repetă el. Urmărește curba coastei și vei vedea Ipanema, plaja noastră. Nu este la fel de aglomerată, și nici atât de zgomotoasă.

– Evident, ne aflăm pe partea cea bună din avion pentru a admira priveliștea, spuse Liza, părându-i puțin rău pentru pasagerii de pe partea cealaltă a avionului, care nu beneficiau de acest avantaj – mai ales după ce privi din nou în jos, în timp ce câțiva nori se împrăștiu, și îi apărură în fața ochilor o siluetă de marmură. La început era greu de văzut, iar apoi, ca și cum ar fi apărut din nori în întreaga ei splendoare – statuia de marmură a lui Cristos, cu brațele întinse. Lizei i se tăie răsuflarea.

– Mac...

– Știu, spuse. E minunată, nu-i așa, așa cum răsare dintre nori, parcă făcându-ne semn.

Statuia părea enormă, și din acest unghi ciudat, destul de aproape pentru a o atinge, parcă urându-le bun venit, cu brațele deschise. Liza era la Rio; nu era nici o îndoială în legătură cu asta, iar avionul nici măcar nu aterizase.

Aventura lor – și nu se putea gândi la ce se întâmpla decât ca la o aventură – drumul de la aeroport la hotel, a fost a doua impresie asupra orașului pe care i se părea că-l cunoaște deja, pentru că îl văzuse de sus. Aici, jos, orașul era un amestec de căldură, lumină, culoare, sunete și mirosuri, toate manifestându-se deodată, în timpul drumului, la o viteză care trebuie să fi fost de două ori mai mare decât viteza limită maximă – dacă exista așa ceva acolo – pe străzile supraaglomerate.

Claxoanele urlau peste muzica aceea care părea că vine din toate părțile. Mirosul mării se combina cu mirosul unor mâncăruri necunoscute. Într-o parte, o pată de culoare verde a unui parc, pe partea cealaltă, albastrul strălucitor al oceanului, combinat cu nuanțele de roșu, portocaliu și galben ale florilor și apoi, cu cele albastre, albe și verzi ale umbrelor de pe plajă. Simțurile Lizei erau încântate, în timp ce mergeau prin soarele

strălucitor, intrau în tunele întunecate și apoi din nou afară, în viteză către Ipanema.

În cele din urmă, cu un scrâșnet de cauciucuri pe asfalt, taxiul trase în fața hotelului lor. Liza privi pe geam încântată. Avea o arhitectură veche, care dădea senzația de stabilitate; era o clădire în stil iberic, și înconjura o curte centrală, plină de fântâni, pomi înfloriți, plante, și, descoperi Liza în timp ce se îndreptau către recepție, papagali.

– Și maimuțe! îi spuse lui Mac, apucându-i, din nou mâna, cum făcuse de atâtea ori din momentul în care se uitase pentru prima dată pe hubloul avionului și văzuse orașul de sub ei.

– A, da. Nu trebuie să mergem până în junglă, mai sus de Corcovado, ca să găsim maimuțe. Unele dintre ele coboară să ne viziteze. Unele persoane mai puțin romantice le numesc șobolanii de la Rio.

– Eu n-am să le spun așa, declară Liza. Sunt atât de drăguțe
Mac râse și o trase pe Liza după el, către camera ei, care nu era deloc așa cum se așteptase.

– Nu este un decor tropical, spuse Liza, puțin dezamăgită, privind mobila modernă din cameră și dulapurile încastrate în perete.

– Stilul acesta sperai să-l vezi – tropical? întrebă Mac râzând.

– E singurul mod în care pot descrie ceea ce aveam în minte.

– Cred că la Rio au constatat că turiștilor le plac hotelurile care arată vechi și pitorești pe din afară și moderne și confortabile pe dinăuntru, comentă Mac, asigurându-se că Liza s-a instalat, înainte să treacă în camera lui, care era alături. De data aceasta rezervase camere alăturate, ca să poată avea balconul comun.

N-a durat mult despachetatul bagajelor și au ieșit pe balcon ca să admire curtea interioară, zâmbindu-și, în timp ce papagalii și maimuțele făceau zgomot în pomii de dedesubt.

Surâsul Lizei exprima recunoștință, emoție și încântare, pentru că se afla acolo, sub soarele cald din Rio, care avea o vibrație învăluitoare. Era convinsă că aceasta avea să fie o vacanță nemaipomenită.

Mac zâmbea văzând bucuria care se citea pe fața Lizei. Si-a închipuit cât de mult avea să-i placă Rio, și totuși, cu Liza nu

puteai fi sigur niciodată. Încercase o ușoară îndoială, o îngrijorare care-l săcâise până în momentul în care ea privise orașul de sus, din avion. În momentul acela el a înțeles că Rio o cucerise, își exercitase magia asupra ei, așa cum se întâmpla cu toată lumea.

– Hai să ne plimbăm pe faleză, spuse Mac, astfel ai să-ți dai mai bine seama cum arată într-adevăr Ipanema.

Liza aprobă cu o mișcare a capului. Abia aștepta să iasă afară, la soare, după luni de zile friguroase și ploioase petrecute în Atlanta.

– Îmi pun o rochie de plajă.

Mac râse.

– Aici suntem la Rio. Pune-ți costumul de baie. Acesta este echipamentul standard aici, nu numai pe plajă. Văzând privirea ei uimită, continuă: Toată lumea poartă costume de baie – la masa de prânz, la bancă, la magazin, la terase, la film – peste tot. Se întoarce ca să intre în cameră, adăugând: sper că e vorba de bikini.

Nu era, cel puțin nu genul de bikini la care știa că se gândea Mac, foarte sumar și cu partea de sus mai puțin decât adecvată, după părerea Lizei. Costumul ei de baie era galben deschis și, consideră ea, destul de îndrăzneț. Deasupra, își puse o cămașă lungă, verde, peste care legă un cordon de culoarea lavandei. Auzise că Rio este nu numai un oraș elegant dar și foarte colorat, și iată că auzise bine. Culoarea era a doua senzație care atrăgea atenția celui care ajungea la Rio, după sunete.

Acum auzea sunetele, în timp ce arunca o ultimă privire în oglindă. Erau comprimate într-un ritm constant, jos – aproape un amestec îndepărtat de instrumente muzicale cu, zgomotele orașului. Lucrul acesta îi trezea curiozitatea, și abia aștepta să iasă și să se afle în mijlocul ritmului frenetic de la Rio.

Au reușit cu greu să traverseze în cele din urmă strada și să se alăture paradei de oameni care se plimba pe faleză. Erau cariocas, locuitorii din Rio. Liza încerca să nu rămână cu gura căscată văzând femeile superbe, care, chiar îmbrăcate numai în costum de baie, emanau o eleganță, un șic, ce sfida orice descriere. Bijuteriile lor, machiajul viu colorat, buzele strălucitoare, ochii luminoși, ținuta, totul arăta fastul femeilor din Rio. Nu

erau subțirele – departe de asta – dar aveau o senzualitate, la fel ca și frumoșii bărbați care le însoțeau, care o intrigă și o fascina pe Liza, dar cei care se plimbau pe faleză nu erau nimic în comparație cu cei de pe plajă.

Mac și Liza se așezară pe șezlonguri, sub palmieri, pentru a urmări fenomenul care se derula în fața ochilor lor, ai lui Mac amuzați, ai Lizei uimiți: bărbați bruneți, zâmbitori, purtând un fel de prăjini lungi, încărcate cu pălării, dulciuri, poșete de pai, toate fluturând în briză, deasupra capetelor lor; alții cântau la tamburină, flaut, gitară, bongo; și turiștii și cariocas, își croiau drum printre șirurile de trupuri sumar îmbrăcate, întinse la soare, în timp ce din loc în loc unii jucau fotbal sau volei.

Dar nu acesta era motivul pentru care Liza rămăsese cu gura căscată.

– Mac, spuse în șoaptă, uite... Își scosese bluza cea lungă și se întinsese pe scaunul de plajă, îmbrăcată numai cu ceea ce credea ea a fi costumul de baie îndrăzneț, pentru a descoperi că bikinii purtați de majoritatea femeilor bronzate de pe plajă erau doar niște șireturi și nu purtau nimic în partea de sus!

– Mac...

– Asta este Ipanema, Liza, veni răspunsul lui Mac, unde precauția e luată de vânt. O privi pe deasupra ochelarilor de soare și zâmbi, știind foarte bine că femeia de lângă el nu intenționa așa ceva. Dar în minte începuse să-i încolțească o idee.

Mac o privea pe Liza, în timp ce aceasta privea mulțimea în mișcare continuă. Costumul de baie pe care-l purta era foarte conservator, deși era de un galben strălucitor. Numai în ceea ce privește culoarea realizase ceva din îndrăzneala costumelor de baie ale femeilor braziliene. Chiar și femeile care purtau partea de sus a costumului, abia dacă reușeau să-și ascundă podoaba generoasă. Celelalte, desigur, nu lăsau nimic în voia imaginației.

Pentru Mac, trupul Lizei, îmbrăcat cu modestie, era și mai provocator. Pielea se colorase puțin în roz de la soare. Se petrecea aproape sub ochii lui, și îl fascina, dar nu la fel de mult cât îl fascina întreaga ei persoană. Femeile care se plimbau pe plajă nici măcar nu-l interesau pe Mac, când frumusețea perfectă care era Liza Bradley, era întinsă alături de el.

Dacă închidea ochii, Mac putea aproape simți mirosul ei amețitor. Îi închise și îi ținu strânși, lăsându-se pe spate. Ideea care începuse să prindă contur în mintea lui mai devreme nu-l părăsise. Înainte de sfârșitul zilei, îi va cumpăra Lizei un costum de baie adevărat, unul dintre acele tanga la care visase Chuck.

*
* *
*

La apusul soarelui, Mac bătu la ușa Lizei, aducând cadoul.

– L-am ales din magazinul de la parter, cât timp te odihneai, spuse, întinzându-i pachetul.

– O, Mac...

– Deschide-l mai târziu, când ești singură. Îi aruncă un zâmbet conspirativ, iar Liza îi susținu privirea surâzând. Sunt foarte curioasă spuse ea cu o privire la fel de amuzată, din care Mac își dădu seama că știa exact ce se afla în pachet. Apoi adăugă, dezamăgindu-l puțin: Este al doilea, nu, al treilea cadou pe care-l primesc azi. Pe noptieră se afla un splendid buchet de flori și o sticlă de șampanie. De la partenerul tău, Miguel Pereira.

Mac clătină din cap. Acești cariocas sunt întotdeauna cu un pas înainte.

– Când am să-l întâlnesc?

– Măine, la începerea paradei. O privi cu coada ochiului, amintindu-și atitudinea ei față de ajunul Anului Nou, circ și parade.

– Nu-i nimic, Mac. Suntem în Brazilia, simt că paradele vor fi altfel.

Mac râse.

– Poți fi sigură de asta. Ieșiră pe stradă și fură înghițiți de marea de oameni.

Brazilia noaptea nu semăna cu nimic din ceea ce se așteptase Liza să vadă, era înspăimântător și în același timp fascinant. Liza îl ținea strâns de braț pe Mac în timp ce se plimbau, cuprinsă de senzația că avea să fie luată de marea de oameni și să dispară.

Au trecut prin fața unor cafenele în aer liber luminate puternic de felinare colorate și lanterne la nivelul nisipului, pe

lângă magazine în care mai strălucea lumina – inclusiv magazine cu articole voodoo care o fascinau pe Liza. Se uită încă o dată și văzu ceva ce semăna cu niște reptile închise în borcane. Scuturată de un scurt fior, se ținea de brațul lui Mac, care o conducea pe străduțe întortocheate, către ceea ce-i promisese că va fi o cină tipic braziliană.

– Numai de aş găsi locul acela, spuse trăgând-o după el, în timp ce Liza încerca să evite privirile aprobatoare ale bărbaților care treceau pe lângă ei.

– Nu-i băga în seamă, dacă poți, o sfătui Mac. Au o mare admirație pentru roșcate și ai să și auzi admirația lor.

Chiar așa s-a și întâmplat. Era ca un fel de fluierat, care o făcea pe Liza să se simtă jenată dar și flatată, și nu putea decât să se bucure că în aglomerația aceea îl putea ține strâns de mână pe Mac. Nu i-a dat drumul până au găsit *churrascaria* și au mâncat împreună un fel de mâncare din carne prăjită, tăiată la masa lor dintr-o friptură imensă, purtată pe sus, în vârful unei săbii.

Au trecut mai bine de două ore înainte ca Liza și Mac să iasă din nou în marea de oameni. Lampioanele încă mai străluceau în noaptea întunecată. La fel și ochii și zâmbetele locuitorilor. Acum intensitatea imaginilor și a sunetelor era mai mare decât s-ar fi așteptat Liza. Pluteau, duși de mulțime, oprindu-se din când în când în dreptul unei porți sau pe o alee, pentru a privi, ținându-se îmbrățișați, și apoi se sărutau, stând lipiți în întuneric, învăluți în spiritul orașului Rio noaptea.

Au cumpărat *maracujas*, prăjituri făcute din fructul pasiunii, și le-au mâncat în timp ce se plimbau. S-au oprit la o cafenea în aer liber, ca să bea cafea braziliană, groasă, dulce, servită în pahare. Au plecat apoi mai departe, integrându-se în ritmul străzii.

Pe drum s-au sărutat din nou. Mirosul lui Mac, gustul lui, se amesteca cu celelalte senzații, iar Liza simțea că ametește și că i se înmoaie genunchii.

Din cluburile de pe drum se auzea muzică ritmată. În fața unuia dintre acestea s-au oprit, ca să asculte muzica; la un altul au intrat, s-au așezat la o masă și au comandat o băutură care a făcut-o pe Liza să-i dea lacrimile – un lichior tare de trestie, turnat peste zahăr și lămâi tăiate în sferturi.

Se numește *caiprinha*, spuse Mac, în timp ce Liza clipea și își ștergea lacrimile. După ce-și reveni, Mac o luă de mână și o conduse în spațiul dintre mese care servea drept ring de dans.

– Nu știu să dansez samba, spuse Liza urmându-l.

– Nu-i nimic, îi spuse Mac peste umăr, cred că asta e bosanova.

– Nici asta nu știu să dansez, spuse Liza.

– Nici eu. O luă în brațe și se mișca încet împreună cu ea în ritmul acela senzual. Liza observă că putea să urmărească ritmul și pașii de tip latino pe care îi făcea Mac. Indiferent dacă dansul acela era samba, rumba sau bosanova, se descurcau și Lizei i se părea totul foarte firesc.

– Chiar știi să dansezi, spuse ea.

– Când te țin în brațe pot face orice, îi șopti Mac la ureche.

A rămas în brațele lui până când, dimineata devreme, au ieșit din club din nou pe stradă. Ritmul îi urma, și apoi au fost conduși de acesta, când o orchestră mică a apărut ca din senin. Mulțimea venea din urmă, încurcând circulația, până când, la fel de brusc cum începuse, concertul s-a terminat. Participanții s-au îndepărtat, făcând cu mâna și zâmbind, lăsându-i pe Mac și Liza singuri, la numai câteva străzi de hotel, către care s-au îndreptat fără tragere de inimă.

În fața ușii camerei Lizei, s-au lăsat pradă celui mai pasionat sărut din întreaga noapte. Liza îl strângea cu brațele înlănțuite în jurul gâtului lui, cu trupul strâns lipit de el, simțindu-și inima bătând gata să-i spargă pieptul, de câte ori Mac o săruta. Simțise o plăcere profundă de fiecare dată când o sărutase în noaptea aceea, de multe ori. Liza era pregătită, neîngăduindu-și măcar să se gândească la consecințe. Iar acum era și mai tulburată. Cu toate acestea, se dezlipi din îmbrățișarea lui fără să-i spună cât de mult îl dorea, iar el i-a dat drumul fără să ceară mai mult.

În camera întunecată, Liza se simțea copleșită încă de farmecul lui Mac și al orașului. Simțea muzica venind ritmată parcă dinăuntrul ei; îi simțea brațele în jurul ei, în timp ce se mișca prin cameră: se dezbracă de haine și se întinse spre cămașa de noapte. Era pe pat, alături de pachetul pe care i-l oferise Mac mai devreme.

Simți nevoia să-l deschidă imediat, să scoată costumul de baie minuscul, cu chilotul făcut din șnurulețe, și să-și lege

partea de sus, abia vizibilă. Era roșu intens~ își închipui pe întuneric, și abia o acoperea – simțea lucrul acesta. Dar nu prea își dădea seama cum arăta.

Liza deschise ușa de la balcon și lăsă lumina lunii să pătrundă în cameră. Stătea acolo în lumina lăptoasă, privindu-se în oglinda de deasupra patului, chiar când perdelele fluturau în oglindă, iar apoi rămaseră nemișcate. Nu se oprișe vântul ci mâna lui Mac le reținuse în timp ce se apropie de ea și Liza îi văzu reflexia în oglindă.

Liza rămase o clipă nemișcată, privindu-l cum lasă din mână perdeaua fină și intră în cameră. Tot nu se întoarse, dar îi urmărea imaginea în oglindă în timp ce se apropia de ea. Chiar înainte de a ajunge în dreptul ei, Liza se întoarse și el se opri.

Încercă să explice.

– Voiam să văd cu arată cadoul de la tine. Cred că nebunia din Rio m-a cuprins și pe mine. Încercă să râdă.

– De asta ai probat costumul de baie?

– Cred că da. Din cauza orașului.

– Din același motiv am dorit să văd cum arăți cu el. Arăți splendid.

– N-o să am niciodată curajul să-l port pe plajă.

– Bine. Făcu un pas spre ea.

– Încă mai aud muzica, spuse Liza.

– Plutește în aer mereu. Așa e la Rio.

– Cred că vine dinăuntrul meu.

– Da, spuse Mac și făcu un ultim pas, înconjurând-o cu brațele.

CAPITOLUL IX

Oricât de mult ar fi dorit să continue s-o sărute, Mac dorea și mai mult s-o privească. Desprinzându-se cu efort, se depărtă, îi luă mâna și o conduse în pată de lumină. Apoi respiră adânc, ca și cum i-ar lipsi aerul. Costumul de baie roșu arăta purpuriu în lumina lunii. Partea de sus lăsa puțin pe seama imaginației. Era aproape ca și cum n-ar fi purtat nimic, iar culoarea roșie care-i acoperea sânii era incitantă, provocatoare. Îl făcea să dorească să vadă mai mult și în același timp se simțea mulțumit cu priveliștea care i se oferea.

Liza nu se simți stânjenită deloc, stând astfel îmbrăcată în fața lui. Ceva din Rio, mai mult decât atât, ceva legat de Mac, începuse s-o elibereze de toate inhibițiile care o chinuiseră. Era pe cale de a deveni o altă persoană, datorită lui Mac. Și mulțumită orașului Rio, se afla acum în fața lui fericită.

Ochii lui Mac coborâra către șolduri, zvelte și totuși frumos rotunjite. Șnururile costumului erau legate de o parte și de alta, și de acestea era prins un triunghi minuscul, care o acoperea la limită. Nu întrerupeau linia care cobora de la mijloc până la șolduri, și apoi de-a lungul acelor picioare lungi, pe care le admirase toată ziua pe plajă.

Ar fi vrut s-o atingă, dar parcă n-o privise încă suficient. Numai privind-o simțea că i se taie respirația, chiar mai mult decât pe plajă, când a trebuit să plece de lângă ea, pentru că se simțea prea tulburat.

Încercând să-și controleze respirația sacadată, se întreba dacă Liza aude cât de tare îi bătea inima. Desigur, bătea atât de tare încât se auzea probabil și pe străzile din Ipanema.

– Liza. Ești atât de frumoasă. Întinse mâna și-i atinse umărul neted, gândindu-se că făcuse o greșeală cumpărându-i costumul

de baie, pentru că avea poate să-l poarte pe plajă. Nu voia s-o mai vadă și altcineva îmbrăcată astfel; Liza astfel îmbrăcată, în lumina lunii, era o priveliște numai pentru ochii lui. Încercă să-și înfrâneze sentimentul de posesiune care începuse să pună stăpânire pe el.

Mai dorise și alte femei până atunci – și le avusese – dar nu se simțise niciodată posesiv sau protector.

Stând în fața ei și privind-o, Mac își dădu seamă de diferența dintre Liza și celelalte femei.

– Te iubesc, Liza, spuse simplu. Știi, nu-i așa?

– Da, Mac, răspunse ea încet.

Îi mângâie umărul și o trase mai aproape.

Liza îi simțea căldura pătrunzându-i în trup, iar buzele lor se uniră și se pierdură într-un sărut pasionat.

Curând, erau întinși pe pat, iar Mac o strânse în brațe.

– Speram să se întâmple lucrul acesta, doream să se întâmple, dar nu eram sigur. Nu sunt niciodată sigur în ceea ce te privește. Ești atât de prudentă.

– Nu și acum, șopti ea. Acum am renunțat complet la precauție. Tu m-ai învățat să fac lucrul acesta.

– Nu te-am învățat nimic, spuse el între sărutări.

– M-ai învățat totul.

Vocea lui era coborâtă și mângâietoare.

– N-am făcut altceva decât să contribui la eliberarea minunatei Liza care s-a aflat mereu înăuntrul tău.

– Îți mulțumesc pentru asta, Mac. Te iubesc, Mac. Te iubesc atât de mult.

– Și eu te iubesc, Liza, dragostea mea.

*

* *

Târziu, de dimineață, când soarele era deja sus pe cer, Mac plecă din patul ei, își adună hainele și se duse la el, să se îmbrace, dar nu înainte de a o săruta pe Liza pe obraz.

– Ar trebui să coborâm la micul dejun, cât mai este încă dimineață, îi spuse cu blândețe.

Liza se strădui să deschidă ochii, îi zâmbi și, crezu Mac, fu de acord. Mac spuse:

– Îți dau o jumătate de oră.

În camera lui, își aminti data trecută când făcuseră dragoste, în cabana lui de la munte. Senzualitatea nu fusese altfel acum, dar tot restul se deosebea. O iubea pe Liza, iar ea îl iubea. Nu va mai exista stânjenală când se vor întâlni la micul dejun, nu va mai exista timiditate. Va fi natural, firesc.

Mac se rase, făcu un duș și se privi în oglindă. Se reflecta un nou Mac Davidson, îndrăgostit pentru prima dată în viața sa.

– N-ai știut niciodată că avea să se întâmple lucrul acesta, nu-i așa, prietene? Apoi răspunse propriei întrebări: Ei, viața este un joc de noroc, iar Liza a mizat pe tine. Încearcă să fii la înălțime.

Îmbracă o pereche de pantaloni albi de bumbac și o bluză sport galbenă, își trecu o perie prin părul umed și plecă din cameră, luând cu el un alt pachet ambalat frumos, pentru Liza. În curtea interioară, Mac puse pachetul lângă farfuria ei, pe masă, și așteptă.

Sus, Liza făcuse duș și își uscaseră părul, și uitându-se în dulap și încercând să se hotărască ce să îmbrace, își dădu seama că fredona o melodie de seara trecută. Nu-și dădea seama despre ce cântec era vorba, dar în mod sigur avea ritm de samba. Liza zâmbi ca pentru sine. Misterul din Rio, unde oamenii se transformă, a contribuit în mod evident la ceea ce s-a întâmplat cu o noapte înainte, dar, chiar și fără Rio, tot s-ar fi întâmplat, Liza știa asta. Sosise momentul.

Alese o rochie roz cu verde și își dădu cu un ruj pal. Pielea ei strălucea datorită soarelui și de aceea Liza se hotărî să nu se machieze. Își scutură capul, lăsă părul să se așeze, coborând până pe umeri, și era conștientă că arată bine. Rio era singurul articol de cosmetică de care avea nevoie.

Era diferită aici; Liza știa lucrul acesta. Era mai liberă – datorită lui Mac. Scosese la lumină îndrăzneala care era în ea, dar, mai mult decât atât, Mac îi dăduse posibilitatea de a-l cunoaște și de a găsi o persoană mai bună, mai fericită decât ar fi crezut că poate întâlni. Îl iubea pentru lucrul acesta și pentru tot ceea ce făcuse pentru ea. Începuse să se gândească la viața pe care o avusese și se întrebă dacă s-ar mai putea încadra în ea. Acestea erau gânduri pe care nu le mai avusese, dar nu o speriau; o incitau.

*

* *

– Ce este? întrebă luând pachetul de lângă farfurie. Ultima dată aproape se așteptase la un cadou din partea lui și în mod evident știa ce conținea. De data asta era mai mult decât surprinsă.

– Va trebui să-l deschizi și să te uiți, spuse Mac, luând o bucată mare de ananas.

Liza luă pachetul, o cutie mică și pătrată, cu grijă, și se gândi că i-a cumpărat o bijuterie, una dintre acele obiecte pentru care brazilienii erau atât de cunoscuți.

– Cred că știu ce este, spuse ea.

Mac zâmbi și mușcă dintr-o chiflă.

– Deschide-l, Liza, spuse din nou, dându-și toată silința să pară indiferent.

– Da, asta trebuie să fie, sunt sigură, spuse ea nerăbdătoare, desfăcând funda și scoțând hârtia de ambalaj. Când deschise cutia, Liza nu-și putu crede ochilor.

– Mac...

Mac își mânca în continuare chifla și o privea atent.

– Mac... începu din nou. E frumos, dar...

– Dar ce, Liza?

– N-aș putea accepta un lucru atât de valoros, cred că trebuie să aibă...

– Cinci carate, spuse el în timp ce scoase din cutie pandantivul cu diamant. Dă-mi voie să ți-l prind.

Erau așezați la o masă izolată, într-un colț al curții interioare, și la această oră târzie, aproape de prânz, erau numai câteva persoane care luau micul dejun, toți grăbindu-se să termine de mâncat pentru a pleca la *sambodromo*. Nimeni nu observă când Mac îi prinse pandantivul la gât și apoi se aplecă, îi dădu părul la o parte și o sărută pe gât.

– Stai să vezi când o să lucreze mina la capacitate maximă, Liza, spuse el. Am să te îmbrac în diamante. Acesta este numai începutul.

– Mac, nu pot...

– Liza, te rog. Vreau să-ți ofer această piatră, iar mai târziu vreau să ai și altele – o brățară, o broșă, cercei. Te iubesc, Liza,

șopti el aplecându-se către urechea ei. Numai cele mai frumoase diamante din lume sunt suficient de potrivite pentru tine.

Când Mac se așază din nou pe scaun, lângă ea, ochii îi străluceau, dar Liza își dădea seama că este cât se poate de serios.

– Liza, spuse el, diamantele scoase din mina mea, sunt cele mai frumoase din lume. Dar există întotdeauna o piatră prețioasă care este perfectă, nu numai fără nici un defect, dar cu o culoare mai deosebită, o flacără care o face deosebită. Când o vom găsi, va fi pentru tine. Se opri o clipă și se uită adânc în ochii ei gri, cu care nu se compara nici un diamant din lume. Până atunci, nu-mi refuza plăcerea de a-ți oferi acest lucru.

Liza simți lacrimile inundându-i ochii. Nu fusese niciodată astfel iubită.

După aceea Mac se relaxă într-o oarecare măsură și-i zâmbi.

– În ceea ce privește celelalte pietre, ele reprezintă viitorul, viitorul nostru. Acum, e momentul să vedem parada și pe Miguel.

Ziua petrecută împreună cu Miguel Pereira a fost plină de plimbări cu totul diferite de cele pe care le făcuse Liza cu ocazia celor câteva excursii în străinătate. Miguel l-a arătat nu numai locurile turistice – ascensiunea cu telecabina până în vârful muntelui, pe care Liza nu era sigură că ar fi suportat-o ușor dacă n-ar fi avut experiența de la schi, drumul întortocheat cu trenulețul, prin pădurile tropicale întunecate și răcoroase până la statuia Cristului de pe Corcovado; catedralele și muzeele. Le-a arătat colțurile secrete din Rio, care rezistaseră de secole invaziei junglei și a buldozerelor.

Rio părea deosebit de liniștit în cursul acelei zile, iar Miguel îi explică Lizei și lucrul acesta.

– Astă-seară încep paradele, și se fac ultimele retușuri la costume – penele, tulul, aurul și argintul, paietele. O să fie toate la locul lor, la noapte.

„Spune-i Lizei despre școlile de samba, îl rugă Mac.

Capota mașinii era coborâtă, iar Miguel conducea pe străzile din Rio la fel de agresiv ca și șoferul care-i adusese de la aeroport, dar Liza își dădu seama că temerile ei fuseseră luate de vântul care-i flutura părul, în timp ce-l asculta pe Miguel.

– *Ecolas de Samba* nu sunt altceva decât cluburi de cartier, care se întâlnesc ca să concureze pentru premiile oferite la Carnaval. Fiecare școală are propria temă, propriul cântec, coregrafia, și desigur își fac propriile costume, pe care nimeni din afară nu le va vedea până în noaptea aceasta. Este operă, teatru, balet, totul laolaltă, și toată lumea se implică, de la copiii cei mai mici, până la bărbații obezi care au ritmul în suflet, și femei de peste o sută de ani, bătrâne, urâte și știrbe. O să ai ocazia să vezi toate formele și toate dimensiunile. Sacrifică totul în timpul anului pentru școala lor de samba, inclusiv pisicile. Privirea încruntată a Lizei îl determină să continue – în ciuda semnului făcut de Mac – spunând că instrumentele muzicale trebuiau să aibă strune din intestinele pisicilor. În ianuarie sunt puține pisici, și chiar și acestea au grijă să nu iasă pe stradă! Apoi, văzând expresia Lizei, se scuza, spunând: Era doar o glumă, desigur.

Miguel luă o curbă largă și intră pe o străduță îngustă, iar Liza încercă să ignore scrâșnetul pneurilor.

– Acum câțiva ani, primarul din Rio a declarat că se desființează școlile de samba, pentru că reprezintă o cheltuială prea mare pentru economia națională, ca să nu mai vorbim de familiile care-și cheltuiau banii de mâncare pentru costume. Așa că a anunțat renunțarea la tradiția Carnavalului.

Liza se întoarse către Miguel, atentă, iar el râse.

– După cum vezi, Carnavalul se ține încă. Cariocas pur și simplu nu l-au băgat în seamă, îi spuse Miguel râzând. De fapt, asta este Rio. Ce suntem noi fără Carnaval? Din nou se întoarse către Liza ca să-i zâmbească, și aceasta încercă să nu se uite la mașinile care veneau în viteză către ei, și pe care Miguel reuși, incredibil, să le evite. Îți plac paradele, nu-i așa?

Liza se întoarse și se uită la Mac și amândoi izbucniră în râs.

– E o glumă a voastră? întrebă Miguel.

– Nu chiar, îi spuse Liza. Înainte nu-mi plăceau, dar lucrurile s-au schimbat de când am venit în Brazilia. Acum, abia aștept să vină noaptea și să începă parada.

Noaptea veni repede și după ce-și terminară *feijoada* – un ghiveci cu carne și fasole neagră – și băură berea, se făcuse deja

ora să se alăture celorlalți spectatori, pe esplanada de mai bine de doi kilometri, special amenajată pentru paradă.

După un număr bun de ore s-au întors la hotel, iar Liza, epuizată, și cu fiecare părticică a trupului îndurerată, se trânti pe pat. Rochia pe care o alesese pentru începutul Carnavalului arăta de parcă trecuse printr-un război.

– Cred că tot ce se putea vărsa, a fost vărsat pe mine. Mă simt ca și cum aș fi una dintre grădinițele de flori de pe marginea drumului, care erau protejate cu gărdulețe mici de sârmă albă – toate călcate în picioare și turtite, inclusiv gărdulețele spuse Liza gemând. Și am avut și doi bărbați puternici care să mă protejeze, unul pe fiecare parte.

Mac râse și îi scutură miile de confeti din păr.

– Carnavalul este cea mai mare petrecere din lume – și cea mai frumoasă paradă.

Liza surâse aprobator.

– Dacă toate paradele ar fi ca și cele de la Carnaval... Se opri, amintindu-și culoarea și sunetul, strălucirea și vioiciunea procesiunii care a defilat pe sambodromo. Îmi venea să sar de pe gradene și să mă alătur lor, mărturisi ea. N-am văzut niciodată oameni care să se distreze.

– Și noi ne-am simțit bine, spuse Mac, amintindu-și emoția și bucuria care-i luminaseră fața în timpul acelei nopți lungi.

– A fost minunat și epuizant, îi aminti Liza.

– Dar am supraviețuit, nu-i așa? Până la demonstrația ultimei școli de samba și chiar și la petrecerea la care ne-a dus Miguel după aceea.

Liza suspină. Care m-am așteptat să fie mai liniștită și mai sofisticată în casa aceea uriașă, plină de invitați bogați. Dar în timpul Carnavalului, este imposibil să-i deosebești pe cei bogați de cei săraci..“

– Pe cei celebri, de cei anonimi, adăugă Mac.

Liza dădu din cap. Își aminti ceva, nu de la Carnaval, ci între Mac și Miguel, care o uimise. O dată sau de două ori în cursul serii, Miguel l-a luat pe Mac deoparte și, în mijlocul tuturor acelor pene și fete superbe, i-a vorbit cu seriozitate. După aceea, amândoi au avut un aer îngrijorat, dar numai pentru câteva secunde. Când ea a întrebat, Mac a negat că ar fi vreo problemă.

dar de fiecare dată i-au trebuit câteva minute ca să se lase din nou cuprins de atmosfera Carnavalului.

Acum, pentru o secundă, avu impresia că îi vede din nou privirea îngrijorată, dar probabil el observă preocuparea ei, pentru că îi zâmbi repede.

– Haide, pune-ți costumul de baie, și să mergem să înotăm.

– Mac, e două noaptea!

– Cu atât mai bine, spuse el cu un fel de frenezie.

– Nu, vorbesc serios, Liza, aici lumea înotă noaptea, mai ales în timpul Carnavalului. Toată plaja e luminată. Înotul o să te învioneze și n-o să te mai doară nici un mușchi. Întinse mâna spre ea, și-i atinse gâtul, trăgând-o spre el ca s-o sărute. Nu pot să te văd atât de obosită. O sărută din nou, fără grabă. Nu în situația în care mi-am făcut anumite planuri. Haide, pune-ți costumul, îi spuse, ieșind din cameră ca să se schimbe, uitând pentru moment că dorise să păstreze imaginea Lizei în costumul de baie minuscul numai pentru ochii lui.

– Ei, nu-i nimic spuse cu voce tare, punându-și costumul de baie. O să fie întuneric.

*

* *

Prima zi de Carnaval trecuse, frenezia ei se terminase, lăsând străzile pline de rămășițele unei nopți nebunești. Cel puțin pentru câteva ore, pacea coborâse peste Rio și peste Liza, în camera ei de la hotel, în timp ce dormea mulțumită în brațele lui Mac.

Când a sunat telefonul, cu un zgomot ascuțit și neașteptat, Liza a avut nevoie de câteva secunde bune ca să se orienteze. Apoi a auzit vocea lui Mac, a deschis ochii și s-a uitat la el.

– Da, sigur, spuse el în receptor. E foarte bine așa. În timp ce vorbea, o trase mai aproape de el și-i mângâie spatele. Foarte bine. Ne vedem în față, în jumătate de oră. Nu, nu-i nimic dacă o las singură pe senora. O mângâie cu afecțiune. O să-i facă plăcere să ia micul dejun în liniște și apoi să meargă să înoate. Mai ales după nebunia de noaptea trecută. O mângâie din nou, înainte de a încheia conversația și de a închide telefonul.

Concentrându-și toată atenția asupra Lizei, ca și cum convorbirea telefonică nici n-ar fi avut loc, Mac o luă în brațe și o sărută.

– Bună dimineăta, iubito.

– Bună dimineăta și ție, îi răspunse, sărutându-l și ea. Dar era curioasă. Pentru cine mă trimiți pe mine la plimbare?

– Miguel. Vrea să ne întâlnim și să discutăm cam o oră. Te deranjează?

Liza simți că se încordează puțin, amintindu-și privirile pe care le schimbaseră Mac și Miguel noaptea trecută.

– Mac... Dar se răzgândi. Când el o să vrea să-i spună ce se întâmplă, o s-o facă. Totuși, era îngrijorată, privindu-l cum coboară din pat.

– Ce este, Liza?

– Ei, nimic.

– Te superi că te las singură puțin?

– Deloc. Mi-ar plăcea să mă duc să înot.

– Mulțumesc, iubito. Se aplecă și o sărută. Numai te rog nu purta costumul de baie roșu fără să fii și eu acolo ca să te apăr, adăugă râzând.

Îi zâmbi și ea. Totul era în ordine, se gândi. Ceea ce păruse un semn de îngrijorare pe fața lui, noaptea trecută, fusese probabil doar o impresie a ei. În dimineăta aceasta părea lipsit de orice grijă – puțin somnoros, dar în mod sigur nu îngrijorat.

– Ne întâlnim la prânz, îi spuse Mac, îndreptându-se spre duș.

*

* *

Liza se hotărî să nu coboare în curtea interioară ca să ia micul dejun, ci comandă cafea și prăjituri în cameră; se așează la masa de sticlă de pe balcon, ca să se poată uita la maimuțele și papagalii care se jucau prin copaci.

După micul dejun, își puse costumul de baie clasic și se îndreptă către plajă. Era la fel de aglomerată ca întotdeauna, cu oameni care aruncau discuri, făceau jogging, transformând Ipanema într-o plajă americană. Atâta doar că acest lucru nu se putea întâmpla, pentru că vânzătorii ambulanti erau și ei

prezenți, la fel și bărbații brazilieni, care aveau pentru Liza nu numai ochi, dar și comentarii, și muzica de Carnaval care se revărsa pe plajă.

Liza merse până aproape de apă și așează șezlongul, după ce găsi în cele din urmă un loc liber, și se întinse la soarele cald. Relaxată și fără griji, adormi imediat, și-l visă pe Mac, un viș minunat, erotic, o combinație a nopții trecute și a celei dinainte. Dar nimic din imaginația ei nu se compara cu realitatea de a fi în brațele lui, iar visele erau numai o amintire palidă în comparație cu prezența lui Mac.

Se trezi după o oră, cu Mac tot prezent în gândurile ei, își întinse leneș prosopul și se întinse pe burtă ca să se mai bronzeze puțin. Se întreba dacă Mac se întorsese deja și o clipă se gândi să se întoarcă la hotel, dar apoi își zise că o va găsi el pe plajă. De altfel, el și Miguel aveau multe de discutat, își imaginează. Mina de diamante era o investiție incitantă, chiar dacă era riscantă. Din cauza riscurilor își făcuse Liza griji și își imaginase că ar putea exista probleme – o reacție tipică a unei persoane care s-a temut întotdeauna de riscuri.

În cele din urmă, după încă o oră, Liza se gândi că probabil Mac o aștepta la hotel, deoarece trecuse de ora prânzului, așa că porni încet, puțin mai bronzată acum. Mac nu era în curtea interioară și nici în camera ei. Puțin surprinsă, dar nu îngrijorată, deschise frigiderul, își luă o băutură rece și se așază pe balcon ca să-l aștepte.

Când în cele din urmă Mac intră în cameră, Liza se ridică și se îndreaptă spre el. Apoi ceva o făcu să se oprească brusc. El avea în ochi o privire pe care n-o mai văzuse până atunci.

– Mac, ce este? Și-a dat imediat seama că s-a întâmplat ceva.

Se apropie de ea, o luă strâns în brațe și apoi se depărtă.

– Liza, vreau să mă ascuți cu atenție. Miguel tocmai mi-a spus că există niște probleme la mină, probleme grave pe care le bănuiește de câteva zile, dar pe care nu le-a verificat decât în dimineața aceasta. Nu știu ce se va întâmpla; nu știu cât de grave sunt lucrurile, dar vreau ca tu să pleci de aici. Fă-ți bagajele și am să te urc într-un taxi. Am sunat la aeroport...

– Mac, despre ce vorbești? Ce fel de probleme? De ce vrei să plec? Nu înțeleg.

– Iar eu nu am destul timp să-ți explic, Liza. Miguel și cu mine trebuie să plecăm la mină imediat. S-ar putea să fie probleme serioase acolo și e posibil să nu pot părăsi Brazilia o vreme, dar vreau ca tu să pleci de aici.

– Nu, spuse ea hotărâtă. Am să stau cu tine.

– Nu, Liza. Era și el la fel de hotărât. Crede-mă, este o situație foarte critică, iar eu nu pot să mă ocup de rezolvarea ei și să-mi fac griji pentru tine în același timp.

– Dar nu ți-aș face greutăți, Mac. Te-aș putea ajuta. Aș putea veni cu tine.

– Nu, Liza. Cel mai bun mod în care mă poți ajuta este făcând ce-ți cer. Îi văzu îngrijorarea din priviri și o luă din nou în brațe, strângând-o cu putere. Crezi că te iubesc?

– Da, oh, da, Mac.

– Și știi că nu ți-aș face nici un rău.

– Știu asta.

– Atunci te rog, ai încredere în mine și înțelege că aceasta este cea mai bună soluție pentru noi. Totul o să fie bine până la urmă, Liza. O sărută cu pasiune și ea încerca să creadă ce îi spunea, dar nu putea să nu simtă o teamă fără nume, că ceva se întâmplase, un lucru care avea puterea de a distruge legătura construită cu atâta grijă a dragostei lor.

Mai încercă o dată.

– Indiferent despre ce este vorba, nu putem să împărtășim și lucrul acesta?

– Imediat ce înțeleg ce se întâmplă, o să te sun, dar nu pot să te las singură aici, în Rio, și nici nu pot să te iau cu mine la mină. O să aranjez eu lucrurile, Liza, îi promise. Totul va fi bine.

– Sigur, Mac, șopti ea, încercând să creadă.

Într-o oră se îmbrăcase și făcuse bagajele, înghesuind toate cadourile cu ambalaje viu colorate pe care le cumpărase pentru prietenii din Atlanta. Mac o conduse în stradă, o urcă în taxi și o sărută din nou, un sărut disperat.

Apoi făcu un semn și taxiul plecă. Liza întoarse capul, și prin geamul din spate al mașinii îl văzu stând în fața hotelului, uitându-se după ea. Încercă să nu ia în seamă presentimentul oribil care-i spunea că ar putea fi ultima dată când îl vede.

CAPITOLUL X

– Ai văzut ziarul? întrebă Merrill năvălind în biroul magazinului „Seduție totală“, și-l puse pe biroul Lizei.

– Le-am văzut pe toate, răspuse Liza cu amărăciune, arătând către un teanc de ziare de pe biroul ei.

– Nu înțeleg, spuse Merrill, nu știu de ce ziariștii ăștia trebuie să facă așa un caz din ceea ce s-a întâmplat cu Mac și cu mina lui de diamante. Numai despre asta scriu – sau vorbesc. Azi-dimineață când ne-am trezit și am dat drumul la televizor, tot despre asta vorbeau. Oftă adânc și se trânti într-un scaun.

– Când o întreprindere dă faliment, și mai ales în stil mare, cum s-a întâmplat cu investiția lui Mac din Brazilia, se cheamă că e vorba despre știri, spuse Liza, dând din cap epuizată. Nu dormise mai mult de cinci ore în cele două zile de când se întorsese de la Rio. Își petrecuse mare parte a timpului frământându-se pentru Mac, încercând să dea de el la telefon, la hotelul din Ipanema, sunând acasă la el la Miami, în speranța că se întorsese, chiar încercând să ia legătura cu Miguel. Nici una dintre încercări nu se soldase cu o reușită. Ca și Merrill, nu putea afla nimic decât din mass media.

– Spun că mina de diamante era o improvizație. Nu pot crede asta! declară Merrill. Pur și simplu știu că nu este adevărat.

– Dar este. Au verificat autoritățile braziliene. La suprafață, în mină, era plin de diamante, adevărate, care au fost analizate și verificate și ce s-o mai face ca să se dovedească autenticitatea. După ce Mac și investitorii săi au cumpărat mina, au început adevăratele săpături, și tot ce au găsit era fără valoare.

– E pur și simplu imposibil să nu fi fost nimic în mină – nici un diamant, spuse Merrill cu încăpățănare. Mac nu ar fi...

– Uite că așa s-a întâmplat, spuse Liza cu amărăciune. Diamantele pe care le-au scos inițial trebuie să fi fost din altă mină, poate chiar din altă țară, se gândi Liza cu voce tare. Întorsese lucrurile pe toate fețele de o mie de ori, fără alt rezultat decât frustrare și tristețe, dar acum analiza lucrurile încă o dată, împreună cu Merrill, ca și cum discutând ar putea găsi niște răspunsuri.

– Sunt sigură că Miguel bănuia ce se întâmplă, înainte să-i fi spus lui Mac. Probabil că i-a spus cineva că nu găsesc ceea ce căutau. Până la urmă, au săpat adânc în mină și și-au dat seama că nu au găsit altceva decât o altă grămadă de pământ. Liza se sprijini de spătarul scaunului. Am încercat să leg toate lucrurile pe care le știam. Noaptea aceea la Rio, prima noapte de Carnaval, Miguel era foarte îngrijorat, și Mac a devenit și el frământat după ce a vorbit cu Miguel. Și-a ascuns îngrijorarea doar pentru că nu voia să aflu și eu. Chiar și când a aflat adevărul, Mac m-a asigurat că totul va fi bine. Nu mi-a spus ceea ce era deja la ora aceea o certitudine, anume că a cumpărat o mină-fantomă.

– Poate că Miguel era amestecat în treaba asta, sugeră Merrill.

Liza clătină din cap.

– Nu, era la fel de șocat ca și Mac. Sunt sigură că și el se simte responsabil... Vocea i se stinse.

– Dar Mac trage toate ponoasele. Merrill completează astfel gândul Lizei.

– Aproape un milion de dolari, spuse Liza cu disperare în voce. Și-a investit tot capitalul, ca să nu mai vorbim de banii partenerilor lui. Liza recunoscuse acum ceea ce încerca să evite de două zile. E ruinat, Merrill. Ce se va întâmpla cu el acum? Își simți ochii împăienjeniți de lacrimi. Ce se va întâmpla?

Merrill se ridică și se duse la Liza, mângâind-o și încercând din toate puterile să zâmbească.

– Indiferent ce se întâmplă, Mac va fi bine. Era o siguranță reală în vocea ei; părea să creadă ceea ce spune. Liza ridică ochii către ea, dorindu-și să fie la fel de încrezătoare.

– Ascultă, spuse Merrill, îl cunosc pe Mac Davidson de mult timp. Își asumă riscuri. E stilul lui. Uneori câștigă, alteori pierde, dar întotdeauna își revine.

Liza clătina din cap.

– Nu, Merrill, de data asta nu este la fel. Acesta a fost cel mai mare joc de noroc. A pus totul în joc, totul. Lacrimile amenințau din nou să-i umple ochii, dar Liza reuși să și le stăpânească.

– Atunci revenirea lui va fi și mai spectaculoasă, răspuse Merrill. Lui Mac i-au plăcut întotdeauna loviturile de teatru. Nu te teme, Liza. Nici n-o să crezi când, în scurt timp, ai să-l vezi intrând cu brațele pline de flori, pregătit să te ia cu el la Șanghai sau Singapore, sau... cine știe unde. Trebuie să ai încredere în Mac și în norocul lui.

Liza își îndreptă privirea către prietena ei, și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– Niciodată nu am vrut să vorbesc cu tine despre Mac, Merrill, din cauza farsei oribile pe care mi-ai făcut-o, spuse Liza, făcând-o pe Merrill să se înroșească. De data aceasta Liza o consolă. Nu te necăji, Merrill, dacă n-ai fi fost tu, nu l-aș fi întâlnit niciodată pe Mac. Privi într-o parte, gândindu-se cum ar fi dorit Mac să fie ultima întâlnire. Aș vrea să-ți vorbesc acum.

Următoarea oră, stând în biroul ei, bând cafeaua pe care Merrill o turna pentru amândouă, Liza îi povesti prietenei sale despre Mac și cât de mult îl iubea.

*

* *

Primăvara în Atlanta era una dintre cele mai dureroase experiențe pe care le suferise Liza. Era ca și cum natura și-ar fi bătut joc de ea, înconjurând-o cu frumusețe, arătându-i cât de minunată poate fi viața – în timp ce în sufletul Lizei era frig, ca într-o noapte de ianuarie.

Nu avea nici o veste de la Mac, iar presa se plictisise de scandalul acela și nu-i mai acorda cine știe ce atenție. În cele din urmă, nu au mai scris nimic despre Mac Davidson și marea păcăleală cu diamante. Puținele lucruri pe care le știa, le aflase din presă și când n-au mai fost articole, Lizei aproape i-a părut

rău, pentru că nu mai avea nici un contact, nici măcar superficial cu Mac. Puse deoparte diamantul pe care-l avea de la el, hotărâtă să-l poarte din nou doar cândș vor trece toate necazurile și vor fi iar împreună.

Pe măsură ce trecea timpul, se întreba din ce în ce mai des dacă acea zi avea să mai vină. Știa că plecase din Brazilia și se întorsese în Statele Unite. Un interviu prin telefon, dat unui ziar din Miami, dezvăluise acest lucru. În timpul interviului, Mac afirmase că intenționa să-și despăgubească toți investitorii, iar Liza știa că dacă spusese acest lucru, avea să-l facă, într-un fel sau altul. Își închipui că va trebui să vândă tot ce avea, inclusiv terenul și ranchul din vest și toate celelalte proprietăți achiziționate pentru investiții și amenajări. Știa că Mac avea foarte multe bunuri pe care putea să le lichideze, dar nu știa dacă ar fi fost destui bani, chiar și așa.

Spera din suflet să nu trebuiască să vândă terenul de la munte și cabana. Amintirile acelei nopți era inestimabile pentru ea, și-i plăcea să fie din nou acolo, cu el, într-o bună zi; de fapt, chiar vorbisera despre lucrul acesta. Indiferent dacă avea să mai meargă cu el acolo, spera ca el să-și poată salva cabana.

*

* *

Primăvara trecu, fără ca Liza s-o observe. Luna aprilie se încheie și veni mai. Într-o zi deosebit de frumoasă, la începutul lunii, Liza se întoarce de la serviciu pe jos, traversând cartierele care înfloriseră multicolor – azalee roșii și mov înconjurau casele impunătoare de cărămidă, lalele galbene și stânjenei se legănau în briza ușoară. Aproape începu să se simtă bine, pentru prima dată, după mult timp, plimbându-se cu pas vioi, ferindu-se de copiii care treceau pe lângă ea în viteză, pe biciclete sau skateboard.

Când ajunse acasă, Liza chiar zâmbea. Își turnă un pahar mare de ceai de la gheață, își pregăti o salată de fructe și ieși pe terasă ca să mănânce la masa din sticlă și fier, pe care n-o mai folosisese de vara trecută. Începea un nou anotimp, și Liza își spuse că o dată cu acesta o să vină și vești de la Mac, vești încurajatoare, care să le aducă amândurora fericire.

Tocmai își terminase salata, când sună soneria. Era aproape întuneric și aprinse lumina din hol, în drum spre ușa de la intrare. Când deschise băiatului în uniformă, fu mai mult decât surprinsă.

– Western Union, doamnă.

– Dumnezeule, spuse Liza. Nu știam că mai aduceți telegrame.

– O, da, doamnă, la cerere. Se ia o taxă suplimentară, desigur, se simți obligat să adauge.

Numai după ce plecă mesagerul și Liza închise ușa după el, își luă răgazul de a se gândi la ce ar putea să țină în mână. Ar putea fi de la Mac! Cu degetele tremurânde rupse plicul și scoase o foaie de hârtie galbenă.

Ajunul Anului Nou, circul, paradele – nu din așa ceva e făcută viața. A sosit momentul să înfrunt realitatea. Hai să punem punct cât mi-a mai rămas mândrie, iar tu poți păstra imaginea unui învingător îndrăzneț și temerar.

Mac

Liza rămase în hol mult timp, privind cuvintele. Nu simțea decât un fel de amețală, care credea că nu o va mai părăsi. După câteva ore, prin noaptea neagră și traversând starea de șoc și tristețe, o idee i se relevă brusc Lizei. Chiar și acum, chiar și când era la pământ, Mac mai avea încă mândrie. Nu se oprise la zece cuvinte și se asigurase ca telegrama să fie primită, în ciuda costului suplimentar. Într-un anume fel, lucrul acesta îi dădea speranță. Poate nu renunțase, chiar dacă credea că lucrurile între ei trebuiau să se termine.

*

*

*

Două luni mai târziu, durerea nu trecuse. Senzația ciudată de amorteală persista, iar Liza uita de ea doar când se cufunda în muncă. La masa de desen, pe când luna iulie se apropia, Liza se concentra la schița din fața sa, și numai când durerea de la ceafă

devenea mai puternică se lăsa pe spate, se întindea și se uita la ceea ce făcuse. Arăta bine.

O auzi pe Merrill intrând în magazin, vorbind cu Sherrie.

– Am trimis camioneta să facă o livrare, așa că m-am hotărât să aduc eu cutiile astea, Sherrie. Aproape s-au topit, cu tot aerul condiționat dat la maximum. Trebuie să fie peste 30 de grade și o umiditate pe măsură. Cred că am să fac o pauză și să merg la Liza s-o țin de vorbă, și așa muncește prea mult pe căldura asta. Merrill băgă capul în birou.

Liza râse.

– Sunt atât de adâncită în catalogul de Crăciun, că aproape am senzația că este răcoare aici. Ridică ochii spre partenera ei de afaceri. Cred că vom reuși, Merrill – îl vom distribui în septembrie.

Merrill luă una dintre paginile de catalog de pe biroul Lizei și citi textul.

– E minunat, Liza. Pur și simplu nu-mi vine să cred cât de mult ai făcut.

– Mulțumită lui Sherrie, care a lucrat peste program în magazin.

– Nu serios, ai făcut o treabă colosală, o laudă Merrill.

– Și asta nu-i tot, spuse Liza. Mi-a venit o idee colosală.

– Altă idee?

Liza dădu din cap.

– Știai că florăria de alături se mută?

– Da, am auzit că se mută într-un spațiu mai mare, la celălalt capăt al străzii.

– Ei bine, Merrill, m-am gândit la ceva. Când va începe să meargă chestia asta cu cataloagele, o să avem nevoie de mai mult spațiu.

– Nu! Doar nu te gândești să...

– Ba da, o întrerupse Liza cu un zâmbet glumeț. Nu e prea mult spațiu acolo, dar e tocmai potrivit ca să instalezi un birou, pentru că probabil va trebui să angajăm pe cineva care să se ocupe de comenzile prin poștă și de facturi.

– Nu-mi vine să cred urechilor! Merrill se trânti pe un scaun, în fața Lizei. Ce te-a apucat?

– Cred că mă gândesc la Mac mai mult decât oricând.

Merrill nu-și putu ascunde tulburarea.

– Nu cu tristețe, o asigură Liza. O, la început m-am cufundat în muncă din cauza lui Mac – ca să-l uit, ca să-mi găsesc o preocupare. Se uită la Merrill și aproape surâse. Acum am început să mă gândesc la el fără acel sentiment îngrozitor de disperare. De fapt, îi sunt recunoscătoare.

Sprâncenele lui Merrill se ridicară întrebătoare.

Mac m-a încurajat de la început – ne-a încurajat – să ne extindem. În sfârșit sunt pregătită să-i ascult sfatul. Cine știe de ce? Poate într-un fel ca să-i fac plăcere.

Reacția lui Merrill, la început de derută, s-a transformat în înțelegere.

– O, Liza...

– Nu-i nimic, spuse Liza. Știu că visez, dar o să continuu să visez; asta e, dacă tu ești de acord.

– Sigur că da, răspunse Merrill.

– Până la urmă, cum putem câștiga dacă nu intrăm în joc?

– Tot Mac te-a învățat și lucrul ăsta, spuse Merrill, gânditoare.

– Da, spuse Liza surâzând.

Pe figura lui Merrill se citea nehotărârea, înainte de a vorbi.

– Nu știam când să-ți spun sau cum să-ți spun...

– Ce anume, Merrill? I s-a întâmplat ceva lui Mac?

– Nu, Liza. S-a întors; e în Atlanta. Chuck a auzit asta de la niște prieteni. M-am gândit să te sun ieri seară, dar am simțit că trebuie să fiu aici cu tine când... Merrill s-a oprit la mijlocul frazei, văzând figura radioasă a Lizei.

– Spune-mi numai unde e. Este tot ce vreau să știu.

– Este în Carolina de Nord, la cabana lui, încearcă să facă niște afaceri, dar la scară foarte mică. Dădu din cap cu tristețe. Parcă nu e Mac pe care-l știm noi.

Liza nu răspunse. Deja punea la loc creioanele și penițele și strângea hârtiile cu schițe. Apoi, dând la o parte planșeta de desen, se ridică, înhăță geanta uriașă pe care o lua peste tot și ieși hotărâtă din magazin.

*
* *
*

Cabana părea părăsită. Liza respiră adânc, ușurată. Era exact ceea ce sperase. Îi va da posibilitatea să-și ducă la îndeplinire planul. Era un plan alcătuit cu grijă, deși fusese gândit în intervalul de când plecase de la magazin și până plecase, câteva ore mai târziu, din Atlanta. O parte a acestuia, cea mai ușoară, depindea de șansa de a ajunge la o casă goală. Până acum, norocul fusese de partea ei.

Liza coborî din mașină și respiră aerul proaspăt și rece de munte al după-amiezii, o schimbare plăcută față de căldura pe care o lăsase în urmă. Cu o izbucnire de energie, înhăță cele două pungi mari de plastic de pe bancheta din spate a mașinii și le puse pe terasă. Ușa era încuiată, dar pipăind pe partea de sus a ramei unde ținea minte că o lăsase Mac, găsi cheia.

A făcut trei drumuri ca să descarce mașina. După ce a dus totul înăuntru, nu s-a oprit să se odihnească, apucându-se imediat de treburile pe care și le stabilise, bucurându-se de fiecare moment, chiar râzând cu voce tare de câteva ori, gândindu-se la expresia lui Mac, atunci când va intra în cabană.

În sfârșit mulțumită că totul era așa cum dorise, Liza găsi un suc în frigider și se duse pe terasă ca să-l aștepte pe Mac. Din momentul în care plecase, lăsând-o pe Merrill cu gura căscată, Liza s-a gândit numai la Mac. A lui era imaginea din mintea ei, și era o imagine foarte clară. Își amintea fiecare detaliu al feței lui, felul în care străluceau ochii lui verzi când o privea, şuvița de păr negru care-i cădea mereu pe frunte, gropița din colțul stâng al gurii, care se vedea numai când zâmbea într-un anumit fel. Se gândea cum îl ținea strâns, cum îl săruta, stând în brațele lui o lungă noapte de dragoste.

Nu se gândise încă la reacția lui Mac atunci când o va vedea. Va avea în continuare aceleași sentimente și o va dori la fel de mult pe cât îl dorea ea? Oricum, avea să afle acest lucru imediat ce Mac se va întoarce acasă.

Trecuse de șapte seara, când o camionetă veche și prăfuită apăru, îndreptându-se spre cabană. De unde stătea pe terasă,

Liza văzu expresia mirată de pe figura lui Mac atunci când coborî și-i recunoscă mașina.

Nu putea încă interpreta expresia; era la distanță prea mare. Era în mod evident surpriză, dar ce altceva mai era? Se uită la mașină din nou și apoi către cabană, dar n-o văzu stând în penumbră. Un lung moment Mac nu se mișcă. Apoi, când se îndreptă spre cabană, pașii se iuțiră.

Liza nu putea să-și dea seama dacă era o explozie de neliște sau de emoție, de supărare sau fericire. Știa un singur lucru: arăta bine, mai bine decât se așteptase ea. Poate slăbise puțin, dar arăta bine. Sub tricoul de bumbac ea îi vedea mușchii pieptului și ai umerilor. Fața și brațele erau bronzate. Părul negru, care ar mai fi trebuit tuns, îi cădea pe frunte. Jeanșii erau uzați și decolorați și se mulau pe șoldurile înguste și pe picioarele lungi. Văzu toate acestea, ochii ei iubindu-l, în primele câteva secunde când se îndreptă către treptele terasei.

Mai văzu ceva. Văzu un nou Mac Davidson, un bărbat care fusese lovit de adversități și totuși supraviețuise.

Liza se ridică; picioarele îi tremurau și abia îi puteau susține greutatea. Se sprijini de balustradă și ieși în lumina soarelui care apunea, și Mac o văzu.

Nu-i pronunță numele; puse doar o întrebare:

– Merrill ți-a spus, nu-i așa?

Liza aprobă cu o mișcare a capului.

– Știam că Chuck avea să afle cumva. Ar fi trebuit să-ți spun chiar eu, dar nu am... nu am putut...

– O, Mac!

Răspunsul lui a fost spontan; se îndreptă către ea, urcă scările, traversează terasa, și o luă în brațe. Nu o sărută, o ținea numai lipită de el, cu brațele lui calde și puternice.

Au fost momente în care Liza își pierduse speranța de a mai fi alături de el vreodată, dar iată că lucrul acesta se întâmpla. Liza își înclină capul și îl privi, cu ochii ei cei gri plini de seriozitate.

– A mânca ciocolată nu înseamnă a munci, Mac. În ciuda analizelor chimice și a tuturor punctelor de vedere, nu este același lucru cu iubirea.

Râzând, Mac o strânse în brațe și mai tare.

– Mi-a fost atât de dor de tine, Liza, îmi spuse chiar înainte de a o săruta cu pasiune, un sărut care șterse toate lunile de despărțire, aducându-i înapoi, la prezentul lor. Atingerea ei, gustul parfumul, toate atât de cunoscute, erau din nou ale lui. Te iubesc, Liza, spuse el când se termină sărutul.

Într-un târziu, Liza reuși să alunece din brațele lui și să caute ceva în buzunar:

– Bun. Asta este. Îmi strecură în mână foaia de hârtie împăturită.

– Ce-i asta? Întrebă el zâmbind. O scrisoare de dragoste? Dar expresia feței lui se tulbură. Recunosc dimensiunea și culoarea hârtiei. Era un cec. Liza... Îl despături, văzu ce scria pe el și făcu un pas înapoi, uitându-se în continuare la cec.

Liza știa de la început că va fi ușor să-l vadă, să-l atingă din nou, să-l țină din nou în brațe, în comparație cu asta. A-l convinge s-o asculte acum, încercând să-i explice motivul pentru care făcuse acest lucru – aceasta avea să fie partea grea.

– E un cec făcut pe numele tău, explică ea inutil. Nici nu-ți închipui ce ușor mi-a fost să fac un împrumut, numai pe semnătura mea. Cred că este rezultatul faptului că atâția ani am plătit notele la timp.

Mac n-o asculta.

– Nu pot să iau asta de la tine, Liza. Îmi puse cecul înapoi în mână și Liza își dădu seama că lupta abia începea.

Mac o privi direct în ochi, căutând motivul care a determinat-o să facă acel gest, generozitatea, compasiunea, sau orice alt sentiment care a făcut-o să meargă la bancă și să ia bani pentru el. Se încruntă și clătină din cap aproape violent.

– Nu am fost niciodată dator nimănui, Liza, și nu voi fi niciodată, mai ales femeii pe care o iubesc!

– Exact despre asta e vorba, Mac, spuse Liza aproape țipând. Nu înțelegi? Pentru că ne iubim, am putut să fac lucrul acesta.

– Nu! obiectă el. Nu știu ce-ai auzit despre mine, despre situația mea financiară, dar cred că citești ziarele. Sunt falimentar; nu există nici un dubiu în legătură cu asta. Dar mă descurc. Pot să-mi revin, Liza. Nu am nevoie de pomană. În vocea lui se auzea mândria rănită.

– Asta nu e pomană, Mac, îl asigură ea. Este un cadou pe care să-l folosești cum vrei tu. Dacă nu ai nevoie de el pentru

noua ta afacere, atunci să-l cheltuim nebunește. Să mergem cu avionul la Monte Carlo în weekend și să-l jucăm la ruletă. Putem merge în Tahiti. Am auzit că se face o croazieră superbă. Putem să...

– Stai puțin. Se strecurase o notă de umor în expresia lui. Oprește-te o secundă. Vrei să spui că Liza Bradley s-a băgat la datorii ca să-mi dea mie bani și nu știe – nu-i pasă – ce fac eu cu ei?

– Exact. Încercă să-i îndese cecul în buzunar, nu reuși, și atunci își puse brațele în jurul umerilor lui, ghemuindu-i-se la piept.

Mac nu putu să nu cedeze senzației plăcute de a simți minunatul ei trup lipit de el. O ținu în brațe nemișcat, bucurându-se de apropierea ei.

Privirea Lizei nu-i părăsi chipul.

– Te rog, ia cecul acesta. Încercă să i-l îndese în buzunarul de la pantaloni, dar Mac îi apucă mâna.

– Nu, Liza. Nu am nevoie de el. Îi ținea mâna în continuare. Vreau să-ți arăt ceva. Vino cu mine. Coborî scările alături de el și îl urmă în spatele cabanei. De acolo, panorama descoperea lacul și dealurile depărtate. E chiar mai frumos vara, nu-i așa?

– Da, îl aprobă ea.

– Am înapoiat investiția, Liza, și încă mi-a mai rămas acest teren.

Privi spre lac. Soarele tocmai apunea iar apa strălucea, străbătută de reflexe roz și mov. Dealurile erau acoperite de o umbră verde întunecată.

– E frumos, spuse Liza.

– Terenul e foarte întins și am de gând să-l vând pe parcele, să construiesc un drum de acces, canalizare, electricitate, și să sper că totul va fi bine. Am încredințat afacerea unui dealer de imobiliare foarte bun.

– Mac! Liza nu-și putu ascunde mirarea. Dar nu te ocupi tu de amenajare?

Clătină din cap privind către lac, mestecând un fir de iarbă pe care-l culesese de pe marginea drumului.

– De ce nu, Mac? Asta e specialitatea ta. Este domeniul în care într-adevăr excelezi.

– E prea riscant, prea scump, și nu mai am capitalul necesar pentru așa ceva.

Îl privi cu ochii măriți de uimire; chiar neputând să-i vadă expresia feței pentru că soarele cobora în spatele munților, înțelese că avea în față un alt Mac. Era prudent, conservator, repetând aproape cuvânt cu cuvânt argumentele pe care le folosise ea atunci când fusese împotriva extinderii magazinului. Vorbea exact ca ea, și Lizei nu-i plăcea acest lucru. Îi spuse și lui.

– Ce se întâmplă cu bărbatul care era oricând dispus să joace la ruletă?

Mac aruncă firul de iarbă și se uită la ea.

– A făcut o mulțime de greșeli grave.

– A profitat de ocaziile care i s-au oferit, ocazii mari, care presupuneau curaj, și forță.

– Și în cele din urmă și-a primit lecția.

– Nu, îl provocă Liza. Lecția spune să încerci mereu, nu să te dai bătut. O, iubitu!e, nu înțelegi că asta m-ai învățat – să joc. Este exact ce fac acum.

O privi încruntându-se.

– Am condus până aici, întrebându-mă dacă o să vrei să mă vezi, dacă mai ții la mine. Vechea Liza n-ar fi făcut niciodată așa ceva. Dar eu am făcut-o, și am supraviețuit. Am de gând să fac mai mult decât să supraviețuiesc de acum încolo, spuse ea cu hotărâre.

Brățele lui erau din nou în jurul ei, și de data asta se simțea mai în siguranță decât s-a simțit vreodată în viața ei.

– O, Liza, spuse el, îmi dai atâta speranță!

– Asta vreau să fac, dar vreau și mai mult. Vreau să fiu cu tine, vreau să încercăm – de data asta împreună. Ia banii, Mac, și folosește-i ca să amenajezi terenul acesta superb. Hai să încercăm. Pot să vin aici și să lucrăm împreună. Pot să organizez o campanie publicitară.

– Eu știu, Liza... Îi simți ezitarea în voce. Dar sesiză și nuanța de speranță și, cu capul rezemat de umărul lui, Liza zâmbi numai pentru sine. Vechiul Mac, cel pe care-l cunoscuse, se ascunsese să-și lingă rănilile. Revenea. Dar mai avea încă o obiecție; se așteptase la aceasta.

– Și cu Seducție totală, cum rămâne? Nu te poți implica în activitatea asta alături de mine și să o părăsești pe Merrill.

– Sigur că nu, dar pot face naveta. Aproape am terminat catalogul de Crăciun, iar Sherrie poate conduce magazinul ajutată de câțiva angajați buni. Ridică privirea spre el. Și dacă aş avea o casă lângă lac, un loc liniștit unde să lucrez – poate în casa model pentru campania noastră de amenajare, adăugă cu o strălucire în ochi, aş putea lucra și pentru reclama la Seducție totală și la cea pentru proprietăți la munte.

Mac o privi și o sărută din nou.

– Liza, ești o surpriză permanentă pentru mine. M-am gândit la tine tot timpul, am sperat să te revăd, dar nu înainte ca viața mea să fi revenit pe linia de plutire și eu să mă fi pus din nou pe picioare. Și acum, ești aici...

– Și acum iar ți-am luat pământul de sub picioare?

– Da, spuse el, ca de fiecare dată.

– Ei bine, Mac Davidson, încă n-ai văzut nimic. Se întunecă. Nu crezi că ar trebui să ne întoarcem?

– Sigur, o aprobă el, luându-i mâna și îndreptându-se spre cabană.

– Acum e rândul meu să-ți arăt ceva. Vino, spuse Liza trăgându-l după ea entuziasmată. O luă la fugă și-l întrecu până la ușă, pe care o deschise de perete, invitându-l înăuntru. În fața ochilor avea o cabană decorată ca pentru Anul Nou, cu baloane, confeti și serpentine multicolore de hârtie creponată, peste tot, pe mobilă, pe scara interioară. O sticlă de șampanie se răcea la gheață, și în fața căminului erau împrăștiate o mulțime de perne colorate.

*

* *

Mult mai târziu, stăteau îmbrățișați pe patul de perne, cu trupurile calde și împlinite de dragoste, și Liza murmură fericită:

– Ajunul Anului Nou este sărbătoarea mea preferată.

– Dar despre circ și parade, ai vreun comentariu de făcut? întrebă Mac, mângâindu-i cu buzele gâtul alb. Diamantul strălucea pe pielea ei, o promisiune și un simbol al dragostei lor.

– Aștept să fiu convinsă, șopti ea.

Vocea ei era veselă, jucăușă, iar a lui era gravă.

– Nu va fi ușor, Liza. Vreau să mă căsătoresc cu tine, să trăiesc lângă tine tot restul vieții, dar mă așteaptă o luptă lungă și grea...

Liza înăbuși cu sărutări restul frazei.

– Dacă aceasta este o cerere în căsătorie, răspunsul este da, și nu-mi pasă de greutate. Le pot face față – e valabil și pentru circ și parade. Mă pot lupta cu orice, atâta timp cât suntem împreună.

O sărută, și ea se lăsa învăluită de miracolul aceluia sărut, lipindu-și trupul cald de Mac, într-o îmbrățișare nesfârșită.

– Un An Nou fericit, dragostea mea, La mulți ani pentru tot restul vieții noastre.

– SFÂRȘIT –

**ÎN CURÂND EDITURA ALCRIS
începe publicarea celei mai citite
autoare de romane de dragoste
din toate timpurile: BARBARA
CARTLAND.**

**Nu lipsiți de la întâlnirea
cu celebra autoare și colecția
„NOSTALGIC“.**

THE BEST

Liza Bradley știa că o bucatică de ciocolată renăștea sentimentul de a fi îndrăgostită – că doar nu degeaba unicul magazin de la care cumpăra ciocolată se numea „Seducție totală“. Însă îndrăznețul Mac Davidson care a tentat-o cu... Dintr-o dată își dorea cu ardoare să se desfete cum n-o mai făcuse niciodată... și să înfrunte neprevăzutul pe care întotdeauna îl evitase.

Deși tânjea să savureze pasiunea dintre ei, Liza se temea de plăcerile pe care Mac i le oferea, de a fi prea frumos, prea bogat și aproape imposibil de a-i rezista.

ISBN-973-9405-16-9

Preț 9000 Lei

